

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Θ'
Αρ. 397

1934
ΣΕΛΙΔΕΣ
52

Εκδόσεις Τριφυλίας

ΑΧΙΛ. Κ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 23.038

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΑΡΥΤΣΗ 14

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ·ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ
ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ
ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ·ΛΑΜΠΑΙ

ΚΑΜΕΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ

Το τάλκ το όποτον αναμειγνύουν γενικώς εις τις πούδρες έχει το μειονέκτημα να δίνει εις την επιδερμίδα μίαν γυαλάδα μετάλλου. Όλες η πούδρες που κατασκευάζονται με αυτόν τον τρόπον είναι βραχείες.

Πάρτε ένα κοντί οίασδήποτε πούδρας και κινήστε το αποτόμως δεξιά και αριστερά. Θα έχετε μίαν επιφάνειαν σχεδόν λείαν, εάν δε δοκιμάσετε το ίδιο με τάλκ καθαρόν τότε η επιφάνειά του θα είναι τόσον λεία όσον ενός υγρού.

Κάμετε το ίδιο πείραμα με ένα κοντί πούδρας "MATITE". Θα σημειωθούν αμέσως επί της επιφανείας μικροί κροκίδες (βώλοι) χωρίς καμμίαν σταθερότητα. Απόδειξις ότι αυτή η πούδρα δεν περιέχει τάλκ.

Η πούδρα "MATITE", κάνει την επιδερμίδα μάτ, είναι απολύτως άβλαβής και δεν ερεθίζει το δέρμα.

Είναι ένας τύπος της

ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΤΑΣ

Α. Τ. ΠΙΒΕΡ, ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ο κ. "Αγγελος Τσοπανέλλης, έμπιστρός εν Παρίσιον, ήρχισε τας εργασίας του.
Βουλής και 'Ηπίτου 1.

Γιατί μόνον μία επέτυχε

Λας
προελαμβάνω

Καμμία γυναίκα δεν έχει πιθανότητα να επιτύχη μίαν καλήν θέσιν η να θριαμβεύση εις τας αισθηματικές της υποθέσεις, εάν δεν έχει επιδερμίδα δροσερή, διαυγή και λευκή, η όποία να μην έχει μαραστή και δεν παρουσιάζει μαύρα στίγματα η διασταλμένους πόρους. Έν τούτοις με τη νέα κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκού, (όχι λιπαρά) κάθε γυναίκα μπορεί να αποκτήσῃ σε τρεις μέρες μόνον, επιδερμίδα λευκή και ώραία.

Η νέα αυτή κρέμα περιέχει τώρα κρέμα νωπή και ελαιόλαδο προαφομοιωθέντα, συνδυασμένα με στυπτικά στοιχεία που λευκαίνουν και τονώνουν την επιδερμίδα. Εισδύει αυτοστιγμεί, καθυστεράει την φλόγωσιν των υποδορείων αδένων, συσφίγγει τους διασταλμένους πόρους και διαλύει τα μαύρα στίγματα σε βαθμό εξαφανίσεως. Λευκαίνει την πλέον σκούρα επιδερμίδα και απαλύνει την πλέον τραχείαν. Η δαπάνη διά να επιτύχετε νέαν λευκήν και φρέσκειαν επιδερμίδα, είναι τόσον μικρά, ώστε καμμία γυναίκα δεν θα θέλῃσῃ να μείνῃ χωρίς την νέαν αυτήν κρέμαν Τοκαλόν (χρώματος λευκού). Δοκιμάσατε σήμερα και παρατηρήσατε τα αποτελέσματα επί της περιπτώσεώς σας.

Γεν. 'Αντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, 'Αθήναι.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Προσώπου κλπ. άνευ ούδεμιός βλάβης του δέρματος επιτυγχάνεται μόνον με το τελευταίον μηχανήμα ΔΙΑΘΕΡΜΙΑΣ εις τας 'Ιατρεία Θ. ΚΑΛΑΒΡΟΥ και Α. ΠΑΠΑΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ
όδός Κυδαθηναίων 19 3-6 μ.μ.
Πρώτη επίσκεψις ΔΩΡΕΑΝ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οίκια, συγκειμένη έκ τριών μεγάλων δωματίων 4X4 1/2, χώλ 3X2 1/2, λουτρον 3X3, κουζίνα 4X4, αποθήκην, πλυντήριο, δωματίον υπηρεσίας, ηλεκτρικόν, γκάζ, νερό Οδλιν, πηγάδι, κήπον 250 πήχεων με όπωροφόρα δένδρα, όρνιθώνα και με όλα τα κομφορ. Πήχεις 500-550, εις τιμήν εύκαιρίας. Όδός Χαλκιδώνος άρ. 39. Παράλληλος Μεσογείων, άρχας.

ΚΟΛΩΝΙΑ ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

'Ασυναγώνιστος και πασίγνωστος. Με πλούσιον άρώμα. Διεδόθη καταπληκτικώς. Κατέκτησεν όλες τας τάξεις, λόγω της ποιότητός της.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ : Πλατεία Παλατιού Δημοπρατηρίου, άριθ. 103 και 104.

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, 'Υψηλή του της 'Οφθαλμολογίας εν τῇ Πανεπιστημίῳ.
Μενάνδρου 27- 'Αθήναι. Τηλ. 1-60

Γ. Ν. Μουμουτζής

'Ιατρός Δερματολόγος
'Επί δεκαεξετιαν 'Επιμελητής της 'Ιδιαιτέρας Κλινικής του Καθηγητού κ. Γεωρ. Φωτεινού. Δέχεται :
'Οδός Κεφαλληνίας και Τεγεας 1
'Ωραι 8-11 π.μ. και 5-7 μ.μ.

Η άρχαιότερα και άνωτέρα εν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνόμενη παρα του κ. ΑΓΓΕΛΟΥ και ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. 'Αμφότεροι εν Παρίσι εις επί τριετιαν σπουδάζαντες εις την ACADEMIE NATIONALE DE COUPE DE PARIS και την Σχολήν NAROLITAINE.

Τελεία εκμάθησις έντός τριάκοντα ήμερών.
Διά περισσotέρας πληροφορίας γράψατε εις τὰ έργαστήρια των: όδός Βουλής και 'Ηπίτου άριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ

Ίατρός Παθολόγος-Παιδίατρος
Έν Παρίσι εις σπουδάζας
Δέχεται : 'Αριστοτέλους 10
8-11 και 3-6
Τηλέφ. 20 - 218

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

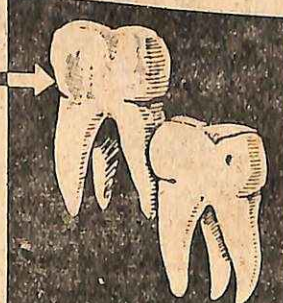
ΙΑΤΡΟΣ
Ματαδοτικών και Δερματικών νοσημάτων
Μάγερ 23α-Τηλ. 25532
'Ιδιαιτερον διαμέρισμα δι' έκαστον άσθενή

Λευκά δόντια; Ναι, αλλά.....

... όχι με ζημία του σμάλτου των

'Οραία δόντια προσδίδουν νεότητα και χαριν, είναι πολύτιμον απόκτημα και η άριστή των οδοντοπαστών είναι μόλις καλή δι' αυτά. Πρέπει να κάμη τα δόντια κάτασπρα χωρίς να καταστρέφῃ το εύπαθές σμάλτο των. Διατηρείτε ώραία, λευκά και υγία δόντια διά του Χλωροδόντ.

Μικρά σωληνάκια άρχ. 14, μεγάλα άρχ. 24.

Παντού μόνον Chlorodont

Φοιτητής της Φιλολογίας, διαθέτων ώρας, αναλαμβάνει την εξασκησην μαθητών μέσης και δημοτικής εκπαιδεύσεως.

Συνιστάται υπό της Διευθύνσεως του περιεδικοῦ μας.

Πληροφορία εις τὰ Γραφεία μας.

'Αναλαμβάνομεν την ταχείαν διενπεραιώσιν διαζυγίων και δι' έξδων μας μέχρι πέρατος αυτών.

'Οδός 'Αθηνάς 11.

'Ωραι Γραφείου 8-9 και 3-4

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η γοητευτική και τσαχπίνια ήθοσις του κινηματογράφου Μύριαμ Χέπινς, όπως εμφανίζεται στη "Σερενάτα για τρεις".

μάται... "Ας την αφήσουμε να ανασταθ... Τό φάρμακό μου είνε σίγουρο...

"Επειτα πλησίασε στο τζάκι, άπάνω στο οποίο ή Πία είχε αποθέσει το άδειανό φλυτζάνι. Τό πήρε με μιά γρήγορη κίνησι, τό σκούπισε καλά με τό ράσο του κι' έπειτα τό ξανάβαλε στη θέσι του.

"Αυτός ο γερο-διάβολος ο Σάντο, ψιθύρισε, θά ήταν ικανός ν' αναγνωρίση τό ναρκωτικό που χρησιμοποίησα... Καί, μά τό Θεό, τό πράγματα τότε θά γύριζαν άσκημα γιά μένα...

"Καί τώρα, έπρόσθεσε με δυνατή φωνή στο βαρδάνο, έγώ πρέπει να πηγαίνο, άδελφέ μου... Θά πάω να διδάξω τό λόγο του Θεού σέ μερικούς συνοικισμούς της Τσιθίτας. "Επειτα θά γυρίσω στό παρεκκλησί μου... "Ο Θεός άς προστατεύει έσας και την άγαπημένη σας σύζυγο...

"Στό καλό, πάτερ μου... άπάντησε ο Ρούθβειν μ' ευγνωμοσύνη. Καί σάς ευχαριστώ με όλη μου την ψυχή... "Ορίστε... Πάρετε κι' αυτά γιά τους φτωχούς σας!...

Κι' έδωσε μιά χούφτα χρυσά νομίσματα στον ψευτοκαλόγερο. "Εκείνος τά τσέπωσε γρήγορα-γρήγορα, πήρε τό ραβδί του και βγήκε έξω...

"Η Πία, έπειδή είχε βραδεί-άσει στο μεταξύ, άναψε φώς... "Η Νόρα κοιμόταν πάντοτε, άκίνητη, σχεδόν άκαμπτη, με τά χαρακτηριστικά γαλήνια, μά παράδοξα χλωμά... Κι' ή θλι-θερή άγρύπνια εξακολουθούσε...

"Έξω τό σκοτάδι είχε άπλω-θή μαύρο σαν μελάνη... Πυκνά σκετινιά σύννεφα σκέπάζαν τό στερέωμα... Ούτε μί' άχτίδα του φεγγαριού, ούτε ή λάμψις ένός άστρου δέν τρυπούσε τό σκοτάδι...

"Έξαφνα, καλπασμός ζώνων άκούστηκε στο δρόμο.

"Εί! φώναξε άπ' έξω κάποιος, τί σημαίνει αυτό τό φώς στην κάμαρη της φτωχής μας βασιλίσσας Μιρέιγ;

"Είνε ο σεβαστός μας σύνδικος Σάντο κι' οι άνθρωποι του που εναγυρίζον... ψιθύρισε ή Πία στο βαρδάνο. Πάω να τους ειδοποιήσω, άρχοντά μου, γιά την άφειξή σας και γιά την εαφνική άρρώστεια της ευγενικής σας συζύγου...

"Επειτ' από λίγο, ο γέρο-σύνδικος του βουνού, μέ το καπέλλο στο χέρι, έμφανιζόταν στο άνοιγμα της πόρτας.

"Χαίρε από καρδιάς στον άρχοντα βαρδάνο ντε Ρούθβειν! ψιθύρισε ύποκλινόμενος με βα-θύ σεβασμό.

"Ο Βίλφριντ-σηκώθηκε και, άπλά, φιλικά: έδωσε τό χέρι του στο νεοφερμένο.

"Καλησπέρα, σεβαστέ μου πρόκριτε! του άπάντησε. Είμα-στε παλιού φίλοι και συμπλε-μισταί... Δέν είν' έτσι;

Μά ο Σάντο δέν του άπάν-τησε, γιάτί τά βλέμμάτα του είχαν πέσει στο χλωμό πρόσω-πο της Νόρας. Πλησίασε, στο κρεβάτι, πήρε άπλά τό χέρι της άρρωστης και της εξέτασε

τό σφυγμό. "Επειτα άνάλαφρα, προσεχτικά, άνασήκωσε τό ένα άπό τά βλέφαρά της. Κατόπιν έσκυψε πάνω άπ' τά χείλη της και γιά λίγες στιγμές παρακο-λούθησε τόν άνεπαίσθητο ήχο της άνάσας της.

"Η ευγενική σινιορίτα κοι-μάται γαλήνια, ψιθύρισε. Στο ξύπνημά της, ο πυρετός θά της έχει περάσει.

"Επειτα, γυρίζοντας πρός την Πία, τη ρώτησε:

"Εδώσατε κανένα καταπρα-ύντικό στη σινιορίτα;

"Ναί, άπάντησε ή άγαθή γυναίκα. Της δώσαμε τό χυμό κάποιου φυτού που μάς έφερε πρό όλίγου ο έρμητης της Πι-εντιγκρόττας.

"Ο Σάντο κούνησε τό κεφάλι του ικανοποιημένος και είπε:

"Πολύ καλά... Κι' έγώ τό :

διο θάκανα...

Κατόπιν, καθώς τά βλέμμα-τά του συνάντησαν

τά βλέμματα του Ρούθβειν, έπρόσθε-σε:

"Ωστε, άρχοντά μου, έχετε τά δυό φριχτά δράματα που έγιναν σχεδόν ου-γχρόνως σ' αυτό τό σπίτι και κοντά στην Παλιά Βε-λανιδιά...

"Αλλοί-μονο, ναί!... Τά - έξέρω... Μήπως άνα-κίνητη, σχεδόν άκαμπτη, με τά χαρακτηριστικά γαλήνια, μά παράδοξα χλωμά...

Κι' ή θλι-θερή άγρύπνια εξακολουθούσε...

"Έξω τό σκοτάδι είχε άπλω-θή μαύρο σαν μελάνη...

Πυκνά σκετινιά σύννεφα σκέπάζαν τό στερέωμα...

Ούτε μί' άχτίδα του φεγγαριού, ούτε ή λάμψις ένός άστρου δέν τρυπούσε τό σκοτάδι...

"Έξαφνα, καλπασμός ζώνων άκούστηκε στο δρόμο.

"Εί! φώναξε άπ' έξω κάποιος, τί σημαίνει αυτό τό φώς στην κάμαρη της φτωχής μας βασιλίσσας Μιρέιγ;

"Είνε ο σεβαστός μας σύνδικος Σάντο κι' οι άνθρωποι του που εναγυρίζον... ψιθύρισε ή Πία στο βαρδάνο. Πάω να τους ειδοποιήσω, άρχοντά μου, γιά την άφειξή σας και γιά την εαφνική άρρώστεια της ευγενικής σας συζύγου...

"Επειτ' από λίγο, ο γέρο-σύνδικος του βουνού, μέ το καπέλλο στο χέρι, έμφανιζόταν στο άνοιγμα της πόρτας.

"Χαίρε από καρδιάς στον άρχοντα βαρδάνο ντε Ρούθβειν! ψιθύρισε ύποκλινόμενος με βα-θύ σεβασμό.

"Ο Βίλφριντ-σηκώθηκε και, άπλά, φιλικά: έδωσε τό χέρι του στο νεοφερμένο.

"Καλησπέρα, σεβαστέ μου πρόκριτε! του άπάντησε. Είμα-στε παλιού φίλοι και συμπλε-μισταί... Δέν είν' έτσι;

Μά ο Σάντο δέν του άπάν-τησε, γιάτί τά βλέμμάτα του είχαν πέσει στο χλωμό πρόσω-πο της Νόρας. Πλησίασε, στο κρεβάτι, πήρε άπλά τό χέρι της άρρωστης και της εξέτασε

τό σφυγμό. "Επειτα άνάλαφρα, προσεχτικά, άνασήκωσε τό ένα άπό τά βλέφαρά της. Κατόπιν έσκυψε πάνω άπ' τά χείλη της και γιά λίγες στιγμές παρακο-λούθησε τόν άνεπαίσθητο ήχο της άνάσας της.

"Η ευγενική σινιορίτα κοι-μάται γαλήνια, ψιθύρισε. Στο ξύπνημά της, ο πυρετός θά της έχει περάσει.

"Επειτα, γυρίζοντας πρός την Πία, τη ρώτησε:

"Εδώσατε κανένα καταπρα-ύντικό στη σινιορίτα;

"Ναί, άπάντησε ή άγαθή γυναίκα. Της δώσαμε τό χυμό κάποιου φυτού που μάς έφερε πρό όλίγου ο έρμητης της Πι-εντιγκρόττας.

"Ο Σάντο κούνησε τό κεφάλι του ικανοποιημένος και είπε:

"Πολύ καλά... Κι' έγώ τό :

διο θάκανα...

Κατόπιν, καθώς τά βλέμμα-τά του συνάντησαν

τά βλέμματα του Ρούθβειν, έπρόσθε-σε:

"Ωστε, άρχοντά μου, έχετε τά δυό φριχτά δράματα που έγιναν σχεδόν ου-γχρόνως σ' αυτό τό σπίτι και κοντά στην Παλιά Βε-λανιδιά...

"Αλλοί-μονο, ναί!... Τά - έξέρω... Μήπως άνα-κίνητη, σχεδόν άκαμπτη, με τά χαρακτηριστικά γαλήνια, μά παράδοξα χλωμά...

Κι' ή θλι-θερή άγρύπνια εξακολουθούσε...

πο της συζύγου του.

"Δέν υπάρχει κανένας κίν-δυνος γιά τη σινιορίτα! είπε ο γέρο σύνδικος. "Η γυναίκες αυ-τές δέν θά την αφήσουν ούτε στιγμή... Μήν ξεχνάτε πώς ή συνομιλία μας μπορεί να ταρά-ζουν τόν σωτήριο ύπνο της... "Ελάτε, άρχοντά μου. Τό βουνό μας φυλάγεται καλά άπόψε...

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΣΑΝΤΟ

"Ο Βίλφριντ, άκολούθησε τέ-λος τόν Σάντο. "Επειτα από δυό λεπτά, βρισκόντουσαν έξω, διευθυνόμενοι πρός τό σπίτι του τελευταίου. Τό σκοτάδι ή-ταν τόσο πυκνό, ώστε δέν εί-δαν μιά σκιά που γλυστρούσε πίσω άπ' τά δέντρα και τούς παρακολουθούσε, ως τη στιγμή που μπήκαν μέσα στο σπίτι του προκρίτου. "Η σκιά τότε διπλώωσε πλάι σ' ένα παρά-

Καί, χωρίς να τολμά να ση-κώση τό κεφάλι του, πήρε τό χέρι του βαρδάνου και τό γέ-μισε δειλά φιλήματα.

"Ο Σάντο θά σάς διηγήθη-κε τη φριχτή τραγωδία της Παλιάς Βελανιδιάς! είπε σέ λίγο με κομμένη φωνή.

"Ναί, έξέρω τί συνέβη εκεί κάτω, άπάντησε ο βαρδάνος. Ό-πως έξέρω και την άλλη τρα-γωδία που διαδραματίστηκε στην Τσιθίτα...

"Δέν θά τολμήσω πειά να παρουσιάσω στο μαρκήσιο Τζοθάννι! φώναξε ο Ουμβέρ-τος με σπαρταχτική φωνή. Πο-τέ, κύριε βαρδάνε!... "Α! γιάτί να είμαι άκόμα ζωντανός, ένδ ή λατρευτές μου κυρίες είνε ι-σως πεθαμένες... "Οχι, δέν θά τολμήσω ποτέ να πάω να πώ στο μαρκήσιο ντε Κυπριάνι ό-τι λησται άρπαξαν τη σύζυγό του και τις κόρες του...

"Ηρθα έδώ γιά ν' αναλά-θω τη φριχτή αυτή άποστολή. Ουμβέρτε, είπε ο Ρούθβειν. Μά δέν ανακάλυψες ούτε και ού κανένα ίχνος τών άπαγωγέων;

"Κανένα, κύριε βαρδάνε, κα-νένα! "Ο! ή λατρευτές μου κυρίες χάθηκαν γιά πάντα, χά-θηκαν γιά πάντα έξ αιτίας μου!

Καί ο δυστυχισμένος γέρος στριφογύριζε τά χέρια του με άπόγνωση. "Ο Ρούθβειν εξακο-λούθησε με φωνή άποφασιστι-κή:

"Τό σπαθί μου θά είνε άπό αύριο στη διάθεσι του μαρκη-σίου Τζοθάννι εναντίον τών ά-παισίων ληστών που διέπρα-ξαν τά δυό φρικτά έγκλήμα-τα... Θά τους ξαναβρούμε, Ουμβέρτε, και θά τους τιμω-ρήσουμε φριχτά, έστω κι' άν πρόκειται να χάσουμε γιά τό ιερό αυτό καθήκον μου και την τελευταία ρανίδα του αλ-ματός μας... Θ' άπελευθερώσου-με τις λατρευτές μας αιχμαλώ-τους, γιάτί είμαι βέβαιος ό-τι δέν έχουν πάθει τίποτε... Γιά ποιά λόγο αυτοί που τις άρπα-ξαν να θέλουν τό θάνατό τους ;...

"Γιατί έδώ και δέκα πέντε χρόνια ή οικογένεια τών Κυ-πριάνι μονάχα τρομερές δυ-συχίες και συμφορές γνώρι-σε!... άπάντησε ο γέρο έπι-στατής, άνάτριχίζοντας χωρίς να δέλη.

"Ο Ρούθβειν τότε μόνο κατά-

λαβε τη μυστική σημασία αυ-τής της φράσεως...

"Μά τό καταχθόνιο πλδσμα που έπισώρευσε όλες αυτές τις δυστυχίες στους Κυπριάνι πέθανε! φώναξε.

"Θέλω κι' έγώ να πιστέψω σ' αυτό τό θάνατο, είπε ο Ουμ-βέρτος, μά δέν μπορώ! Κι' έ-πειτα από τις δυό αυτές κατα-στροφές άρχίζω να μην πι-στεύω πειά καθόλου σ' αυτόν...

"Διάβολε!... Μιλās, Ουμ-βέρτε, σαν να ήταν άκόμα ζων-τανή ή Μαλφιέρα. "Ε, λοιπόν, άν ή Μαλφιέρα άναστήθηκε, τόσο τό καλύτερο!... Θά νοιώ-σουμε τη χαρά της έκδικήσε-ως, όταν θά την έχουμε στα χέρια μας και θά της έπιβά-λουμε την τιμωρία, της οποίας είνε άξια...

"Ο Θεός να σάς εισακούση! έξοχώτατε!

"Λοιπόν, σήκω, φίλε μου! είπε ο Ρούθβειν, βοηθώντας τόν Ουμβέρτο να άνορθωθή... Καί κάθισε πλάι μου... Θά φα-με και θά κουβεντιάσουμε!

"Ο έπιστάτης τών Κυπριάνι άρχισε σέ λίγο τη διήγησί του, από τις άφορμές που προκάλε-σαν τό ταξείδι τών κυριών στην Τσιθίτα. Διηγήθηκε κατό-πιν την άναχώρησι άπ' τη Νε-άπολι, τόν πυροβολισμό κατά της Μινιόν, τη συνάντησί τους με τούς άγνώστους όρεινούς στο σταυροδρόμι της Παλιάς Βελανιδιάς και την έπίθεσι, τέ-λος, κατά του άμαξιού.

"Ο Ρούθβειν ρώτησε έπειτα τό Σάντο, ο οποίος του άνέ-φερε όσα ήξερε από την άπα-γωγή της Μιρέιγ και του παι-διού της. Καί τελειώνοντας, έ-πρόσθεσε:

"Στην άρχή σκεφθήκαμε να μην άποκαλύψουμε τίποτε σχε-τικώς με τά δυό αυτά δράμα-τα στο μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και στον ίππότη Φορτουνά-το, ως ότου ν' ανακαλύψουμε τούς άπαισίους άρπαγες. Μά του κάκου, ψάξαμε τό βουνό πρός όλες τις διευθύνσεις...

"Αλλοίμονο! "Ανησυχά, πολύ και γιά την τύχη του Τζίζι και τών ξηη άνδρών που στεilaμε στο δάσος, λίγη ώρα μετά την άπαγωγή της Μιρέιγ και του παιδιού της... Φτάνει να μη τούς συνέβη καμιά δυστυχία.

"Ηξερα σχεδόν όλα όσα μου είπατε! είπε τότε ο βαρ-δος Ρούθβειν.

Και με τη σειρά του, τούς διηγήθηκε τη συνάντησί του με τό Λαέρτη και τό Γουλιέλμο Μάιστερ στο πανδοχείο του Πόντε-Κόρβι, τούς φόβους -- που ήσαν, αλλοίμονο! αληθι-νοί--τό ποητό, την συνομιλία που είχε με τό μοναχό της Πι-εντιγκρόττας και τη μυστηρι-ώδη έπιθεσι εναντίον του και της Νόρας κατά την άνάσάι τους στο βουνό.

"Α! δέν έχω πειά άμφιβο-λία! τόν διέκοψε εκείνη τη στι-γμή ο Ουμβέρτος. "Υπάρχει ο δάκτυλος της Μαλφιέρας μέσα σ' όλ' αυτά!... "Η Μαύρη Δού-κισσα, κύριε βαρδάνε, σάς πα-ραμονεύει... Προσέχετε!

"Τίποτε δέν θά μ' έμποδίση να κρατήσω τόν όρκο που έ-

λαβε τη μυστική σημασία αυ-τής της φράσεως...

"Μά τό καταχθόνιο πλδσμα που έπισώρευσε όλες αυτές τις δυστυχίες στους Κυπριάνι πέθανε! φώναξε.

"Θέλω κι' έγώ να πιστέψω σ' αυτό τό θάνατο, είπε ο Ουμ-βέρτος, μά δέν μπορώ! Κι' έ-πειτα από τις δυό αυτές κατα-στροφές άρχίζω να μην πι-στεύω πειά καθόλου σ' αυτόν...

"Διάβολε!... Μιλās, Ουμ-βέρτε, σαν να ήταν άκόμα ζων-τανή ή Μαλφιέρα. "Ε, λοιπόν, άν ή Μαλφιέρα άναστήθηκε, τόσο τό καλύτερο!... Θά νοιώ-σουμε τη χαρά της έκδικήσε-ως, όταν θά την έχουμε στα χέρια μας και θά της έπιβά-λουμε την τιμωρία, της οποίας είνε άξια...

"Ο Θεός να σάς εισακούση! έξοχώτατε!

"Λοιπόν, σήκω, φίλε μου! είπε ο Ρούθβειν, βοηθώντας τόν Ουμβέρτο να άνορθωθή... Καί κάθισε πλάι μου... Θά φα-με και θά κουβεντιάσουμε!

"Ο έπιστάτης τών Κυπριάνι άρχισε σέ λίγο τη διήγησί του, από τις άφορμές που προκάλε-σαν τό ταξείδι τών κυριών στην Τσιθίτα. Διηγήθηκε κατό-πιν την άναχώρησι άπ' τη Νε-άπολι, τόν πυροβολισμό κατά της Μινιόν, τη συνάντησί τους με τούς άγνώστους όρεινούς στο σταυροδρόμι της Παλιάς Βελανιδιάς και την έπίθεσι, τέ-λος, κατά του άμαξιού.

"Ο Ρούθβειν ρώτησε έπειτα τό Σάντο, ο οποίος του άνέ-φερε όσα ήξερε από την άπα-γωγή της Μιρέιγ και του παι-διού της. Καί τελειώνοντας, έ-πρόσθεσε:

"Στην άρχή σκεφθήκαμε να μην άποκαλύψουμε τίποτε σχε-τικώς με τά δυό αυτά δράμα-τα στο μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και στον ίππότη Φορτουνά-το, ως ότου ν' ανακαλύψουμε τούς άπαισίους άρπαγες. Μά του κάκου, ψάξαμε τό βουνό πρός όλες τις διευθύνσεις...

"Αλλοίμονο! "Ανησυχά, πολύ και γιά την τύχη του Τζίζι και τών ξηη άνδρών που στεilaμε στο δάσος, λίγη ώρα μετά την άπαγωγή της Μιρέιγ και του παιδιού της... Φτάνει να μη τούς συνέβη καμιά δυστυχία.

"Ηξερα σχεδόν όλα όσα μου είπατε! είπε τότε ο βαρ-δος Ρούθβειν.

Και με τη σειρά του, τούς διηγήθηκε τη συνάντησί του με τό Λαέρτη και τό Γουλιέλμο Μάιστερ στο πανδοχείο του Πόντε-Κόρβι, τούς φόβους -- που ήσαν, αλλοίμονο! αληθι-νοί--τό ποητό, την συνομιλία που είχε με τό μοναχό της Πι-εντιγκρόττας και τη μυστηρι-ώδη έπιθεσι εναντίον του και της Νόρας κατά την άνάσάι τους στο βουνό.

"Α! δέν έχω πειά άμφιβο-λία! τόν διέκοψε εκείνη τη στι-γμή ο Ουμβέρτος. "Υπάρχει ο δάκτυλος της Μαλφιέρας μέσα σ' όλ' αυτά!... "Η Μαύρη Δού-κισσα, κύριε βαρδάνε, σάς πα-ραμονεύει... Προσέχετε!

"Τίποτε δέν θά μ' έμποδίση να κρατήσω τόν όρκο που έ-

λαβε τη μυστική σημασία αυ-τής της φράσεως...

"Μά τό καταχθόνιο πλδσμα που έπισώρευσε όλες αυτές τις δυστυχίες στους Κυπριάνι πέθανε! φώναξε.

"Θέλω κι' έγώ να πιστέψω σ' αυτό τό θάνατο, είπε ο Ουμ-βέρτος, μά δέν μπορώ! Κι' έ-πειτα από τις δυό αυτές κατα-στροφές άρχίζω να μην πι-στεύω πειά καθόλου σ' αυτόν...

"Διάβολε!... Μιλās, Ουμ-βέρτε, σαν να ήταν άκόμα ζων-τανή ή Μαλφιέρα. "Ε, λοιπόν, άν ή Μαλφιέρα άναστήθηκε, τόσο τό καλύτερο!... Θά νοιώ-σουμε τη χαρά της έκδικήσε-ως, όταν θά την έχουμε στα χέρια μας και θά της έπιβά-λουμε την τιμωρία, της οποίας είνε άξια...

"Ο Θεός να σάς εισακούση! έξοχώτατε!

"Λοιπόν, σήκω, φίλε μου! είπε ο Ρούθβειν, βοηθώντας τόν Ουμβέρτο να άνορθωθή... Καί κάθισε πλάι μου... Θά φα-με και θά κουβεντιάσουμε!

"Ο έπιστάτης τών Κυπριάνι άρχισε σέ λίγο τη διήγησί του, από τις άφορμές που προκάλε-σαν τό ταξείδι τών κυριών στην Τσιθίτα. Διηγήθηκε κατό-πιν την άναχώρησι άπ' τη Νε-άπολι, τόν πυροβολισμό κατά της Μινιόν, τη συνάντησί τους με τούς άγνώστους όρεινούς στο σταυροδρόμι της Παλιάς Βελανιδιάς και την έπίθεσι, τέ-λος, κατά του άμαξιού.

"Ο Ρούθβειν ρώτησε έπειτα τό Σάντο, ο οποίος του άνέ-φερε όσα ήξερε από την άπα-γωγή της Μιρέιγ και του παι-διού της. Καί τελειώνοντας, έ-πρόσθεσε:

"Στην άρχή σκεφθήκαμε να μην άποκαλύψουμε τίποτε σχε-τικώς με τά δυό αυτά δράμα-τα στο μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και στον ίππότη Φορτουνά-το, ως ότου ν' ανακαλύψουμε τούς άπαισίους άρπαγες. Μά του κάκου, ψάξαμε τό βουνό πρός όλες τις διευθύνσεις...

"Αλλοίμονο! "Ανησυχά, πολύ και γιά την τύχη του Τζίζι και τών ξηη άνδρών που στεilaμε στο δάσος, λίγη ώρα μετά την άπαγωγή της Μιρέιγ και του παι-διού της... Φτάνει να μη τούς συνέβη καμιά δυστυχία.

"Ηξερα σχεδόν όλα όσα μου είπατε! είπε τότε ο βαρ-δος Ρούθβειν.

Και με τη σειρά του, τούς διηγήθηκε τη συνάντησί του με τό Λαέρτη και τό Γουλιέλμο Μάιστερ στο πανδοχείο του Πόντε-Κόρβι, τούς φόβους -- που ήσαν, αλλοίμονο! αληθι-νοί--τό ποητό, την συνομιλία που είχε με τό μοναχό της Πι-εντιγκρόττας και τη μυστηρι-ώδη έπιθεσι εναντίον του και της Νόρας κατά την άνάσάι τους στο βουνό.

"Α! δέν έχω πειά άμφιβο-λία! τόν διέκοψε εκείνη τη στι-γμή ο Ουμβέρτος. "Υπάρχει ο δάκτυλος της Μαλφιέρας μέσα σ' όλ' αυτά!... "Η Μαύρη Δού-κισσα, κύριε βαρδάνε, σάς πα-ραμονεύει... Προσέχετε!

"Τίποτε δέν θά μ' έμποδίση να κρατήσω τόν όρκο που έ-

λαβε τη μυστική σημασία αυ-τής της φράσεως...

"Μά τό καταχθόνιο πλδσμα που έπισώρευσε όλες αυτές τις δυστυχίες στους Κυπριάνι πέθανε! φώναξε.

"Θέλω κι' έγώ να πιστέψω σ' αυτό τό θάνατο, είπε ο Ουμ-βέρτος, μά δέν μπορώ! Κι' έ-πειτα από τις δυό αυτές κατα-στροφές άρχίζω να μην πι-στεύω πειά καθόλου σ' αυτόν...

"Διάβολε!... Μιλās, Ουμ-βέρτε, σαν να ήταν άκόμα ζων-τανή ή Μαλφιέρα. "Ε, λοιπόν, άν ή Μαλφιέρα άναστήθηκε, τόσο τό καλύτερο!... Θά νοιώ-σουμε τη χαρά της έκδικήσε-ως, όταν θά την έχουμε στα χέρια μας και θά της έπιβά-λουμε την τιμωρία, της οποίας είνε άξια...

"Ο Θεός να σάς εισακούση! έξοχώτατε!

"Λοιπόν, σήκω, φίλε μου! είπε ο Ρούθβειν, βοηθώντας τόν Ουμβέρτο να άνορθωθή... Καί κάθισε πλάι μου... Θά φα-με και θά κουβεντιάσουμε!

"Ο έπιστάτης τών Κυπριάνι άρχισε σέ λίγο τη διήγησί του, από τις άφορμές που προκάλε-σαν τό ταξείδι τών κυριών στην Τσιθίτα. Διηγήθηκε κατό-πιν την άναχώρησι άπ' τη Νε-άπολι, τόν πυροβολισμό κατά της Μινιόν, τη συνάντησί τους με τούς άγνώστους όρεινούς στο σταυροδρόμι της Παλιάς Βελανιδιάς και την έπίθεσι, τέ-λος, κατά του άμαξιού.

"Ο Ρούθβειν ρώτησε έπειτα τό Σάντο, ο οποίος του άνέ-φερε όσα ήξερε από την άπα-γωγή της Μιρέιγ και του παι-διού της. Καί τελειώνοντας, έ-πρόσθεσε:

"Στην άρχή σκεφθήκαμε να μην άποκαλύψουμε τίποτε σχε-τικώς με τά δυό αυτά δράμα-τα στο μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και στον ίππότη Φορτουνά-το, ως ότου ν' ανακαλύψουμε τούς άπαισίους άρπαγες. Μά του κάκου, ψάξαμε τό βουνό πρός όλες τις διευθύνσεις...

"Αλλοίμονο! "Ανησυχά, πολύ και γιά την τύχη του Τζίζι και τών ξηη άνδρών που στεilaμε στο δάσος, λίγη ώρα μετά την άπαγωγή της Μιρέιγ και του παι-διού της... Φτάνει να μη τούς συνέβη καμιά δυστυχία.

"Ηξερα σχεδόν όλα όσα μου είπατε! είπε τότε ο βαρ-δος Ρούθβειν.

Και με τη σειρά του, τούς διηγήθηκε τη συνάντησί του με τό Λαέρτη και τό Γουλιέλμο Μάιστερ στο πανδοχείο του Πόντε-Κόρβι, τούς φόβους -- που ήσαν, αλλοίμονο! αληθι-νοί--τό ποητό, την συνομιλία που είχε με τό μοναχό της Πι-εντιγκρόττας και τη μυστηρι-ώδη έπιθεσι εναντίον του και της Νόρας κατά την άνάσάι τους στο βουνό.

"Α! δέν έχω πειά άμφιβο-λία! τόν διέκοψε εκείνη τη στι-γμή ο Ουμβέρτος. "Υπάρχει ο δάκτυλος της Μαλφιέρας μέσα σ' όλ' αυτά!... "Η Μαύρη Δού-κισσα, κύριε βαρδάνε, σάς πα-ραμονεύει... Προσέχετε!

"Τίποτε δέν θά μ' έμποδίση να κρατήσω τόν όρκο που έ-

λαβε τη μυστική σημασία αυ-τής της φράσεως...

"Μά τό καταχθόνιο πλδσμα που έπισώρευσε όλες αυτές τις δυστυχίες στους Κυπριάνι πέθανε! φώναξε.

"Θέλω κι' έγώ να πιστέψω σ' αυτό τό θάνατο, είπε ο Ουμ-βέρτος, μά δέν μπορώ! Κι' έ-πειτα από τις δυό αυτές κατα-στροφές άρχίζω να μην πι-στεύω πειά καθόλου σ' αυτόν...

"Διά

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΡΩΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗΣ ΓΙΕΝ-ΣΙΟΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Πώς έσπευθη αυτοκράτωρ της Μαντζουρίας ο Έρρικος Πού-Γι. Η τελετή της ανόδου του στο θρόνο. Ο πιο άτυχος διάδοχος του κόσμου. Η πίκρα και η φτώχεια του τελευταίου αυτοκράτορος της Κίνας. Ο έρωας του με την μεγάλη Κινέζα ποιήτρια Γιέν-Σιού. Το τέλος ενός μυθιστορηματικού είδωλλου, κλπ.

Πρώην αυτοκράτωρ της Κίνας, ο Έρρικος Πού-Γι, κάθισε απέναντί της μέρες στο θρόνο των παλιών αυτοκρατοριών της Μαντζουρίας. Η τελετή της ανόδου του σ' αυτόν τον πανάρχαιο θρόνο έγινε μ' όλη τη φαντασμαγορία της Αύλης του, φέρουσες μ' επισημότητα τον αυτοκρατορικό μανδύα, που είνε στολισμένος με άπειρα χρυσά κεντήματα, τα οποία παριστάνουν τερατώδεις δράκοντες, θιαυαλούς, γίγαντες και ένα σωρό άλλες συμβολικές μορφές. Στην πλάτη ήταν επίσης κεντημένη με χρυσά γράμματα η έξης επιγραφή: «Εάν έχω ήμια, όπως ο ήλιος, η σελήνη!» Η τελετή της στέφωσ του έγινε στα αυτοκρατορικά ανάκτορα του Τσιανγκ-τσούγκ. Ο Πού-Γι, με το πρόσωπο γυρισμένο πάντα προς Νότον, ανέβηκε άργα πάνω σ' ένα μικρό λόφο. Όταν έφτασε στην κορυφή του, έβριξε στην ιερή φωτιά μ' έλπίσεις κ' ιερατικές κινήσεις, ένα κόσμημα από λασπί, ένα κομμάτι μεταξωτό από το κίονο του πρώτου αυτοκράτορος, πέντε είδη σπόρων, λίγο κρασί της Μαντζουρίας και μερικά άρωματικά κλαδιά για να δυναμώσει τις φλόγες. Κι' έτσι αυτός ο παλιός, που ήταν έδω και λίγα χρόνια ο τελευταίος αυτοκράτωρ της Κίνας, κάθισε απέναντί της ημέρες στο θρόνο των παλιών προγόνων του. Γιατί θα ξέρετε βέβαια ότι η Κίνα δεν κατέκτησε την Μαντζουρία κ' ότι εκείνοι που εισέβαλαν πρώτοι σ' αυτήν κατά τον XVII αιώνα, ήταν οι πανίσχυροι στρατοί της Μαντζουρίας, όπου ίδρυσαν μια δική τους δυναστεία.

Ο Έρρικος Πού-Γι μέχρι χθές ήταν ο πιο άτυχος διάδοχος του κόσμου, γιατί η ζωή του ήταν γεμάτη από αδιόλεπτες περιπέτειες. Όταν ανέβηκε στο αυτοκράτορα της Κίνας κάθισε στο θρόνο του Πεκίνου με τ' όνομα Σουάν-Τούγκι, ήταν μικρό παιδάκι. Έσπευ από εξουσία χρόνια, η επανέντασις του Σουάν-Γιάτ-Σέν τον έθεσε να και τον έδωξε από το Πεκίνο. Ο νεαρός αυτοκράτωρ νόμιζε τότε ότι είχε χάσει για πάντα το στέμμα του. Η ανόρθωσις του 1917 δεν κράτησε παρά μονάχα δυό εβδομάδες. Ο Πού-Γι πέρας, λοιπόν, δύσκολα χρόνια, με απεριγραπτες πίκρες κ' αλλεπάλληλες συμφορές. Η Δημοκρατία του άφησε τον τίτλο του αυτοκράτορος και τα μυθικά παλάτια του Πεκίνου, μα δεν του έδωσε ούτε την παλαιά επιχορήγηση. Ο Πού-Γι δοκίμασε έτσι τις πιο τραγικές απογοητεύσεις, ελπίζοντας ωστόσο ότι κάποια μέρα θα φορούσε πάλι το

Η αυτοκράτειρα Γουέ-Χουά, με την καθημερινή της τουαλέτα και με την επίσημη στολή της στέφωσ της

ως αυτοκράτορος και της ανόδου του στο θρόνο των παλιών προγόνων του.

Πριν φύγει τώρα από το Πεκίνο, ο Πού-Γι παράτησε για πάντα την πεντάμορφη ευνουμένη του Γιέν-Σιού, μια Κινέζα εκκλησιαστική μορφώσεως, που είνε σήμερα η μεγαλύτερη ποιήτρια της Απω Ανατολής. Η Γιέν-Σιού, ευνουμένη των Γκιαντζέων, που ανάγκασαν τον Πού-Γι να την στείλει πριγκίπισσα, γύρισε στο Πεκίνο, κ' επιβίβη βρέθηκε έξω από την πόλη, ζήτησε τη βοήθεια του πολυαγαπημένου της. Ο νεαρός αυτοκράτωρ της έδωσε τότε μια μηνιαία επιχορήγηση από σαράντα λίρες στερεών, μα κανείς ποτέ δεν παρουσιάστηκε να πληρώσει αυτές τις λίρες στην πεντάμορφη Γιέν-Σιού. Εκείνη τότε, υποφέροντας από μια απεριγραπτή δυστυχία, άρχισε να στέλνει ένα σωρό ποιήματα, γεμάτα παράπονο, στον Πού-Γι, για να συγκινήσει και πάλι την καρδιά του. Μα ο πρώην αυτοκράτωρ της Κίνας για να μη δυσαρεστήσει τους Γκιαντζέους, τους μεγάλους προστάτες του, θέλησε να δώσει ένα τέλος σ' αυτό τον μαρ-

τυρικό έρωτα, και με τον αδελφό του, τον πρίγκιπα Πού-Κό, της απάντησε ότι: «Ο Πού-Γι δεν έχει σκοπό να της δώσει ούτε τώρα, ούτε ποτέ, καμιά επιχορήγηση, κ' ότι το μόνο που της παραχωρεί, με την άπειρη καλωσύνη του, είνε η τιμή του θανάτου, αν κ' εκείνη τόλμησε να τον στενοχωρήσει με τέτοια ταπεινά χρηματικά ζητήματα».

Σύμφωνα, λοιπόν, με τις συνήθειες της Απω Ανατολής, η πεντάμορφη Γιέν-Σιού, ύστερα από μια τέτοια παραχωρήσεως, δεν είχε να κάνει τίποτ' άλλο, παρά να κρεμάσει με την κορδέλα της από μια ανθηφόρη κερασιά. Η ευνουμένη όμως του πρώην αυτοκράτορος της Κίνας, για να μη στερήσει την πατρίδα της από μια μεγάλη ποιήτρια, σάν κ' αυτήν, από τον φυσικό θάνατο, προτίμησε τον πολιτικό, κ' έγινε καλογρηιά σ' ένα Βουδδιστικό μοναστήρι.

Ο νέος αυτοκράτωρ της Μαντζουρίας ζει σήμερα με την νόμιμη γυναίκα του, την όμορφη Κινέζα πριγκίπισσα Γουέ-Χουά, που σημαίνει «Ανθηφόρη Όμορφιά». Ο Έρρικος Πού-Γι είνε τώρα εξουσιοδοτημένος. Στο θρόνο του Πεκίνου ανέβηκε όταν ήταν τεσσάρων χρόνων. Γι' αυτό ακριβώς η στέφωσ του σήμερα στη Μαντζουρία προσκάλεσε τις διαμαρτυρίες των Κινέζων εθνικιστών. Ο «Μυστικός Σύλλογος» για την δολοφονία των Γκιαντζέων, η πιο τρομερή εθνικιστική οργάνωσις της Κίνας, δεν είχε διόλου με καλό μάτι αυτή τη νέα στέφωσ του Έρρικου Πού-Γι, κ' άρχισε μια άμυνή από έφτασες λίρες στερεών για κείνον που θα δολοφονήσει τον καινούριο αυτοκράτορα της Μαντζουρίας.

Περαιτέρω είνε ν' αναφέρει κανείς ότι η επίδρασις των Γκιαντζέων στη νέα αυτοκρατορία είνε απεριγραπτή, γιατί οι κάτοικοι της Μαντζουρίας ανήκουν σε μια φυλή που διαφέρει κατά πολύ από την Κινέζικη.

Η καινούρια αυτοκρατορία του Πού-Γι δεν θα περιοριστεί στις τρεις ανατολικές επαρχίες της Μαντζουρίας, αλλά θα επεκταθεί και προς την εσωτερική Μογγολία. Πρόκειται, δηλαδή, για μια απέναντη χώρα, που ξεκινάει από τα σύνορα του Γιεχόλ και φτάνει στην καρδιά της Ασίας: Στο Κινέζικο Τουρκεστάν και στο Κουνκούρ.

Πολλοί είνε εκείνοι, λοιπόν, που πιστεύουν σήμερα ότι η δημιουργία του θρόνου της Μαντζουρίας είνε το πρώτο βήμα για την αναστάσις της παλιής αυτοκρατορίας της Κίνας, με την στρατιωτική και πολιτική βοήθεια της Ιαπωνίας. Κι' αυτό σημαίνει ότι ένας κανονικός πόλεμος πρόκειται πάλι να αμματοκλήση την Απω Ανατολή...

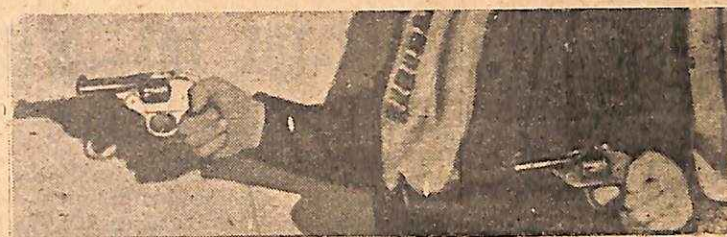
ΠΟΙΟΣ θα μπορούσε να φανταστεί ποτέ ότι ένα κοινό εμπορικό γράμμα, γεμάτο από αριθμούς κ' επαγγελματικές φράσεις μπορεί να είνε ένα αποκαλυπτικό έγγραφο, με το οποίο προδίδονται τα άπορητα ενός έθνους; Κανείς βέβαια. Κι' όμως, έχει αποδειχθεί ότι οι κατάσκοποι των διαφόρων «Μυστικών υπηρεσιών», οι οποίοι τρομοκρατούν τις χώρες της Εξόφλης με τα εκκλησιαστικά κατορθώματά τους, μεταχειρίζονται αυτόν τον τρόπο για να συνεννοούνται μεταξύ τους. Ένα γράμμα τέτοιου είδους φέρνει συνήθως τ' όνομα μιας μεγάλης γνωστής εταιρείας, κρασιών, υφασμάτων, αποικιακών ειδών κ' δεν είνε τίποτε άλλο από μια λεπτομερή περιγραφή του πολεμικού υλικού και των στρατιωτικών δυναμέων ενός έθνους. Κάθε αριθμός, κάθε όνομα εμπορευμάτων, μεταφράζεται σύμφωνα με τον μυστικό κώδικα των κατασκόπων, κ' αποτελεί μια σημαντική πληροφορία για τον εξεπαισμένο του και το όργανό του έργα του.

Ένα τέτοιο εμπορικό γράμμα έλαωτε οδήγησε στην άγχονη τον περίφημο Θεόδωρο Σάνθο, έναν μεγάλο Έλληνα τυχερό, ο οποίος ήταν πρόεδρος της Γαλλικής Αντικατασκοπείας στο Βερολίνο κατά τη διάρκεια του μεγάλου πολέμου. Άβριζε, μα την αλήθεια να διηγηθούμε αυτή την τραγική περιπέτεια:

Ο Θεόδωρος Σάνθος, λίγον καιρό πριν φύγει για την Γερμανία, είχε γνωρίσει μια χαριτωμένη δακτυλογράφο του υπουργείου των Εξωτερικών, την Γκαμπι Μυγκιέ, εξαρετικής όμορφης, η οποία δεν άργησε να γίνει τρυφερή φίλη του. Της πρότεινε λοιπόν να την πάρει μαζί του στο Βερολίνο κ' εκείνη δέχθηκε πρόθυμα γιατί τ' όνειρό της ήταν να ζήσει μια εύθυμη και πολιτεία ζωή, σάν αριστοκράτισσα.

Ο Σάνθος, ο κατάσκοπος της Γαλλίας, κ' η φίλη του έγκατεστάθηκαν πρόκειται, στο «Εμπειρίδι», ένα από τα πιο αριστοκρατικά ξενοδοχεία του Βερολίνου. Ο Έλληνας τυχερός δώσε, ότι ήταν αντιπροσώπος μιας μεγάλης εταιρείας Ιταλικών κρασιών, κ' οι εξεπαισμένοι άρχισαν να ζουν σάν εξαπατημένοι. Η όμορφη Γκαμπι Μυγκιέ κατεφθονισμένη από αυτή τη μεγάλη εύνοια της τύχης, άδιαφορούσε ολόκληρη για τις υποπτες και μυστηριώδεις υποθέσεις του φίλου της. Το μόνο που της είχε κινήσει την προσοχή, ήταν ότι κάθε νύχτα ο Θεόδωρος Σάνθος κλείνονταν στο δωμάτιό του κ' έγραφε μερικά εμπορικά επιστολές, στις οποίες αναφέροντο μεγάλες παραγγελίες κρασιών κ' ένα σωρό κατεβάρια από αριθμούς. Τέλος κατέλαβε ότι ήταν κατάσκοπος, μα αυτό την άφησε εντελώς αδιάφορη.

Ένα βράδυ, όμως, ύστερα από δυό μήνες ευτυχισμένης ζωής, ο Γάλλος κατάσκοπος άλλαξε ξαφνικά. Της φερόταν τώρα με ανχαρότητα, δεν την πρόσεχε καθόλου και θάλεγε κανείς ότι η παρουσία της τον ενοχλούσε. Τι είχε συμβεί λοιπόν; Απολύτως μια άλλη γυναίκα, μια ξανθή Γερμανίδα είχε πάρει τη θέση της στην άσπρη καρδιά του. Η Μίτσι φαν Βάγκερ, η νέα φίλη του, ήταν μια όμορφη Βερολινέζα, χήρα ενός άνωτέρου αξιωματικού του Γερμανικού στρα-

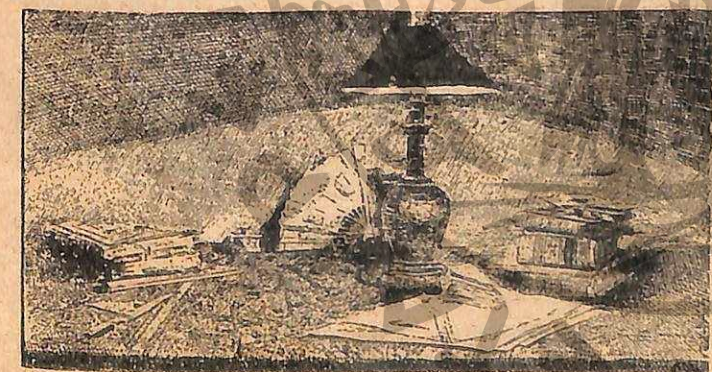
ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΚΑΙ Η ΦΙΛΕΣ ΤΟΥΣ

Πώς μεταχειρίζονται τις εμπορικές επιστολές οι μυστικοί πράκτορες. Οι έρωτες του Έλληνα κατασκόπου Θεόδωρου Σάνθου. Η εκδίκησης της όμορφης Γκαμπι Μυγκιέ. Ο απαγχονισμός στο Βερολίνο του Έλληνα τυχερού Σάνθου. Η προδοσία της Κτίας Ύψινου. Πώς συνεληφθησαν δέκα Άγγλοι κατάσκοποι στην Πολωνία, κλπ.

Το που έλεγε σκοτούρη στον πόλεμο. Ο Θεόδωρος Σάνθος στην άγχη έπεριβλεπε να γνωριστεί μαζί της μόνο και μόνο για να υποδείξει ν' α γνωριστεί με κύκλους στρατιωτών. Μα δεν άργησε να την αγαπήσει παράφορα γιατί ήταν πάρα πολύ «αίσθηματίας» και να ξεχάσει τη χαριτωμένη Γαλλίδα δακτυλογράφο. Η Γκαμπι Μυγκιέ τότε όταν είδε ότι ν' αναγκάζονταν να γυρίσει πάλι στη γαροφνηράνη και στη μοναχική ζωή της, απέφρασε να τον εκδικηθεί κ' έσπευ, να ζήσει ελεύθερη τη μεγάλη ζωή στο Βερολίνο...

Κατάφερε λοιπόν να γνωρίσει έναν πρόεδρο της Γερμανικής «Μυστικής Υπηρεσίας», τον Φοίντγκ Μύλλερ, στον οποίο απέκαλεσε ότι ο Σάνθος είνε Γάλλος κατάσκοπος κ' ότι ήταν πρόθυμη να του πουλήσει αντί 100.000 χρυσών μαρκών τον κρυπτογραφικό κώδικά του. Η συμφωνία κλείστηκε και το ίδιο βράδυ η όμορφη Γκαμπι κατόρθωσε ν' αντιγράψει κρυφά τον μυστικό κώδικα του απίστου φίλου της και να του κλέψει μερικά σχέδια εμπορικών γράμμάτων που είχε στείλει εκείνες τις μέρες στο Παρίσι. Ο Γερμανός κατάσκοπος παρέδωσε τότε αυτά τα πολύτιμα έγγραφα στη «Μυστική Υπηρεσία» του Βερολίνου και την άλλη νύχτα ο Σάνθος συνελήφθη μαζί με την φίλη του Μίτσι φαν Βάγκερ. Είχε χάσει πια το παιγνίδι. Ομολόγησε λοιπόν ότι ήταν πράγματι κατάσκοπος, απέδειξε την αθωότητα της φίλης του με τον πιο ιπποτικό τρόπο και μετά την καταδίκη του από το στρατοδικείο, αντίκρισε με θάρος, ήρωικά θα λέγαμε, την άγχονη στην οποία κρεμάστηκε σε λίγο από τον δίσκο...

ναν οποιοδήποτε άλλον άνθρωπο αυτή ή άλλη λογαριασμός δεν είχε καμιά σημασία, γιατί ήταν κοινά εμπορικά γράμματα... Μαζί όμως μ' αυτά ήταν το κρυπτογραφικό λεξικό κ' αυτό ήταν ανεκτίμητο αξίας για τον Πολωνό κατάσκοπο. Μ' αυτό τον τρόπο λοιπόν ανακάλυψε ολόκληρο το δίκτυο της Άγγλικης κατασκοπείας στην Πολωνία και κατόρθωσε να αποκαλύψει δέκα από τους πιο επικινδύνους Άγγλους κατασκόπους, οι οποίοι και έστυφεστησαν, έδω και μια εβδομάδα στη Βαρσοβία.

Οι κατάσκοποι τέλος μεταχειρίζονται τις εμπορικές επιστολές για να συνεννοούνται μεταξύ τους, γιατί τους δίνεται έτσι η ελευθερία να χρησιμοποιούν ένα πλήθος εμπορικών όρων, οι οποίοι έχουν διπλή σημασία, γνωστή μόνο στον αποστολέα και στον παραλήπτη του γράμματος. Η διπλή αυτή σημασία είνε, όπως μαρτυρείτε, διάφοροι πολιτικοί και στρατιωτικοί όροι.

Ένα τέτοιο ακριβές λεξικό είχε ο έπίτροπος των Σοβιετικών Μπροντίν, ο οποίος διευθύνει στην Κίνα την κομμουνιστική προπαγάνδα και το οποίο ανακαλύφθηκε στις αποσκευές της κ. Μπροντίν κατά την άφιξή τους στη Σαγκάι. Το περιεχόμενο αυτό λεξικό είνε άφαντο με τον πιο περιεργον τρόπο, ύστερα από την έκδοσή του κ' η περιπέτεια:

Η κ. Μπροντίν είχε γνωριστεί, κατά την διάρκεια του ταξιδιού, μ' ένα νεαρό 'Ινδό αριστοκράτη, εξαρετικής όμορφης, τον οποίο έσπευσε να προσκαλέσει στο ξενοδοχείο της, όταν έφτασε από την Καντόν στην Σαγκάι. Πράγματι, ο 'Ινδός αριστοκράτης δέχτηκε πρόθυμα αυτήν την πρόσκληση, και, μα την αλήθεια, δεν μετανόησε. Η κ. Μπροντίν τρελά ερωτευμένη μαζί του δεν τον άφησε να φύγει ούτε μια στιγμή από κοντά της. Το πρώτο όμως, όταν έφτασε, έβριξε τα μάτια της από την καταιγίδα! Το διαμνημόνιο της ήταν άνω κάτω κ' ο 'Ινδός φίλος της είχε εξαφανισθεί, παρνοντάς μαζί του την τσάντα της με το πολύτιμο αντίγραφο του κρυπτογραφικού λεξικού του σιγγού της. Και τότε η κ. Μπροντίν την κατάλαβε ότι ο νεαρός 'Ινδός αριστοκράτης δεν ήταν τίποτ' άλλο από έναν κατάσκοπο της «Ιντελίγκενς Σέρβις», ο οποίος την είχε παροτρύνει σ' αυτή την ερωτική περιπέτεια για να της κλέψει τον μυστικό κώδικα των Σοβιετικών.

Είν' αδύνατο να περιγραφούν δλοι οι τρόποι και τα τεχνάσματα που μεταχειρίζονται οι διάφοροι μυστικοί πράκτορες κ' η σατανική συνείδησή τους. Γι' αυτούς όλα τα μέσα είνε καλά. Από τιμωρικάλογα εμπορευμάτων, μέχρις ενός στατιστικού πίνακος, από τον σταλογράφο, μέχρι του χειριού μιας βελόνας, όλα μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να κατόρθωση ο κατάσκοπος να διαδώσει τις πληροφορίες του.

Πώς τις μαθαίνουν τώρα αυτές τις πληροφορίες; Η γυναίκα τουλάχιστον εφαρμόζουν μια κλασική μέθοδο: τον έρωτα. Μα πολλές φορές αυτός ο έρωας δεν άργει να καταλήξει σ' ένα άγριο κ' αιματηρό δόγμα και τότε η όμορφη κατάσκοπος πληρώνει την προδοσία της με την ζωή της.

ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΟΥΚΑΡ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ-ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ

Η ΕΥΟΥΜΗ ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΘΛΙΒΕΡΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ "ΩΡΑΙΟΥ ΜΠΡΟΥΜΕΛ"

(Σταχυολογήματα από μια νέα αποκαλυπτική βιβλιογραφία του "Αγγλου δανδή, που έξεδεσε κατ' αυτάς στο Λονδίνο)

ΧΟΥΜΕ γράφει και άλλοτε για τον Ωραίο Μπρούμ με λ, τον θρυλικό αυτόν "Αγγλο κομμενόμενο, ο οποίος είχε άνωστα σ.ε.ι. τον περασμένο αιώνα, την Άγγυλλα και δόλο, κληρο τον κόσμο με το φανταστικό ντύσιμό του, με τις παραξενιές του, με τις σπατάλες του, με τα σκάνδαλα του και με το δημόσιο πνεύμα του. Από μια νεοεκδοθείσα μονογραφία για την ζωή και τις περιπέτειες του καταπληκτικού αυτού ανθρώπου — που στάθηκε, για πολλά χρόνια, το είδωλο της νεολαίας και των όποιων οι σύγχρονοι του έπαινεσαν «Ναπολέοντα της κομψότητας» και «Βίτρινα του σαρκισμού» — παραλαμβάνουμε, χάριν των αναγνωστών μας, τα παρακάτω έντελως άγνωστα ανέκδοτα, που ζωγραφίζουν καλύτερα και από τόμους διόκληρου, τον περίεργο, τον εξωφρενικό χαρακτήρα του «Ωραίου Μπρούμ».

Ο Ζωός Μπράν Μπρούμ ήταν ταπεινός καταγωγής. Ο παππούς του ήταν ξαχαρολάστις και ο πατέρας του άπλετος γραμματέας του λόρδου Νόθ. Ωστόσο, χωρίς στις γνωριμιές που είχε συνάψει ο πατέρας του στην υπηρεσία του λόρδου, ο νεαρός Ζωός κατάφερε να εγγραφεί στο κολέγιο του Ήτον, στο κολέγιο δηλαδή στο οποίο έσταλθηκαν να φοιτά μέχρι σήμερα, από παρόδοι, η Άγγλική αυτοκρατορία.

Ο Μπρούμ ήταν πλασμένος για να διαπρέψει, να καταπλήξει, να επικρατήσει. Το ότι βρέθηκε ξαφνικά, αυτός, ένας ταπεινός πληθικός, ανάμεσα σε νέους που ανήκαν στις πιο καλές και εύγενεις οικογένειες του Ήνωμένου Βασιλείου, δεν τον έκανε διόλου να συσταλθεί, να ελπίσει επιφύλακτος στα λόγια του και στις χειρονομίες του. Ανεκρίνοντας βέβαιος για την υπεροχή του, δεν άφησε να επιβληθεί στους σημαυφτάς του και να τους αναγκάσει όχι μόνον να τον αγαπήσουν, αλλά και να τον σεβαστούν... Στα 1792, σε ηλικία δεκαεπτά ετών περίπου χρόνων, ο Μπρούμ είχε αρχίσει να γίνεται διάσημος, και έβλεπε από τους τοίχους του κολέγιου, για το ντύσιμό, και το γούστο του, και το δημόσιο πνεύμα του — για τις τρεις δηλαδή κυριότερες αρετές κάθε σπουδαίου σεβασμένου ανθρώπου. Συγχρόνως, ή άνοταδεξία του, ο άγερτος χαρακτήρας του, η περιφρονητική στάση του απέναντι όλων, έκαναν και τους πιο περήφανους να τον φοβούνται και να επιδιόκνουν την φιλία του...

Σιγά-σιγά, η φήμη του Ωραίου Μπρούμ είχε απλωθεί τόσο, ώστε και αυτός αυτός ο διάδοχος του Άγγλικού θρόνου, ο μέλλων Γεώργιος Δ', έζησε να γνωρίσει

προσωπικά τον ενδιαφέροντα αυτόν νέο, ο οποίος ήξερε να δίνει τόσο καλά τους λαμυδές του και να διαλέγει με τόσο επιτυχία το χρώμα των γιλέκων του. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο πρίγκιπας της Ουαλίας, ηλικίας τότε τριάντα δύο χρόνων, ακολουθούσε με πιστή όλη την διαδρομή του και με τη βοήθεια των Εδωίχης. Γι' αυτόν ίσως τον λόγο έδωσε 250,000 χρυσά φράγκα το χρόνο για την γκαρνταρόμπα του και είχε 370,000 λίρες... χρέη!

Ο Μπρούμ δεν έδειξε καμιά συγκίνηση, όταν τον παρουσίασαν στον διάδοχο του θρόνου, για τη μεγάλη αυτή τιμή... Φάνηκε ψυχρός και αδιάφορος μαζί του — ευγενικός με μεγάλη αξιοπρέπεια. Και αυτός ακριβώς η ψυχρότης του Μπρούμ, συνδυαζόμενη με το άφογο ντύσιμό του, έκανε τον πρίγκιπα της Ουαλίας να αισθανθεί ένα είδος σεβασμού για τον άκα-

χρώνων, ο Ωραίος Μπρούμ, ο οποίος είχε κληρονομήσει στο μεταξύ από ένα συγγενή του κάπου 750,000 φράγκα, έθεωρετο ο πρίγκιπας και ο διατητής της ανδρικής μόδας στο Λονδίνο. Όλοι οι νέοι παρακολουθούσαν με προσοχή και την παραμυθική λεπτομέρεια του ντυσιματός του για να την μιμηθούν...

Η αλήθεια είναι ότι ο δανδής μας ήθελε, κάθε πρωί, δύο ακριβώς ώρες για να δέσει τον λαμυδότη του και άλλες δύο ώρες για να ξεραμύσει καλά τις μεταξωτές του κάλτσες!

Η συναισθησιμότητα που ήταν παντοδύναμος, ότι όλος ο κόσμος τον μιμήθηκε, με κατάπληξη και θαυμασμό, σαν ένα εξαιρετικό πρόσωπο — μήπως ο ράφτης του δεν είχε κρεμάσει έξω από το κατάστημά του την επιγραφή «Προμηθεύς του γ. Μπρούμ», απασάλλοντας όπως θα έλεγε και «Προμηθεύς της Α.

ότι σάς έχω ξεφλήσει... μ' αυτόν τον χειροτέρισμό μου!...

Χάρης σ' αυτά τ' άστεια του ο Μπρούμ έγινε διάσημος. Οι Άγγλοι αναγνώριζαν ότι ήταν υπερόπτης σ' άγανταστο βαθμό, να δεν μπορούσαν παρά να τον συγχωρέσουν αυτό το ελάττωμά του.

Μια άλλη μέρα, ο Μπρούμ, ενώ περπατούσε με ένα λόρδο, στην άστυνομοτική λεωφόρο του Άγιου Ιακώβου, κοινοστάθηκε ξαφνικά και ρώτησε τον συνοδό του:

— Δεν μου λέτε, σάς παρακαλώ, πώς τ'ά λέτε αυτά τα πράγματα που φοράτε στα πόδια σας;...

— Μά... παπούτσι! αποκρίθηκε, σαστισμένος, ο λόρδος.

— Μπ! Αλλά τ'ά λέτε έσείς παπούτσι; Έγώ νόμιζα πως ήταν παντοφάλες!

Πολύ χοντροκομμένο το άστείο αυτό... Και όμως με κάτι τέτοιους σαρκασμούς, ο Ωραίος Μπρούμ έσφαζε τους συγχρόνους του, ανεξαρτήτως κοινωνικής θέσεως. Τα θύματα του Μπρούμ θύμωναν βέβαια από αυτά τα πειράγματα. Κανείς όμως δεν τολμούσε να διαμαρτυρηθεί, από φόβο μήπως γίνει κατ'εγκέλευση στην κοινωνία...

Παύς θά μπορούσε να τ'ά βγάλει πέρα με τον Μπρούμ — τον άνθρωπο που περιφρόνησε και αυτόν ακόμα τον πρίγκιπα της Ουαλίας και διάδοχο του Άγγλικού θρόνου!

Πράγματι, συνέβη και αυτό το άπίστευτο και άκατανόητο. Ο Μπρούμ δεν σεβάστηκε ούτε και τον διάδοχο, στον οποίο, επί τέλους, χάριστοσε ένα μεγάλο μέρος από την κοσμική επιτυχία του, αφού έκρινε τον παρουσιαστή σ' άριστο-στασία, σ'άλλοι του Λονδίνου.

Είπαμε παραπάνω ότι ο πρίγκιπας της Ουαλίας ήθελε να θεωρηθεί ο κομψότερος άντρας της Εδωίχης και ότι έδωσε τεράστια ποσά για την πραγματοποίησή του... του ιδανικού. Εκείνο, όμως, που του χαλούσε τα σχέδια, ήταν το ότι άρχισε ξαφνικά να παχαίνει σε βαθμό που άγγιζε τα όρια του κομπού. Και, σίμ' να μη του έφτανε η στενοχωρία του για το σοβαρό αυτό πρόβλημα — πως μπορούσε να είναι χυμώδης ένας άνθρωπος με πελώρια κοιλιά; — είχε και τον Μπρούμ, ο οποίος στον σταύρωσε ζωολογικά με τα πειράγματά του. Ο δανδής δεν άφησε καμιά ελπίδα να ελπιωνού τον πρίγκιπα για το πάχος του. Το αποτέλεσμα ήταν να θυμώσει, με μέρα, ο διάδοχος και να απαγορεύσει στον ενοούμενό του να ξαναπατήσει το πόδι του στο άνακτορό του.

Νομίζετε πως η δυσμενεία αυτή ζημίωσε τον Μπρούμ; Κάθε άλλο! Οι όντομ του Λονδίνου ένοιωσαν μεγαλειότερο σεβασμό και έκτιμησι για τον άνθρωπο που τόλμησε να τ'ά βάλλει και μ' αυτόν ακόμα τον διάδοχο. Έξ' άλλων, ο Μπρούμ έξακολούθησε να είναι ο βασιλεύς της μόδας και κανείς δεν θά μπορούσε να τον ρίξει από τον θρόνο του...

Νομίζετε πως η δυσμενεία αυτή ζημίωσε τον Μπρούμ; Κάθε άλλο! Οι όντομ του Λονδίνου ένοιωσαν μεγαλειότερο σεβασμό και έκτιμησι για τον άνθρωπο που τόλμησε να τ'ά βάλλει και μ' αυτόν ακόμα τον διάδοχο. Έξ' άλλων, ο Μπρούμ έξακολούθησε να είναι ο βασιλεύς της μόδας και κανείς δεν θά μπορούσε να τον ρίξει από τον θρόνο του...

Ο Ωραίος Μπρούμ, λοιπόν,

Ο Μπρούμ

τάδεχτο φοιτητή...

Λογότερα, μόλις ο Μπρούμ έβγαλε και το Πανεπιστήμιό της Έξωφρόνης, ο διάδοχος τον πήρε κοντά του, έρωσε κάθε μέρα μαζί του και τον έκανε, μάλιστα, άξιωματικό στο σύνταγμα των Ουσσώνων.

Όποιος άλλος και αν βρισκότανε στη θέση του Μπρούμ, θα... παλάβωνε από τη χαρά του για την εξαιρετική ενοια που του έδειξε η τύχη. Μά ο Μπρούμ ήταν γεννημένος σόμπ. Τίποτα δεν τον έφαινε, τίποτα δεν τον έκανε εντύπωση. Η αγάπη που του έδειχνε ο διάδοχος, έγινε άφορητη ν' ανοιχθούν γι' αυτόν διάπλετες ή πόρτες των καλύτερων σαλονιών του Λονδίνου. Ο Μπρούμ άρχισε βέβαια να συχνάζει στα πιο άριστοκρατικά σπίτια του Σίτυ, με βρος όμως άνθρωπου κουρασμένου από τις τιμές και τις διακρίσεις!

Σε ηλικία είκοσι ενός μονάχα

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ντ' Αργκό

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Θα προσπαθήσω, θείε μου! ψιθύρισε ο Φραγκίσκος, χαμογελώντας. Μου φαίνεται, όμως, ότι η κυρία ντ' Αργκό είναι προτιμιά, απ' όλες τις τιμές, τις υλικές αμοιβές!

—Αν συμφωνήσεις, εν πάση περιπτώσει, μαζί της, φρόντισε να μάθεις από αυτήν τί σκέπτεται ο διάδοχος σχετικά με την υπόθεσι του βασιλείου...

—Θα μού τ'ά πη μόνη της, θείε μου, αν συμφωνήσουμε τελικά. Η Νικόλ άποδίδει μεγαλύτερη σημασία στο ρόλο της ενοουμένης, παρά στην βασιλίσσης... Και ο βασιλεύς της είναι μεγάλο εμπόδιο για την πραγματοποίησή των σχεδίων της. Είμαι βέβαιος ότι στη συνειδησί της τον έχει κίολας καταδικάσει... Είμαι επίσης βέβαιος, μπόρδ και να όρκιστώ ακόμα, ότι η διαδομένη αυτή γυναικά θά έχη κίολας αποπάρσει τη συγκατάθεσι του διαδόχου!

—Μακρύ να είναι αλήθεια αυτό! φώναξε ο καρδινάλιος. Και, χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής του, συνέχισε: —Θεωρώ περιττό να σου πω ότι θά ήθελα να έκαναν άλλοι την άποκρονητική αυτή δουλειά, και όχι εμείς...

—Δεν συμφωνώ μαζί σας! διαμαρτυρήθηκε ο Φραγκίσκος.

Ο καρδινάλιος τον κύτταξε κατάπληκτος.

—Αυτό το είδους τις δουλειές, πρέπει να τις κάνει κανένας μόνος του! έξακολούθησε ο Φραγκίσκος με σταθερή φωνή.

—Μά υπάρχει κανένας άνθρωπος, στον όποιο θά μπορούσαμε να έχουμε τυφή, άπόλυτη έμπιστοσύνη; ρώτησε ο

όχι μόνον δεν στενοχωρήθηκε έπειδή έχασε την ύποστήριξι του διαδόχου, αλλά και έζησε να κρατήσει απέ- ναντί τον σίτα... περιφρονητική. Μία μέρα, ενώ ο πρίγκιπας κατέβαινε από το άμάξι του μπρός στο Ναυαρχείο και ενώ οι σκοποί του παρουσίαζαν όπλα, ο Μπρούμ, ο όποιος έφυγε να περνώ κείνη την στιγμή από κεί, προσποιήθηκε ότι δεν άντελήφθη τον διάδοχο και... χαϊρέθηκε τους στρατιώτες με μεγάλη έπισσημότητα, σαν να παρουσίαζαν όπλα... σ' αυτόν!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Αλλά άνέκδοτα από τη ζωή του Μπρούμ. Η κατάπτωσις του άρραίου δανδή. Τά τελευταία χρόνια της ζωής του στη Γαλλία. Ο θλιβερός θάνατος του γόητος, κτλ.

καρδινάλιος. —Τόν έχω βρή αυτόν τον άνθρωπο!

—Και ποιός είναι αυτός; —Ο άρχων ντ' Αργκό!...

—Φαντάζεσαι, λοιπόν, ότι ο άρχων ντ' Αργκό... —Όχι, βέβαια, ο ίδιος... Με την τεραστία, όμως, περιουσία που διαθέτει, δεν θά δυσκολευτή να βρή εκείνος το κατάλληλο πρόσωπο... "Α! μπορούμε να είμαστε ήσυχτοι ότι ο άρχων ντ' Αργκό θά κανονίση περίφημα τη λεπτή αυτή ύπόθεσι... χωρίς να διατρέχουμε άργότερα τον κίνδυνο να μάς ύποπτευ- θούν έμάς...

Τη στιγμή κείνη, μπήκανε μέσα ο Τιμπώ και ο Λουμπέν.

—Ηρθετε, επί τέλους! φώναξε ο καρδινάλιος. Άρχισα να φοβόμαι μήπως σάς συνέδη κανένα άτύχημα... Δεν είναι σωστό, δυο ειρηνικοί καλόγηροι, όπως έσείς, να τριγυρνάτε τη νύχτα σε άπόκρυφους και κοσμήνατους δρόμους!... Δεν πρέπει να έκθέτετε έσείς την πολύτιμη ζωή σας σε κίνδυνο!...

Ο Τιμπώ και ο Λουμπέν έρριξαν ο ένας στον άλλον μία λοξή ματιά. Δεν μπορούσαν ούτε οι ίδιοι να καταλάβουν αν ο καρδινάλιος ήταν θυμωμένος μαζί τους ή όχι. Μά ο καρδινάλιος είχε λάθει πληροφορίες για τη νυχτερινή διαγωγή τους. Είχε μάθει ότι οι δυο καλόγηροι, αφού μεθύσαν, κοιμήθηκαν στο ύπαιθρο. Άντι, όμως, να επιπλήξει και να τιμωρήσει

τους δυο μοναχούς, τους έλεπε με φιλικό τόνο:

—Τό ξέρω καλά ότι προς χάριν μου έκθέσατε τη ζωή σας σε κίνδυνο την περασμένη νύχτα. Είσατε δυο δραστήριοι και άφοσιωμένοι άνθρωποι, στους όποιους μπόρδ να βασίζωμαι... Καί, για να σας ανταμείψω για τους κόπους σας, σάς δίνω τά λίγα αυτά νομίσματα.

Και ο καρδινάλιος πήρε μία χούφτα χρυσά νομίσματα και τ'ά άφησε στην άκρη του τραπεζιού, μπροστά στους καλόγηρους. Ο Τιμπώ και ο Λουμπέν δεν ήξεραν πειά αν όνειρεύονταν ή αν έβλεπαν καλά τά μάτια τους. Ωστόσο, παρ' όλη την παραζάλη τους, άρπαξαν τά νομίσματα και τά έξαφάνισαν μέσα στις μεγάλες τσέπες τους.

—Τό ξέρω, έξακολούθησε ο καρδινάλιος, πως είδοποιήσατε άμέσως τον άνεψιό μου ότι ο τρυάνδος ο Μοντωμπάν μπήκε κρυφά στο μέγαρό μας και ότι χωρίς στο ζήλο σας κατάρ- θωσε ο άνεψιός μου να συλλάβη αυτόν τον άλήτη... Την ύπηρεσία σας αυτή θά την ανταμείψω ιδιαίτέρως, άργότερα...

—Αυτή είναι ή άποστολή μας; ρώτησαν ο Τιμπώ και ο Λουμπέν, χαρούμενοι, έπειδή ή δουλειά που τους ανέθετε ο καρδινάλιος ήταν τόσο εύκολη.

—Αυτή! αποκρίθηκε ο καρδινάλιος. Προσέχετε μόνον να μη χάσετε τό άσημένο κουτάκι, γιατί αν δεν τό λάθει ή κυρία ντ' Αργκό, για τόν ένα ή τόν άλλο λόγο, θά διατάξω να σας διαμελίσουν!

Οι δυο καλόγηροι ένοιωσαν τά γόνατά τους να λυγίζουν. Κρύος ιδρώς άρχισε να τρέχει από τό μέτωπό τους.

—Συγχρόνως, έξακολούθησε ο καρδινάλιος με την ίδια προσποιητή άδιαφορία, σάς πληροφορώ ότι, αν ανακοινώσατε σε κανένα τί είδους άποστολή σας άνέθεσα, αν αναφέρετε τ' όνομα του Φραγκίσκου σε κανένα άλλον έκτος από την κυρία ντ' Αργκό, θά διατάξω να σας θάψουν ζωντανούς!

Ο Τιμπώ και ο Λουμπέν έκαναν μία βαθειά ύπόκλισι και τραύλισαν:

—Δεν θά βγί λέξι από τό στόμα μας, έκλαμπρότατε!... Θά είμαστε πιο βουβοί και άπό τά ψάρια.

—Μόλις θά τελειώσατε την άποστολή σας, νάρηθε να μού δώσατε άναφορά! τους έλεπε ο καρδινάλιος, ριχνοντας στους μοναχούς ένα βλέμμα γεμάτο ευμένεια, για να τους έγκαρδιώση. Και μη έσχνάτε ότι πρέπει να με συνοδεύσατε ως τό Μπανιολέ... Πηγαίνετε τώρα άδελφοί μου, στην εσχά του

Ο Τιμπώ κι' ο Λουμπέν δεν ήξεραν αν όνειρεύονταν ή αν βλέπουν καλά τά μάτια τους...

Θεοδ!

Οι δυο σύντροφοι έκαναν ακόμα μια βαθειά υπόκλιση και αποσύρθηκαν.

Η αποστολή αυτή, η οποία τους φάνηκε στην αρχή τόσο εύκολη και ακίνδυνη, άρχισε τώρα, ύστερ' από τις προειδοποιήσεις του καρδινάλιου, να τους φαίνεται άθλος σχεδόν απραγματοποίητος...

Όστόσο, κατάρθρωσαν να φτάσουν στο μέγαρο Σαθινιού, χωρίς να τους συμβή κανένα δυσάρεστο στο δρόμο. Καί παρ'ουσίαστηκαν άμέσως στην οικοδέσποινα —για να διαπιστώσουν με μεγάλη τους απορία ότι η Νικολ δεν έδειξε την παραμικρή χαρά για τα δώρα που της έστειλαν.

Μά η κυρία ντε Σαθινιού έκανε μια χειρονομία πολύ ευγενική. Έδωσε στους δυο μοναχούς από μερικά νομίσματα στον καθένα, λέγοντας:

—Πάρτε αυτά για τους φτωχούς σας...

Ο Τιμπώ και ο Λουμπέν ευχαρίστησαν συγκινημένοι τη γενναιοδωρή οικοδέσποινα, της έδωσαν μερικές ευχές και την ευλογία τους και έφυγαν από το ιεναδο γασούμενο και ύπερήφανοι, επειδή έξετέλεσαν την αποστολή που τους ανέθεσε ο καρδινάλιος.

Στο δρόμο, ο Λουμπέν είχε μια εαφνική έμπνευσι.

—Η άλλεπάλληλες συγκινήσεις, αδελφέ μου, είπε στον Τιμπώ, έκαναν τη γλώσσα μου να κολλήσει στο στόμα μου από τη δίψα.

—Κάτι τέτοιο έπαθε και η δική μου γλώσσα! ψιθύρισε, άναστενάζοντας ο Τιμπώ. Μου φαίνεται ότι ένα μπουκάλι καλό κρασί θα... μās ξανάδινε την ύνεια μας...

—Της ίδίας γνώμης είμαι κι' εγώ!... Δεν πρέπει, όμως, να λησμονούμε ότι ο καρδινάλιος μās διέταξε να πάμε να του δώσουμε άναφορά, μόλις τελειώσουμε την αποστολή μας.

—Ναι, δεν άντιλέγω... Όστόσο, άς λάβουμε ύπ' όψη μας ότι είμαστε ινστικοί από χτες το βράδυ και ότι ποτέπι να βγάλουμε κάτι στο στόμα μας, πο'ν κάνουμε δλόκληρη έκδρομη ως το Μπανιολέ...

—Μ' έπεισες, αδελφέ Τιμπώ, με την άκαταμάχητη λογική σου. Ίσως, εκεί που θα πάμε μαζί με τόν καρδινάλιο, να βρεθούμε στην άνάγκη ν' άντιμετωπίσουμε κανένα έπικίνδυνο έγθρό... Πώς θα μπορούσαμε, όμως, να τά βγάλουμε πέρα μαζί του, όταν θα ένουμε τó στοιαή άδειανό; Άς πάμε, λοιπόν, στην ταθέρινα της «Γουρνόνας» που φαίνεται στον άργολείο... Θά πασανειόουμε μια γήνα πασανειοστή κι' ένα μικρόκόλι παλινό υαόσο κοασί, κι' έτσι θα υποφέσουμε να τονώσουμε το ήλικό μας...

—Γάιιιι, αδελφέ Λουμπέν!... Καί οι δύο ιππωνοί ξεκίνησαν για την ταθέρινα, περνώντας από την όδο Ζάν-Πάιν-Μολλέ. Σ' αυτό όμως το δρόμο βριακότανε η ταθέρινα «τά καλά παιδιά», στην όποια συναντήσαμε κάποτε την Άλκιν-

τόρ με τούς τέσσερας σωματοφύλακάς της. Καί, από μια τραγική σύμπτωση, ο Κοκκινόχερης και ο Καπροκέφαλος έθγαιναν από την ταθέρινα τη στιγμή ακριβώς που περνούσαν από κεί οι δυο καλόγηροι!...

Ο Τιμπώ και ο Λουμπέν, άπασχολημένοι με το γεύμα που θά έκαναν σε λίγο, δεν πρόσεξαν τούς δυο τρυάνδους. Εκείνοι, όμως, τούς άντελήφθησαν.

—Μπα! να οι δυο ρασοφόροι που τούς ξελαφρώσαμε χτες από τó πουργί τους! είπε ο Καπροκέφαλος.

—Καί οι όποιοι έγιναν άφορμή να μās βάλη μπροστά ή Άλκιντόρ! συνεπλήρωσε ο Κοκκινόχερης.

—Πρέπει να μās τó πληρώ-

κε ο Λουμπέν.

Κι' έμειναν κάμποση ώρα ακίνητοι, παραζαλισμένοι από την πτώση τους, χωρίς να ξέρουν ούτε οι ίδιοι αν πέθαναν ή αν ζούσανε ακόμα.

Όταν συνήθανε κάπως κι' έρριξαν ένα βλέμμα γύρω τους, ο Κοκκινόχερης και ο Καπροκέφαλος είχαν εξαφανιστή. Ο Τιμπώ και ο Λουμπέν άνασηκώθηκαν, με κόπο, τσαλαθούντας μέσα στ' ακάθαρτα νερά του ρυακιού, και κυττάχτηκαν τρομαγμένοι.

—Μου φαίνεται ότι έπεσε ένας κεραυνός άπάνω μας! άναστενάξε ο Λουμπέν.

—Τό πνεύμα του κακοῦ και του πονηρού εξακολουθεί να μās κυνηγά! ώλώλυξεν ο Τι-

ΜΒ' ΣΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΝΤΕ ΣΑΒΙΝΙΟΥ

Μόλις οι δυο καλόγηροι άποσύρθηκαν, πρώτη δουλειά της Νικολ ντε Σαθινιού ήταν ν' άνοιξη τó άσημένιο κουτάκι, τó όποιο, στην αρχή, είχε αφήσει, με περιφρονητική χειρονομία, σ' ένα τραπέζι. Καί έθγαλε από μέσα δυο ύπεροχα διαμάντια. Ένα χαμόγελο χαράς φωτίσε τó πρόσωπό της...

Έμεινε κάμποση ώρα έκστατική, άποθαμάζοντας τις δυο πολύτιμες πέτρες. Ύστερα, τις ξανάθαλε στο άσημένιο κουτάκι. — που είχε και αυτό την αξία του—και τó τοποθέτησε σ' ένα έπιπλο. Έβαλε και τά λουλούδια σ' ένα βάζο, και περίμενε την έπίσκεψη του Φραγκίσκου ντε Γκιζ, όπως της είχαν πη οι δυο καλόγηροι.

Η Νικολ δεν περίμενε πολύ. Ο Φραγκίσκος φάνηκε ακριβώς στην ώρα του. Κι' ενώ ύποκλινότανε για να φιλήση τó χέρι της οικοδέσποινας, συλλογίζότανε με ποιο τρόπο θα μπορούσε να φέρη τη συζήτηση στο ζήτημα που τόν άπασχολούσε τόσο πολύ.

Από τη συνομιλία που έκανε με τó θετό του τόν καρδινάλιο, έθγαινε καθαρά τó συμπέρασμα ότι ο Φραγκίσκος κατάρθρωσε, μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας να μαντεύση τόν πραγματικό χαρακτήρα της Νικολ, πολύ καλύτερα και από τó φίλο της, τó διάδοχο Έρρίκο. Ο Φραγκίσκος, λοιπόν, ήξερε ότι είχε να κάνει με μια ραδιούργο, με μια γυναίκα ίκανή για τά πάντα, προκειμένου να ίκανοποιήση μια φιλοδοξία της.

Η Νικολ έθιξε πρώτη τó σκοπό της έπισκέψεως τού Φραγκίσκου.

Πήρε τó κουτάκι με τις διαμάντρες, τó έπαίξε λίγο στα χέρια της και, εαφνικά, είπε στον έπισκέπτη της με μια ειλικρίνεια που άγγιζε τά όρια τού κυνισμού:

—Αν, έκλαμπρότατε, μου στείλατε τις δυο αυτές πέτρες για να με άνταμείψετε για τη χθεσινή φιλοξενία μου, λυπούμαι πολύ δεν μπορώ να τις δεχθώ!... Τό δώρο αυτό είναι τόσο μεγάλο, συγκρινόμενο με τήν άσήμαντη ύπηρεσία που σάς πρόσφερα...

Καί η Νικολ, λέγοντας αυτό, έθινε πίσω στον Φραγκίσκο τó κουτάκι.

Ο Φραγκίσκος, όμως, δεν τó πήρε. Ύποκλήθηκε και είπε χαμογελώντας:

—Νά μου έπιτρέψετε να μη συμφωνήσω μαζί σας, κυρία μου... Δεν σάς προσφέρω τά δυο αυτά... βότασα για τίς λόγους που νομίζετε σεις...

Η Νικολ δεν ήταν από τις γυναίκες εκείνες που τά χωνεύουν εύκολα.

Κάρφωσε τά βλέμματά της στα μάτια του συνομιλητού της και ρώτησε με βαρεία, ύπόκωφη φωνή:

—Μήπως πρέπει να θεωρήσω τó δώρο αυτό ως άρραθώνα της

συμμαχίας που θέλει να συνάψη μαζί μου ή ένδοξος οικογένεια τών Γκιζ;

—Ακριβώς! ψιθύρισε ο Φραγκίσκος, θαυμάζοντας και ο ίδιος τήν γυναίκα, ή όποια προχωρούσε κατ' ευθείαν στο σκοπό της.

Όστόσο, μια άλλη, μεγαλύτερη έκπληξη περίμενε τó Φραγκίσκο.

Η Νικολ τού άπλωσε και πάλι τó κουτάκι, λέγοντας:

—Αφού είναι έτσι, βρισκομαι για μια ακόμα φορά στη δυσάρεστη θέση ν' άρνηθώ τις διαμάντρες... Τό δώρο αυτό είναι τόσο μικρό, συγκρινόμενο με τίς έκδοιεύσεις που περιμένετε από μένα!...

Ο Φραγκίσκος ήξερε πως η Νικολ δεν θά έμενε ίκανοποιημένη με δυο μονάχα διαμάντρες. Όστόσο, δεν φανταζόταν ούτε ο ίδιος πως ή κυρία ντε Σαθινιού θά φαινότανε τόσο άπαιτητική...

—Εκτός αν, συνέχισε η Νικολ, τά διαμάντια αυτά άποτελούν άπλως μία... πρόφασι για να μπούμε στο θέμα που μās ενδιαφέρει και τούς δυο...

—Πράγματι, αυτή τη σκέψη έκανα κι' εγώ! παρετήρησε ο Φραγκίσκος. Άλλά και αν άκόμα δεν καταλήξουμε σε όριστική συμφωνία, θά σάς παρακαλούσα, κυρία μου, να κρατήσετε τις δυο αυτές διαμάντρες, ως μια ταπεινή προσφορά πρὸς τήν έξαισία, τήν άσυγκριτη καλλονή σας...

—Είσαθε ευγενέστατος! άποκρίθηκε η Νικολ. Καί τήν... παράκλησι αυτή τήν διατυπώνετε τόσο διακριτικά, ώστε θά έκανα ένα έγκλημα άσυγχώρητο, αν δεν δεχόμουν τó δώρο σας...

Καί ή βαρώνη ξανάφησε σ' ένα έπιπλο τó κουτάκι που κρατούσε στα χέρια της...

Ο Φραγκίσκος κατάλαβε ότι έπρεπε να φυλάγεται από κείνη τη γυναίκα, ή όποια κατάρθρωσε ήδη να τού άποσπάση ένα δώρο τόσο πολύτιμο, χωρίς να δεθί μαζί του με καμμία ύποχρέωσι... Όστόσο, δεν άφησε να έκδηλωθι διόλου ή ταραχή του.

Σε λίγο, ή Νικολ εξακολούθησε με τήν ίδια σοφρότητα:

—Φαντάζομαι ότι θα μ' υμλήσετε έξ όνόματος όλόκληρου της οικογενείας τών Γκιζ, της όποιας θα γίνετε μια μέρα άρχηγός...

—Έννοείται, έννοείται! ψιθύρισε ο Φραγκίσκος.

—Έν πρώτοις, πρέπει να σάς πω ότι ή συμμαχία που θά κλείσουμε, πρέπει να έπεκταθή πρὸς όλες τις κατευθύνσεις. Άπο τή στιγμή που θά καταλήξουμε σε όριστική συμφωνία, έλα τά συμφερόντά μας θά γίνουν κοινά, θά είμαστε έννομη ως τó θάνατό... Μαζύ θ' άγωνιστούμε για τήν έπιτυχία μας, μαζί θά πέσουμε άν μās έθθουν τά πράγματα άνάποδα... Δεν είναι έτσι;

—Ναι!...

—Μαζύ, εξακολούθησε η Νικολ, ενώ τά μάτια της πετού-

σανε άγριες σπιθες, μαζύ θ' άνεβούμε τó ίκρίωμα για να παραδώσουμε τά κεφάλια μας στο τσεκούρι του δημίου, άν μās κατατρέπει ή μοίρα!...

—Όσο γεναίος και αν ήταν ο Φραγκίσκος, δεν μπόρεσε να μη άνατριχιάση, άκούγοντας τά λόγια αυτά.

Έκανε ένα βήμα πρὸς τα πίσω, χωρίς να τó θέλη, κι' έσκυψε τó κεφάλι του, σάν να ένοιωθε ν' άγγιξη στο λαιμό του τó τσεκούρι του δημίου.

Όστόσο, ο Φραγκίσκος πρόσεξε ότι ή Νικολ ήταν τόσο άποφασισμένη ν' άψηρήση τήν καταδρομή της τύχης, ότι αντίκρυζε με τόση ψυχραιμία τόν κίνδυνο, ώστε ντράπηκε κι' ο ίδιος για τήν παροδική λιποψυχία του.

—Διάθολε! είπε με τó νοῦ

φέρω! —Μά, για τ' όνομα του Θεοῦ! φώναξε τρομαγμένος ο Φραγκίσκος. Πώς είναι δυνατό να έξερτε σεις τις φιλοδοξίες μας και τ.ς επιδιώξεις μας;...

—Άφήστε με να μιλήσω, τόν διέκοι με άπότομο ύφος ή Νικολ, και θά βεβαιώητε ότι δεν έπεσα διόλου έξω στους ύπολογισμούς μας...

Ο Φραγκίσκος έκανε μια υπόκλιση.

Η βαρώνη φάνηκε για λίγες στιγμές σάν να συγκέντρωνε τις σκέψεις και τις άναμνήσεις της.

Στό διάστημα αυτό, τά βλέμματά της ήσαν καρφωμένα σ' ένα βελουδένιο παραπέτασμα που σκέπαζε μια πόρτα, πίσω ακριβώς από τόν κόμητα ντ' Ωμάλ. Ο Φραγκίσκος, δ-

έχει στο πλευρό του μια ήγερία, που τόν καθοδηγεί με τις συμβουλές της...

—Καί ή ήγερία αυτή είναι ή βαρώνη ντε Σαθινιού, έπε ο Φραγκίσκος χαμογελώντας.

—Ακριβώς! Με τη διαφορά, πρόσθεσε, ότι ή βαρώνη ντε Σαθινιού θά γίνη δούκισσα...

—Έχετε δίκιο, κυρία μου! φώναξε ο Φραγκίσκος. Με συγχωρείτε για τήν άφηρημάδα μου...

Η Νικολ τού χαμογέλασε, για να τού άποδείξη ότι δεν ήταν θυωμένη μαζί του, και εξακολούθησε:

—Μόλις ο Έρρίκος άνέλθη στο θρόνο, πρώτη του δουλειά θά είναι, άκολουθώντας τις συμβουλές της ήγερίας του, να καλέση κοντά του τούς έξαδέλφους του τούς Γκιζ... Άπο τή μέρα κείνη, ή έξουσία θά περάση στα χέρια τους. Καί αν καταρθώσουν να έξοικονομούν πάντοτε τά χρήματα που θά χρειαστή ο βασιλεύς στην αρχή για να κάνει δημόσιες τελετές, πανηγύρια και άγώνες, θ' άποκτήσουν άνυπολόγιστη δύναμι... Τό στέμμα θά τó φέρη ο Έρρίκος—οι πραγματικοί όμως βασιλείς θά είναι οι Γκιζ. Τί λέτε σεις για τά αλά αυτά;

—Λέω ότι θά προσπαθήσουμε να έχουμε πάντοτε πρόσερα τά χρηματικά ποσά που θά χρειαστή ο βασιλεύς για τόν πανηγυρικό έορτασμό της άνόδου του στο θρόνο...

—Ο καρδινάλιος της Λωοραίνης, εξακολούθησε η Νικολ, θά γίνη τότε κάτι σάν πρωτοπουργός! Ο άρχηγός τού σέκου τών Γκιζ, ο δουξ Κλαύδιος, θά γίνη ο άνώτατος άρχηγός τών στρατιωτικών και ναυτικών δυνάμεων της χώρας. Καί ο κοντόσταυλος και ο μέγας ναύαρχος θά τεθούν υπό τας διαταγές του... Άπό σάς εξαργετάνε να άναγκάσετε και τούς δυο να σάς ύπηρετήσουν πιστά και με ύποταγη...

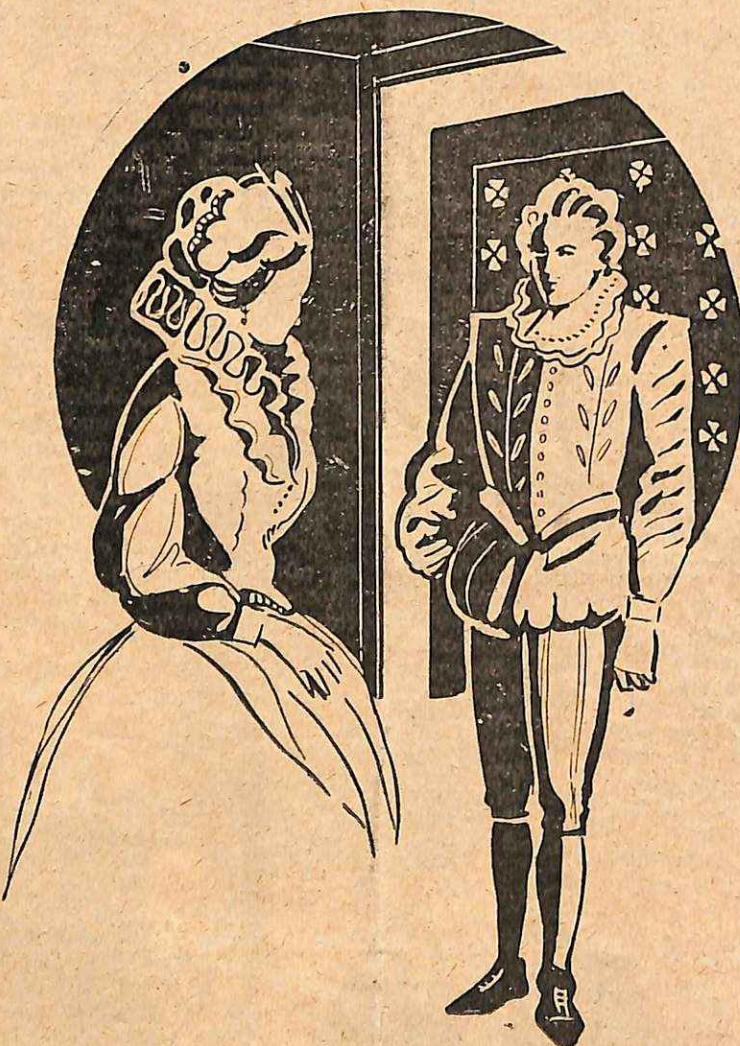
—Ο κοντόσταυλος ντε Μονμορανσύ είναι κιόλας δικός μας άνθρωπος! πληροφορήσε ο Φραγκίσκος τη Νικολ. —Όσο για τó ναύαρχο ντ' Άννεμπό, θά δοῦμε άν τόν προσεταιρισθούμε ή όχι...

—Αυτό είναι δική σας δουλειά... Κι' έτσι, περιέρχονται στα χέρια σας όλες ή έξουσίες τού Κράτους, για να πραγματοποιηθούν ή φανερες βλέψεις των μελών της οικογενείας Γκιζ... Καί τώρα, θά σάς πω μερικά λόγια και για τις μυστικές έπιδιώξεις σας, για κείνες δηλαδή τις βλέψεις σας, που τις κρατάτε κρυμμένες στα βάθη της καρδιάς σας, χωρίς να τολμάτε να τις έξομολογήητε σε κανένα...

—Αί! άί! ψιθύρισε ο Φραγκίσκος, άνοίγοντας τά μάτια του και προσπαθώντας να δώση στη φωνή του τόνο ελαφρά ειρωνικό. Είμαι περίεργος να μάθω ποιές είναι αυτές ή άπόκρυφες φιλοδοξίες σας...

—Έννοείται, συνέχισε η Νικολ, ότι ο βασιλεύς Έρρίκος

(Ακολουθεί)

—Πράγματι, αυτή τη σκέψη έκανα κι' εγώ, άπάντησε ο Φραγκίσκος στη Νικολ.

Η Νικολ τού χαμογέλασε κι' εξακολούθησε...

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο "ΑΝΕΜΟΖΑΛΗΣ ΤΖΑΚ",
ΤΟΥ L. A. GUNNINGHAM

ματιά και κατόπιν διέταξε τους ναυ-
τες :

—Σηκώστε τον απ' εδώ και ξα-
πλώστε τον στην αλώρα του και θ-
ταν συνέλθει, να του πείτε πως αν
άλλη φορά μυρίσει ρούμι, θα τον
πετάξω στη θάλασσα !... Χίλιοι δια-
κόλαιο !...

Όσοι, όταν συνήλθε ο Μέρ-
ταγκ, δεν είχε τίποτε, δεν παρο-
νήθηκε. Είχε πη την αλήθεια, δεν
είχε άλλο ρούμι μαζί του. Σαν να
μην είχε συμβή τίποτε, εξακολουθού-
σε να εκτελεί τακτικά τα καθήκον-
τά του και φαινόταν πως είχε ξε-
χάσει την προσβολή. Άλλα ο «Α-
νεμοζάλης Τζάκ» δεν έννοωσε να
ξεχάσει ! 'Αλλοίμονο σ' εκείνον που
δεν ταπεινώνεται μπροστά του ! Γι'
αυτό, όσο έβλεπε τον Μέρταγκ να
εξακολουθούσε με απάθεια τη δου-
λειά του, σαν να μην αντιλαμβανό-
ταν καν την παρουσία του, χωρίς
να διελιά και να κατεβάσει τα
μάτια του μπροστά στο άγριο βλέ-
μμα του καπετάνιου, τόσο αυτός έ-
ξαργωνόταν... Κι' από κείνη την
ημέρα ανέθετε όλες τις άγχιες
στον Μέρταγκ, τις βαρύτερες και
τις πιο επικίνδυνες εργασίες, τον
έστειλε ψηλά στα κατάρτια με τους
χειρότερους καιρούς κι' έκανε ότι
μπορούσε για να τον εξευτελίσει, να
τον ταπεινώσει ! 'Ο Μέρταγκ τα ύ-
περνε όλα, χωρίς ποτέ να διαμαρ-
τυρηθεί.

—Θα το τσακί-
σω, το παλιό κα-
νάλι ! έλεγε ο «Α-
νεμοζάλης Τζάκ»
με λύσσα στον δεύ-
τερο πλοίαρχο. 'Ός
τότε τον έβλεπε, έ-
παινε τον Μέρταγκ, με την όποια
ταξίδευε τώρα μαζί, ήταν γλυκός
και τρυφερός. 'Αλλοίμονο όμως σ'
αυτόν, που θα πολμούσε να παραδί-
ξει διαταγές του !...

Τρεις μέρες είχαν περάσει από
τότε που έφυγαν από το Ρίο, και
τότε άπνευμα κείνιο ο «Ανεμοζάλης
Τζάκ» είχε κατεβή στην πρώτη και
παρακολουθούσε μερικούς ναύτες,
που τραβούσαν μια πετονιά. Σαφρι-
νά σήκωσε το κεφάλι του κι' άρχισε
να μυρίζει τον αέρα, σαν άνηχνε-
τικό σκυλί. 'Επειτα το χέρι του έ-
πεσε βαρύ πάνω στον ώμο του
Μέρταγκ, τον τραβήξε κοντά του
και τραντάζοντας τον άνωπιο ναύ-
τη σαν παιχνιδάκι στα φοβερά χέ-
ρια του, μ'ένα σκληρό βλέμμα στά-
γαλανά μάτια του και με άγρια φω-
νή, ρώτησε :

—Εσύ, κοκκινοτόπι, τόλμησες να
φέρεις ρούμι πάνω στο καράβι μου,
παρά τις διαταγές μου !...

—'Ο Μέρταγκ τον κούτταξε κατά-
ματα, χωρίς να κατεβάσει το βλέ-
μμα του, και άμολόγησε πως ποζ-
ματι είχε φέρει λίγο ρούμι μαζί του,
άλλα δεν είχε πια άλλο.
—Ψέματα λές ! οβριάζει ο πλοί-
αρχος.

—'Ο Μέρταγκ δεν άπάντησε. 'Ε-
κλεισε σφιχτά τα χείλη του και έ-
ξακολουθούσε να τον κούτταζε θαρ-
ρετά. Τότε ο «Ανεμοζάλης Τζάκ»
σήκωσε το χέρι του κι' άστραψε έ-
να φοβερό χτύπημα στο στήθος του
ναύτη. 'Ο Μέρταγκ τινάχτηκε πέρα
και σωριάστηκε κάτω άνασθησας.
'Ο καπετάνιος τον έβριζε μια άγρια

«Γνώρισα ένα ναύτη,
ένα εύθυμο ναυτάκι...
Μια μέρα παντρευτήκαμε
και φύγαμε μαζί...».

—'Ας ελπίσουμε, είπε ο Ρώθ έν-
θαρουντικά, πως θα φθάσουμε εγ-
καίρως στο Βαλπαράϊσο !...

Μέρες τώρα ή «Αρμίντα» προ-
χωρούσε τόσο σιγά, που θαρρούσε
καμείς ότι στεκόταν άκίνητη μέσα
στο πέλαγος. Κι' όσο περνούσαν ή
μέρες, τόσο ο πλοίαρχος Τζάκ ά-
νησυχούσε περισσότερο. Κατηγορού-
σε τον εαυτό του γιατί είχε πάρει
την Άλιν μαζί του, ενώ ο γιατρός
του είχε πη πως αν γεννούσε στο
ταξίδι, θα κινδύνευε κι' αυτή και
το παιδί... Άλλα τι μπορούσε να
πεί ο «Ανεμοζάλης Τζάκ», όταν ή
Άλιν έγειρε το όμορφο κεφάλι της
πάνω στο στήθος του και ψι-
θύριζε χαϊδευτικά :

—Θέλω να είσαι κοντά μου, έ-
κείνες τις ώρες, Τζάκ !

Και ο «Ανεμοζάλης Τζάκ», που
όλοι έρωσαν μπροστά του, είχε ύ-
ποχωρήσει στην άστοχη επιθυμία
της πολυαγαπημένης του...
Και να τώρα, που ή ημέρα αυτή
λησιάζει και το πλοίο δεν προχω-
ρούσε.

—Θέω μου ! ψιθύρισε μ' ευλά-
χεια ο θαλασσολόκος, βοήθησε με !
Τι μπορώ να κάνω σε τέτοια περι-
στασι ! Μ' όλη τη δύναμή μου, εί-
μαι άνισχυρος να την βοηθήσω !...

—'Ο ! πόσο θα τ'
άγαπα το άγόρι
μου !... Γιατί θα
είνε άγόρι ! 'Ο-
ταν μεγαλώσει, πό-
σο θα τον καμα-
ρώνω, το γυνί
μου ! Τό παιδί
μου !... Θεέ μου,
λυπήσου με και
στείλε μου λίγον
οίριο άνεμο !...

Άλλα ο άνεμος
δεν έρχόταν. Και
όσο ή μέρες περ-
νούσαν, τόσο ή
φτώχη Άλιν γι-
νόταν πιο νευρική,
πιο άνησυχη. Κι'
ένα βράδυ, που
φαινόταν πιο κου-
ρασμένη από κάθε
άλλη φορά, έγειρε
στην άγκαλιά του
άνδρός της και με
τρεμουλιαστή φω-
νή ρώτησε :

—Νομίζεις πως
θα φτάσουμε εγ-
καίρως, Τζάκ !...
Φοβούμαι, αίσθά-
νομαι τον εαυτό
μου τόσο μόνο,
κοντά σ' όλους αυ-
τούς τους άνδρες,
που δεν μπορούν
να με βοηθήσουν
σε τίποτα !...

—Μη στενοχω-
ριέσαι, αγαπημένη
μου ! άπάντησε έν-
θαρουντικά ο «Α-
νεμοζάλης Τζάκ».

—'Αλλά ή καρδιά
του σπαράζονταν ά-
πο φριχτή άγωνία.

—Θέω μου !... Στείλε μας
λίγο ούριο άνεμο !...

Τό άλλο πρωί ο καπετάνιος βρι-
σκόταν ψηλά στο γεφύρι του, όταν
Σαφρινά άκούστηκαν τραγούδια και
φρονές, που όλοένα γινόντουσαν πιο
άγριες. 'Ο «Ανεμοζάλης Τζάκ» γύ-
ρισε και κούτταξε τον ίπποπλοίαρχο,
και το βλέμμα του ήταν φοβερό.
—Φοβούμαι, κύριε, είπε ο Ρώθ,
πως άνοίξαν κανένα βαρέλι του
φορτίου και μεθύσαν...
—Σαν σωστός «Ανεμοζάλης», ο
Τζάκ βοήθηκε σε μια στιγμή μπρο-
στά στο διαμέρισμα των ναυτών
και με μια σπρωξιά άνοίξε την
πόρτα. Πίσω του, φοβισμένος, τέν
άκολουθούσε ο Ρώθ.

—'Ο Μέρταγκ ήταν έσκαλαμένος
στην κοκκία του και ούτε τραγου-
δούσε ούτε φώναζε. 'Ασπίδα, βίη
ή συγκλονισμένη από μέρες άγχη
του πλοίαρχου έναντι του και ή
άγωνία του για τον κίνδυνο που δι-
έτρεχε ή γυναίκα του, έσπασε στον
άσσο χτυπήμα, άλλα, βλέπτε,
δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να...
σώσω τη γυναίκα σας ! 'Αν σάς
άφηναι, δεν θα είχατε τώρα το χα-
ριτωμένο αυτό άγοράκι, ούτε και...
τη γυναίκα σας ! Φθηνά τη γύ-
τωσε !...

—Και κάνατε αυτό για μένα, β-
στερα από... από όσα...

—Άλλοτε ήμουν γιατρός και μά-
λιστα...καλός γιατρός... 'Ας εί-
νε ! είπε με ηρεμία ο Μέρταγκ.Εύ-
τυχώς, είχα μαζί μου μερικά εργα-
λεία... Έλάτε ! Έλάτε ! Δεν ήταν
τίποτε !...

—Τίποτε ! φώναζε με πηνιμένη
από τη συγκίνηση φωνή ο «Ανεμο-
ζάλης Τζάκ». Είμαι καλύτερος από
μένα, Μέρταγκ... Μου δίδαξες κά-
τι...

—Κι' εγώ κάτι διδάχτηκα, καπε-
τάνιε ! είπε ο Μέρταγκ. 'Ότι όπά-
ρουν μεγάλα γεγονότα στη ζωή έ-
χουν άνθρωποι και ότι φιλοφρονούν
μεγάλα αισθήματα στην καρδιά
του, άρχει να μην άφήνει τις άδυ-
ναμίες του χαρωπότες του να πνί-
γουν τα καλά αυτά αισθήματα !...

Μπορείτε τώρα να πτε να ήθε
τη γυναίκα σας !...

—Ευχαριστώ, ψιθύρισε ο «Α-
νεμοζάλης Τζάκ»,σφιγγοντας με συ-
κίνησι το χέρι του ναύτη.
Κατόπιν κούτταξε με περιφάνεια
το γυπό του και μπηξε στην καμπί-
να της γυναίκας του.

Οι δυο άνδρες κούτταχτηκαν στα
μάτια και μια φοβερή βλαστήμια
ανέβηκε στα χείλη του καπετάνιου,
ενώ έκανε ένα βήμα προς τον Μέρ-
ταγκ, με τη γροθιά σηκωμένη, έ-
τοιμος να χτυπήσει... να ξεδιψάσει...
—Άκουσε, καπετάνιε, τραβήσε
ο Μέρταγκ, εγώ δεν ήπα καί...
Μά δεν πρόφτασε ν' άποτελειώ-
σει τη φράση του, γιατί ο Τζάκ
πιά ν' άποφύγει τον γροθιά του
σας όπως σήκωσε το λεπτό, νευρώ-
δες χέρι του και έδωσε μια γερή
γροθιά στο στήθος του «Ανεμοζά-
λη Τζάκ», που τον πέταξε κάτω

ανάσθητο...

—'Όταν ο πλοίαρχος συνήλθε, είδε
τον καμαρότο, που σηκωμένος άπα-
νω του του έβριζε το μέτωπο με
νερό. 'Ο «Ανεμοζάλης Τζάκ» πε-
τάχτηκε όρθός.

—'Η Άλιν ; ρώτησε. Τι κάνει
ή Άλιν ;... Έκείνο το πην...
—'Ο πλοίαρχος στάθηκε άποτόμως
και άφογκράστηκε. Τό πρόσωπό του
ήρθε μια έκφραση άπορίας, χαρής !
'Από τη διπλή καμπίνα άκουστη-
κε μια λεπτή, άδύνατη φωνούλα, έ-
να κλαψήρισμα μορφή. Με βλέμ-
μα έρωτηματικό, γύρισε και κού-
τταξε τον καμαρότο. Έκείνος χαμο-
γέλασε, γνέφοντας καταφατικά.

—Συγχρόνως ο Ρώθ φάνηκε στο κα-
τώφλι της πόρτας. Στά χέρια του
κρατούσε άδέξια, άπάνω σε μια
κουβέρτα, ένα χαριτωμένο παιχνιδά-
κι μορφή. 'Ο Μέρταγκ τον άκολουθού-
σε, μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο στο
παραμορφωμένο πρόσωπό του.

—Έτυχε να ήνε γιατρός ο Μέρ-
ταγκ... ψιθύρισε ο καμαρότος στον
σαστισμένο πλοίαρχο.

—Τά συγκαρητιρία μου, καπετά-
νιε ! είπε ο Μέρταγκ. Αυτοήμια
πρό σάς χτυπήμα, άλλα, βλέπτε,
δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να...
σώσω τη γυναίκα σας ! 'Αν σάς
άφηναι, δεν θα είχατε τώρα το χα-
ριτωμένο αυτό άγοράκι, ούτε και...
τη γυναίκα σας ! Φθηνά τη γύ-
τωσε !...

—Και κάνατε αυτό για μένα, β-
στερα από... από όσα...

—Άλλοτε ήμουν γιατρός και μά-
λιστα...καλός γιατρός... 'Ας εί-
νε ! είπε με ηρεμία ο Μέρταγκ.Εύ-
τυχώς, είχα μαζί μου μερικά εργα-
λεία... Έλάτε ! Έλάτε ! Δεν ήταν
τίποτε !...

—Τίποτε ! φώναζε με πηνιμένη
από τη συγκίνηση φωνή ο «Ανεμο-
ζάλης Τζάκ». Είμαι καλύτερος από
μένα, Μέρταγκ... Μου δίδαξες κά-
τι...

—Κι' εγώ κάτι διδάχτηκα, καπε-
τάνιε ! είπε ο Μέρταγκ. 'Ότι όπά-
ρουν μεγάλα γεγονότα στη ζωή έ-
χουν άνθρωποι και ότι φιλοφρονούν
μεγάλα αισθήματα στην καρδιά
του, άρχει να μην άφήνει τις άδυ-
ναμίες του χαρωπότες του να πνί-
γουν τα καλά αυτά αισθήματα !...

Μπορείτε τώρα να πτε να ήθε
τη γυναίκα σας !...

—Ευχαριστώ, ψιθύρισε ο «Α-
νεμοζάλης Τζάκ»,σφιγγοντας με συ-
κίνησι το χέρι του ναύτη.

Κατόπιν κούτταξε με περιφάνεια
το γυπό του και μπηξε στην καμπί-
να της γυναίκας του.

ΤΑ ΑΝΙΜΗΤΑ

ΠΩΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΙ

Κάποιο καλοκαίρι ένας Άμερ-
κανός έμπορος πήγε στην Κεντά-
κι. Μια μέρα, θέλοντας να κολυ-
μηθεί, είπε σ' έναν ίθαγενή να τον
άδηγησει σ' ένα μέρος, όπου να μη
υπάρχουν κροκόδειλοι.

Μετά το μπάνιο του, ο Άμερικανός
ξαναάρωσε τον ίθαγενή :

—Δεν μου λές, πως συμβαίνει σ'
αυτό τό μέρος να μην υπάρχουν
κροκόδειλοι ;

—Και τομωόν νάθουν, του ά-
πάντησε τότε ο ίθαγενής άφελέστα-
τα, αφού έδω ύπάρχουν χιλιάδες...
καρχαρίες !...

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ

ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΜΠΕΡΓΚΝΕΡ

(Η μεγαλύτερη δραματική ηθοποιός της εποχής μας)

ήθοποιός νέα. Στην Γερμανία και
την Αυστρία ή φήμη της ήνε πόν
άπό χρόνια, μεγάλη. Θεωρείται και
ήνε πράγματι ή μεγαλύτερη δρα-
ματική ηθοποιός της Γερμανίας.

Γεννήθηκε στη Βιέννη λίγο προ
του 1900. Ανατράφηκε μέσα σε
μια οικογένεια άστική και τά παι-
δικά της χρόνια δεν είχαν τίποτε
τό εξαιρετικό. Μόνο ο πρώτος της
δάσκαλος κοιάζει με πρόσωπο βγαλ-
μένο από κανένα παραμύθι μάλλον
παρά άνθρωπος με σάρκα και ό-
στά. 'Ηταν ένας 'Ισπανοεβραϊός
φωτιστής της 'Ιατρικής και είχε
ένα πολύ περίεργον τρόπο με
τον όποιο δίδασκε την 'Ελισσάβετ,
τη μεγαλύτερη αδελφή της και
τον άδελφούλη της. 'Ανάγνωσε,
γραφή, ιστορία, γεωγραφία, λογο-
τεχνία τά δίδασκεν όλα μαζί, παίρ-
νοντας τά τρία παιδιά και βάζον-
τάς τα περίπατο στους δρόμους της
Βιέννης. Συγχρόνως με την διδα-
σκαλία, έλεγε στα παιδιά και μοι-
ρασαν στους φτωχούς, ότι χρημα-
τα είχαν από τό σπίτι τους για
γλυκά. Και τά παιχνίδια τους άκό-
μα, τους έλεγε και τά χαρίζαν στα
φτωχά παιδιά. 'Ο έξαιρετικός
αυτός άνθρωπος δεν έκανε τον φι-
λεισπλάχο με ξένα χρήματα. Και
τά δικά του χρήματα τά έμοιραζε
στούς φτωχούς. 'Όταν δεν είχε
πια τί να δώσει, έπαινε προκα-
βολή του μισθού του από τον πα-
τέρα της 'Ελισσάβετ.

—'Ισως σ' αυτόν τον έξαιρετικό
δάσκαλο όφειλεται ή παιδική έκ-
φρασις που έχουν και τώρα ακόμα
τά μάτια της Μπέργκνερ.

Μια μέρα όμως ο θαυμαστός αυ-
τός δάσκαλος πέθανε. Και τότε ή
'Ελισσάβετ μπηξε σ' ένα παρθενα-
γαγείο. Στο σχολείο ήταν διέλη,
άγαπούσε τη μοναξιά και δεν ξεχώ-
ριζε σε τίποτε άλλο από τις συμ-
μαθήτριές της, εκτός μόνο από τον
τρόπο, με τον όποιο άπηγγέλλε τά
παιχνίδια. 'Όταν τελείωνε ή Έλισ-
σάβετ από τό σχολείο, πήγαινε στο
δημόσιον κήπο και καθόταν μόνη
σ' ένα παγκάκι.

Μια μέρα — ή 'Ελισσάβετ ήταν
δεκαεπτάορον έτών τότε — δυο
νέοι πέσαν κοντά από τον παγκά-
κι. Τής έπασαν κουβέρτα και
γυλιόφρα κατάλαβαν ότι είχαν
μπροστά τους ένα κορίτσι με έξαι-
ρετική ευφάν. 'Ισχυρίστηκαν κα-
λύτερα και μια συμπάθεια γεννή-
θηκε μεταξύ των δυο νέων και της
'Ελισσάβετ. 'Εδιάβαν μαζί τους
μοντέρνους τότε συγγραφείς. Χόρ-
μανσταλ, Χάουπμαν, 'Ιρεν. 'Ετσι
ή 'Ελισσάβετ έμαθε και άπηνγελ-
λεν όλους τους γυναικείους ρόλους
των έργων των συγγραφέων αυ-
τών.

Μά ή οικογένεια της έμαθε τις
σχέσεις της με τους δυο νέους, πα-
ρεξήγησε τον φιλολογικό χαρακτή-
ρα τους και έπανόστησε τά πράγ-
ματα πολύ τραγικότερα απ' ότι
πράγματι ήταν. Τί να έκαναν ; 'Ε-
κάναν ό,τι κάνουν όλες ή οικογέ-
νεις σε παρόμοιες περιπτώσεις.
'Αποφάσισαν να την παντρεύουν,
αφού, καθώς έλεγαν οι γονείς της
είχε τον διάβολο μέσα της και τό
κινάλο της είχε πάρει άέρα.

—'Η 'Ελισσάβετ όμως δεν τόχε
στον νου της να παντρευθεί. Μά
πως να ξεφύγει από την άποφάσι
των γονέων της ; Μόνο ένας τρόπος
ήπρησε. Νά ξαναρχίση πάλι τά μα-
θήματά της. Την έστειλαν στο Κον-
σερβατοριο, μα εκεί άπελπίστηκε
πολύ γρήγορα, γιατί ο τρόπος, με
τον όποιο γινόταν ή διδασκαλία,
δεν της άρεσε καθόλου. Γι' αυτό,
ούτε με καλό βαθμό ήπρησε τό δι-
πλώμα της, ούτε, ικανοποιημένη ά-
πό τον εαυτό της ήταν.

Την εποχή εκείνη, ή Μπέργκνερ
ήταν κάτι μεταξύ παιδιού και γυ-
ναίκας. Είχε τη δροσερή χάρη ενός
κοριτσιού και τό θέλητρο μιας
πραγματικής γυναίκας. Έθελος να
μην τό θέατρο, μα κανέναν θεα-
τρώνη δεν την δεχόταν. Άλλος

Μά ή σικωφαντίες αυτές δεν έ-
δωσαν την δόξα της. 'Ισως να
συνέτειναν κι' αυτές για να δοξα-
στεί περισσότερο και να προκαλέσει
επισημότερο τό ενδιαφέρον του κοι-
νού και την συμπάθεια των γυναι-
κών ίδιως. 'Ο αριθμός των θαυμα-
στών της ήταν και μένει μεγάλος
και ο θαυμασμός τους άπεριόριστος,
τιφλός, φανατικός. 'Όταν έτελειω-
νεν ή παράστασις της κι' έγύριζεν
από τό Βερολίνο στο έξοχικό σπι-
τάκι της, πλήθος κοριτσιών άκο-
λουθούσε το αυτοκίνητό της με μο-
τοσυκλέττες και ποδήλατα...

—Άλλά ή άνοδος του Χίτλερ στην
άρχή έθεσε τέρας στην θαυμαστι-
κή σταδιοδρομία της Μπέργκνερ
στην Γερμανία. 'Υποχρεώθηκε κι'
αυτή, μαζί με τόσους άλλους Έ-
βραΐτες καταγωγής καλλιτέχνες να
φύγει από την Γερμανία.

Ευτυχώς ότι ήταν πια σ' όλον
τον κόσμο γνωστή, 'Επηρε από
Χόλλυγουντ, όπου έπαίξε στον κι-
νηματογράφο τον ρόλο της Αικατε-
ρίνης της Ρωσίας. Τώρα βρίσκεται
από τό Λονδίνο, όπου παίζει σ' ένα
από τά μεγαλύτερα θέατρα. Δεν έ-
χει πια πατρίδα, άλλα ή τέχνη της
δίνει πατρίδα τον κόσμο όλο.

MARIANNA ΜΠΑΛΧ

Η 'Ελισσάβετ Μπέργκνερ

την εκτίταζε με όλο κι' άλλος
την προσέβαλε.

—Κορίτσι μου, μ' αυτά τά χείλη
θέλεις ν' άνεβής στο θέατρο ; Μ' αυ-
τά τά μπράτσα και μ' αυτά τά πό-
δια που ήνε σαν καλάμα και μ'
αυτά τό πρόσωπο, που εκτός από τά
μάτια δεν άξίζει τίποτε.

Μά ή 'Ελισσάβετ δεν άπελπί-
σταν. Έπρεχεν από τον ένα διευ-
θυντή θέατρον στον άλλο. Τέλος
πέτυχε να προσληφθή σ' ένα θέα-
τρο του 'Ινσμπρουκ. Τής έδωσαν
120 κορώνες για τις παραστάσεις
τεσσάρων μηνών, κι' ένα μικρό όθ-
λο. 'Υπήρχε φόβος να μείνη και
χωρίς δουλειά μετά τους τέσσερες
μήνες και ή 'Ελισσάβετ άρχισε να
στέλνει γράμματα σ' όλους τους δι-
ευθυντές Γερμανικών θεάτρων που
έγνώριζε. Οι περισσότεροι ούτε καν
της απάντησαν, μερικά της απάν-
τησαν, άρνούμενοι να την προσλά-
βουν και παρηγορώντας την με με-
ρικές τυπικές φράσεις.

—'Εκεί τέλους, ο Ρώμκερ, διευθυ-
ντής ενός θεάτρον της Ζυρίχης, που
βοσκώταν στον 'Ινσμπρουκ, ήπρη-
σε να ιδί την ήθοποιό, ή όπία του
είχε στείλει τόσα γράμματα. Την
έβλεπε να καθόταν σε μια σοφίτα.
Την έβλεπε κι' έπαίξε μπροστά του
το όθλο της Μαργαρίτας του Α-
θήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως
ικανοποιητικές τιμές παλαια
διάφορα βιβλία, παντός είδους
και πάσης γλώσσας, καθώς και
δολοχίρες βιβλιοθήκες. Γράφε-
τε : «Οικογένειαν», Λέκκα 1,
Αθήνας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

ΠΟΙΑ ΉΤΑΝ Η ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΣ ΣΑΣ ΖΩΗΣ;

Ν.Α. Παρίσι ν.ο. περίοδος δημόσιας τελεταίας τὸ ἐρώτημα: «Ποία ἦταν ἡ πιό ωραία στιγμὴ τῆς καλλιτεχνικῆς σας ζωῆς;»

στους Γάλλους ἠθοποιοὺς παλαιούς καὶ νεωτέρους, τοῦ δραματικοῦ θεάτρου, τοῦ μουσικοῦ καὶ τοῦ μιμό-ε-χρῶν. Μεταφράζουμε πρὸς γά-ρον τῶν ἀναγνωστῶν μας μερικὲς ἀπὸ τὴς πιό χαρακτηριστικῆς καὶ πιό ἐνδιαφερόντες ἀπαντήσεις.

Ἡ περίφημη Μιστενγκέτ, ἡ χο-ρεύτρια καὶ τραγουδίστρια τοῦ «Κο-ζινὸ ντε Παρί» ἀπάντησε ὥς ἑξῆς: «Θὰ μοῦ ἦταν δύσκολο νὰ πο-ποῖα ἀκριβῶς ὑπῆρχε ἡ πιό ωραία στιγμὴ τῆς καλλιτεχνικῆς μου ζω-ρῆς, ἡ πιό μεθυσιτικὴ, ἡ πιό ἀ-ληθογνή. Εἶχα τόσες φορές στιγ-μές στὴν καλλιτεχνικὴ μου σταδι-οδρομία! Ὡστόσο, ἂν πᾶζω καλὰ-καλὰ στὶς ἀμνηστικὲς μου καὶ ἂν θέλω νὰ εἶμαι εὐκρινής, ἡ στιγ-μὴ ποὺ θὰ μπορούσα νὰ χαρακτη-ρίσω ὡς τὴν πιό ωραία τῆς ζωῆς μου, ἦταν ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποία, ὁσημι καὶ ἀγαπῆς ἀκόμη τραγου-δίστρια, σ' ἕνα μικρὸ θεατράκι, κατὰ τὴν ἰδίαν ἐγὼ, ὅτι εἶ-χα τραγουδήσει τέλεια ἕνα τραγου-δάκι. Ἡ ἐσωτερικὴ ἐκείνη ἱκανο-ποίησις, ἡ θαυμά, ἡ μυστικὴ, ἦ-ταν ἀπείρως πολυτιμώτερη γιὰ μένα ἀπὸ ὅλα τὰ ἐνδομυθικὰ χειροκροτή-ματα τῶν θεατῶν. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἦμουν ἀπολύτως σίγουρη γιὰ τὴν ἐπιτυχία μου.

Καὶ τότε, μὴ μὲ ρωτᾶτε ποτε καὶ ποὺ συνέβη τὸ ἀξιωματικόν αὐ-τὸ γεγονός. Ἐγὼ σὲ πρῶτα χρόνια τοῦ καλλιτεχνικοῦ μου στα-δίου. Ἄν σὺς ἔλεγα ποὺ χρόνο, θὰ φανέρωνα τὴν ἡλικία μου, καὶ ἂν μὴ γυναικα δὲν πρέπει νὰ φανερώ-νῃ ποτὲ τὴν πραγματικὴν τῆς ἡλικί-ας, ἀκόμη περισσότερον, δὲν πρέπει νὰ τὴν φανερώσῃ μὴ ἠθοποιός.

«Ποία ἦταν ἡ ὁρασιότερη στιγ-μὴ τῆς ζωῆς μου;» ἀπάντησε στὸν συντάκτη τοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ ὁ διάσημος τραγουδιστὴς καὶ κινη-ματογραφικὸς ἀστέρ, Μωρίς Σεβα-λίε.

«Δύο λεπτά, παρακάτω πολὺ, κό-ρις, γιὰ νὰ θυμῶ... Ὡραία, θυ-μῆθηκα. Λοιπόν, ἀκούστε καὶ ποὺ δὲν τὸ ξέρετε. Πρὶν ἐμφανισθῶ στὴ σκηνή, ἐτίχαινα πολὺ συχνὰ νὰ τραγουδῶ γνωστὰς Παριζιάνικες κακισσόντες μὲ παρῆς. Τραγου-δοῦσα ὁπουδήποτε. Σὲ σπίτι, σὲ καμπαρέ, στὶς ἐξοχάς, ὅταν ἐκίνα-με ἐκδρομὲς, στοὺς δρόμους. Τὰ τραγουδία μου ἄρσαν πάντοτε καὶ ἰδίως τὰ ἐλαφρά, τὰ σόκιν, τὰ ζω-μικά.

«Ἀκόμα θυμῶ περισσότερο ἄρε-σαν οἱ μορφαμοὶ μου. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ἦταν στὶς δόξας τῶν ἀ πεί-φηνος κομμῶς τοῦ βωδὸν κινημα-τογράφου, ὁ Μὰξ Λίντερ. Οἱ φί-λοι μου, λοιπόν, ὅταν μ' ἄκουγαν νὰ τραγουδῶ μὲ ἰδιαίτη ἐπιτι-χία, μοῦ φώναζαν ἐνθουσιασμένοι:

«Μωρίς, Μωρίς, μωρίς, Μωρίς, θὰ ξεπεράσῃς τὸν Μὰξ Λίντερ!» «Ἐτοί μου μπῆκε ἡ ἰδέα νὰ γίνω ἠθοποιός. Ὡστόσο, δὲν γινώριζα κανένα. Εἶπα νὰ γράψω στὸν δι-ευθυντὴ κανενὸς ἐλαφροῦ θεάτρου ἢ νὰ βάλω κανένα γνωστὸ μου νὰ μιλῇσι. Ἀλλ' αὐτὰ δὲν μοῦ φάνη-καν ἀποτελεσματικά. Ἐκατοντάδες νέαι, σκέφθηκα, θὰ κάνουν τὸ ἴδιο μ' ἐμένα. Γιατὶ τάχατε θάγιν τὴν τύχη νὰ προτιμῶ ἐγώ;

«Ἐνῶς δὲν μοῦλετε τὸ θά-ρος. Μὴ καὶ δυὸ λοιπόν, ἔξενισα μόνος, μὴ μέρη, γιὰ νὰ παρουσια-σθῶ στὸν τότε διευθυντὴ τοῦ «Κα-ζινὸ ντε Παρί». Τὴν πρώτη φορὰ δὲν μὲ δέχθηκε, ὅτε καὶ τὴ δεύ-τερη. Τότε ἀποφάσισα νὰ τὸν πε-ρμεινω. Περιμένα διὰ ὁλόκληρες ὥρες, γιατί ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ διευθυντὴς εἶχε ἀργῆσαι ἐξαιρετικά νὰ πᾶν στὸ γραφεῖο του.

«Ὅταν, ἐπὶ τέλους, ἐφθασε, τὸν πλησίασα ἀμέσως, τοῦ εἶπα τί εἶ-χε συμβῆ, πῶς ἄλλος τῶσδε δὲν ὑπῆ-ρχε νὰ τοῦ μιλήσω, καὶ δίχως νὰ περιμένω ἀπάντησίν του, τὸν ἀκολού-θησα στὸ γραφεῖο του.

«Λοιπόν, νεαρό μου φίλε, μοῦ εἶ-πε, τί ξέρετε; Τραγουδάτε, χο-ρεύετε;»

«Δίχως νὰ περιμένω περισσώτερον, ἄρχισα νὰ τραγουδῶ. Τραγουδοῦσα σιγὰ-σιγὰ χαμηλόφωνα τὸ τραγουδι ποὺ ἔλεγα καλύτερα ἀπ' ὅλα τὰ ἄ-λλα, καὶ πρόσχα, ἰδίως, τοὺς μου-ρφαμοὺς μου. Συγχρόνως, ὅμως, πρόσχα καὶ τὸν διευθυντὴ. Τὸ τρα-γουδὶ μου τοῦ ἄρεσε, χαμογέλασε, ἦταν σχεδὸν ἔτοιμος νὰ γελάσῃ. Ὡς ὅσο προσπαθοῦσε νὰ κερῆ τὴν εὐχαριστίαν του.

«Στὸ τέλος, μοῦ εἶπε: «Καλὰ, φίλε μου, πολὺ καλὰ... Ξανατρέ-ψε νὰ τὰ ποιῇς.

«Ἡ φράσι αὐτὴ «Ξανατρέψε νὰ τὰ ποιῇς» τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Κα-ζινὸ ντε Παρί» ἦταν ἡ γλυκύτερη, ἡ μεθυσιτικώτερη φράσι ποὺ ἄκου-σα στὴ ζωὴ μου, πὺ μεθυσιτικὴ καὶ ἀπὸ τὰ τρελλότερα ἐρωτικὰ λόγια. Καὶ ἡ στιγμὴ ποὺ τὴν ἄκουγα τὴ φράσι αὐτὴ ἦταν ἡ ὁρασιότερη τῆς καλλιτεχνικῆς μου σταδιοδρομίας.

«Ἐνδιαφερόντα εἶνε καὶ ἡ ἀπάν-τησις ποὺ ἔδωκε στὸ ἐρώτημα τοῦ Γαλλικοῦ περιοδικοῦ ἡ διάσημη καὶ αἰώνιος νέη ἠθοποιός Σελί Σο-ρέλ:

«Τὴ βραδεῖα, εἶπε, ποὺ ἔπεισα, γιὰ πρώτη φορὰ, στὴ «Γαλλικὴ Κομωδία» δὲν θὰ τὴν λησιμονήσω ποτέ. Ἦμουν ὁλομόναχη στὸ κα-μαρίνι μου, μελαγχολικὴ καὶ εἶχα ἕνα φοβερὸ «τρέμα».

«Ἡ ἀνδοδέσμευς ποὺ μοῦ ἔφεραν καθεὶς τὸς ἀπὸ φίλους καὶ γνωστούς, ἄγχι νὰ μοῦ προκαλοῦν χαρά, με-γάλωνα τὴν ἀθυμία μου. Μὲ κατεί-χε ἕνα ἀνυπόφορο ἀσθημα μόνω-σεως καὶ ἐγκαταλείψω.

«Κι' ἔξωφρα, ἐντελῶς ἔξωφρα, ἦρθε ἡ χαρά, ἡ ἐνθάρρυνσις, ἡ ἐλ-πίδα! Μοῖφεραν ἕνα μπουκέτο ἀπὸ κατὰδερσα κολλοῖδια, τὸ ὁποῖον συνοδεύονταν ἀπὸ μὴ ἐπιστολή.

«Ἦταν ἕνα σύντομο γράμμα ποὺ μοῦ τῶστέλναν οἱ τέως συνάδελφοί μου, τῶν θεάτρων «Βοντεβίλ» καὶ «Ζυμινά», ὅπου εἶχα ἐργασθῇ, πρὶν προσληθῶ στὴ «Γαλλικὴ Κομω-δία».

«Τὰ ἄλλα, ἀλλὰ καὶ τόσο θερμὰ καὶ τόσο τρυφερά λόγια τὸν, μὲ συ-γκίνησαν τόσο πολὺ, ὥστε δάκρυα ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια μου.

«Καὶ μὲ μᾶς, ὡς ἐκ θαύματος,

ἐκεῖ ποὺ ἦμουν γεμάτη διαταχυοὺς καὶ ἀπογοήτεσι, ξαναβῆκα ὅλη τὴν αὐτοπεποίθησίν μου. Μοῦ φανό-ταν πῶς ἦμουν πειὰ ὁλοκληρῆ γιὰ τὴ μάχη ποὺ θάδινα σὲ λίγο, πάνω στὴ σκηνή τοῦ πρώτου Γαλλικοῦ θεάτρου, καὶ σίγουρη γιὰ τὴ νίκη. Καὶ πραγματικά, τὸ κοινὸ, στὴν πρώτη μου ἐκείνη ἐμφάνισι, μοῦ ἔ-κανε πολὺ καλὴ ὑποδοχή.

«Μὰ τὰ χειροκροτήματα τῶν θε-ατῶν δὲν μοῦ ἔδωκαν τόση εὐτυχία, ὅση τὸ μπουκέτο τῶν τέως συνα-δελφῶν μου. Καὶ ἦταν τὸ μόνω μπουκέτο ἀπ' τὰ τόσα ποὺ ἔλαβα ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ὁποῖου κρατῶ ἔως σήμερα.

«Αὐτὴ εἶνε ἡ πιό ὁρασία, ἡ πιό συγκινητικὴ, ἡ πιό γλυκεία ἀνά-μνησι τῆς καλλιτεχνικῆς μου ζωῆς.

Καὶ γιὰ τὴν διάσημη αἰοῖδα τῆς «Ὀπέρας τῶν Παρισιῶν, κ. Ντελ-νὰ, ἡ ὁρασιότερη στιγμὴ τῆς καλ-λιτεχνικῆς τῆς ζωῆς, ἦταν ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῆς σὺ μεγάλαιτερο μου-σικῶ γαλλικῶ θεάτρου.

«Τὴν βραδεῖα ἐκείνη, εἶπε ἡ κ. Ντελνὰ, δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ, ὅσο κι' ἂν ζήσω. Παῖζονταν, θυμῶ-μαι ὁ «Προφήτης» τοῦ Μαριου-μπερ. «Ὅταν τελειώσα τὴν περ-φόνη ἄρια «Α, νιέ μου» μοῦ ἡ-νυρε ὅτι ἔπειταν κερανοί. Ἦταν ἡσαν ἔξωλοι ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό. Ποτέ στὴ ζωὴ μου δὲν ἔλαβα τέ-τοιο φοβερὸ κρῖτο. Οἱ θεαταὶ ὄρ-θων μ' ἐπεφρονοῦσαν, μοῦ φώναζαν σὰν τρελλοί: «Μωρίς, μωρίς!» καὶ ἡ φωνὴ αὐτῆς, καὶ τὸ παραλή-ρημα αὐτὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, μὲ συνεκίνησαν τόσο πολὺ, ὥστε γιὰ μὴ στιγμὴ νόμισα πῶς θὰ λιποθε-μούσα.

«Τὴ βραδεῖα ἐκείνη ἐνοιώσα τὴν μέση ποὺ δὲν γινώριζα ἕνας καλ-λιτεχνικὴς παρὰ μὴ, ἴσως μόνη ἡ-ορὰ στὴ ζωὴ τοῦ.

«Ἀργότερα γινώρισα καὶ μὴ ἄλ-λη μεγάλη χαρὰ, ὅταν πρωτόγιννα ὑπέρτα. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ χαρὰ, ὅμως, δὲν ἀνάγεται στὴν καλλιτεχνία...»

Ἰδοὺ, τέλος, καὶ ἡ ἀπάντησις τῆς τραγουδίσ-κας Σερζὸν-Βεϊντῆ: «Τὴν πιό θαυμά συγκίνησι τῆς καλλιτεχνικῆς μου ζωῆς, ἀπάντησε ἡ κ. Βεϊντῆ, δὲν τὴν ἐνοιώσα στὸ Παρίσι, σὲ θεάτρο μεγάλο, μπο-ροῦν σὲ ἐλκετὸ κοινὸ. Τὴν ἐνοιώσα σὲ μὴ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλιν, στὸ Σαλόν-σιν-Σάν, ὅ ἕνα θεατράκι ποὺ ἦταν κατὰ τὰ τρία τέταρτα ἄ-δειο.

«Εἰ λοιπόν, στὸ μικρὸ ἐκεῖνο θε-ατράκι, ἐνοιώσα, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε στὴ ζωὴ, τὸ ἐρὸ οἶγος, τὴν μεγάλη πνοὴ τῆς τραγωδίας.

«Ἐπαύσαμε, θυμῶμαι, τὴν «Ἀν-δρομάχη» τοῦ Ρακίνα. Ἐγὼ ὑποδύ-ομαι τὸν ὀρόλο τῆς «Βομῆνης». Δὲν ἔξω ποῖς ἔπαιζε τὸν «Ὁρέστη, ὅ-τε στὸν νοῦ μου ἔβηνε τίποτε ἀπὸ ὅ,τι συνέβαινε γύρω μου.

«Τὸ μόνω ποὺ θυμῶμαι, εἶνε ὅτι μὲ εἶχαν σπρώσει, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μὲ μὴ ἀσυγκράτητὴ δύναμι, τὰ φρεσὰ τῆς ποιήσεως, καὶ μὲ εἶχαν πᾶσι σ' ἕνα ἄλλον κόσμο...»

Ο Μωρίς Σεβαλίε

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΗΡΩΪΣΜΟΥ

ἐρωτικὴ ἱστορία ποὺ θὰ σὰς ἀρη-γυθοῖμε—μὰ ἀπὸ τὴς πιό συγκινητικῆς ἐρω-τικῆς ἱστορίας τῶν αἰ-ώνων—εἶνε ἀληθινὴ σ' ὅλες τὴς λεπτομέρειές τῆς. Συνέβη στὸν καιρὸ τῶν θρησκευτικῶν πο-λέμων, ποὺ αἱματοκύ-λησαν ὁλόκληρη τὴ Γαλλία σὲ μὴ ἄγρια ἀλληλοφονίαν.

«Ὅταν ὁ βασιλεὺς «Ερρίκος Δ'» ἀποφάσισε νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς πόλεως Φαλαῖς, ποὺ τὴν κυβερ-νοῦσε τότε ὁ στασιαστὴς δουξ ντε Μπριζάκ, δὲν φανταζότανε ποτέ ποὺ ὅτι θὰ συναντοῦσε τέτοια ἀντί-στασι ἀπὸ τὸν ἀντίπαλόν του. Ὁ δουξ κατόρθωσε, πράγματι, νὰ συ-γγενερώσῃ ἀπ' ὅλη τὴν περιφέρεια πολλοὺς ἄνδρες, ἀπολασμένους γιὰ τὴ ζωὴ τους καὶ νὰ δυνωθῇ καλὰ στὴ Φαλαῖς, ἀρρηφώντας τὴς ἀλλεπάλληλες ἐπιθέσεις ποὺ ἐνε-ργοῦσαν ἐναντίον τῆς τὰ βασιλικά στρατεύματα.

Μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν του, ποὺ ἀρμυνοῦσε γιὰ τὴν ἀνδροίαν του ἦταν ὁ Λε Σενάι, ἕνας εὐγενὴς ὁ ὁποῖος εἶχε περάσει τὰ περισσώ-τερα χρόνια τῆς ζωῆς του στὰ πε-δία τῶν μαχῶν.

Ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς ἀγαποῦσε μὴ νέα, Φρειδερίκη, ποὺ τὴν ξε-χώρισε ἀνάμεσα σ' ὅλες τὴς κοπέ-λες τῆς τάξεώς του γιὰ τὴν εὐγε-νεία τῶν ἀσθημάτων τῆς.

Μὲ τὴν πρώτη ἐπιθεσί τοῦ «Ερ-ρίκου κατὰ τῆς πόλεως, ἡ Φρειδε-ρίκη ἔπεσε στὸν ἀγασμὸν τῆς: —Κοντεῖνο νὰ τρελλαθῶ μὲ τὴν σκέψιν ποὺ εἶνε δυνατό νὰ σὲ χάσω ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ... Ξέρω πῶς δὲν ἡγοιράσεις τὸν κίνδυνον, πῶς ἀρνήσῃς τὸν θάνατον καὶ πῶς ὀμιᾶς πρῶτος στὴ μάχη.

—Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ φοβάσαι γιὰ τὴ ζωὴ μου! ἀποκρίθηκε, γε-λῶντας, ὁ Λε Σενάι. Εἶμαι βέβαιος ποὺ δὲν θὰ πάθω τίποτα, γιατί μὲ προστατεύει ἡ ἀγάπη σου...

Ἡ Φρειδερίκη ἔβηνε λίγο σιω-πηρῇ. Ἦταν φανερό πῶς καὶ ἠδύλε-νὰ πῆ, χωρὶς νὰ τοῖκα ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα τῆς... Τέλος, ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ μιλήσῃ.

—Θὰ σοῦ ζητήσω μὴ μεγάλη χάρι, ἀγαπημένε μου, εἶπε, καὶ σε παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ τὴν ἀρνή-θῃς... Ἀρρῶ με νὰ φορῶσαι κι' ἐγὼ ἄνδρικό, γὰ πάρο ἕνα σαφὲ καὶ ἕνα μουσκέτο καὶ νὰ σὲ ἀκο-λουθῶ παντοῦ, στὴ μάχη... Θὰ πο-λεῖσω κι' ἐγὼ στὸ πλευρὸ σου καὶ, ὅταν θὰ κινδυνεύσῃς, θὰ μ' ἔλῃς κοντὰ σου γιὰ νὰ σὲ προστατεύσω, νὰ σὲ ὑπερασπισθῶ... Εἶμαι, βέ-βαια, μὴ ἀδύνατη γυναικα... Ὁ-ταν, ὅμως, ἡ γυναικα ἀγαπᾷ, εἶνε ἐκείνη νὰ κἀν θαυμάτα ἡρώοισι! Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ!

—Μὰ, συλλογίστηκες καλὰ τί μοῦ ζητᾷς; φώναξε τρομαγμένος ὁ ἀξι-ωματικὸς.

—Ναί, καὶ καμμία δύναμι στὸν κόσμο δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ κἀν ν' ἀλλάξω τὴν ἀπόφασιν αὐτήν!

Ὁ Λε Σενάι δάκρυσε ἀπὸ συγκί-νησι.

—Εἶσα θησαυρὸς, Φρειδερίκη! ὑπῆρξες. Δὲν ξέρω πῶς νὰ σ' ἐυ-χαριστήσω γιὰ τὴν ἀγάπην ποὺ μοῦ δέλχνης...

—Θὰ μ' ἀφῆσῃς, λοιπόν, νὰρθῶ μαζί σου; ρώτησε, χαρούμενη, ἡ Φρειδερίκη.

—Ναί... Καταλαβαίνω κι' ἐγὼ,

(Μία σπαρταχτικὴ τραγωδία ἑ-ρωτος καὶ αὐτεθυσίας ποὺ συνέ-βη κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν θρησκευ-τικῶν πολέμων στὴ Γαλλία)

Ὁ «Ερρίκος Δ'» δὲν ἄφηνε, στὸ μεταξὺ, οὔτε στιγμὴν τοὺς πολιορκη-μένους ἡσυχους. Κάθε τόσο, τοὺς ἐρέθιζε καὶ τοὺς προκαλοῦσε μὲ ἀλ-λεπάλληλες ἐπιθέσεις καὶ ἀμυνμαχί-ες, περιμένοντας νὰ τοὺς ἐρῶν ἐνισχύ-σεις γιὰ νὰ διατάξῃ γενική ἐξοδο κατὰ τῆς πόλεως.

Ὡστόσο, ὁ βασιλεὺς δὲν ἄργησε νὰ προσέξῃ, ὅτι στὴν πρώτη γραμ-μὴ τοῦ ἐχθροῦ, πολεμοῦσαν πάντο-τε, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, ἕνας ἡλιόσκομος ἀξιωματικὸς κι' ἕνα ἄ-γένειο παλληγάρι, μὲ χαρακτηριστι-κὰ κανονικά σὰν χοριτιστοῦ. Καί, μὴ μέρη, κατὰ τὴν διάρκειαν μᾶς μάχης σῶμα μὲ σῶμα, ὁ «Ερρίκος, ἀπὸ θυμῶσε γιὰ μὴ ἀνέλασιν τοὺς ἡρωῖσιν τῶν δύο αὐτῶν πολε-μιστῶν, κατὰ τὴν ἐπὶ τέλους, ὅτι ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν γυναικα...

Τὴν ἐπομένη, ὁ βασιλεὺς ἐξέδει-αζε στοὺς στρατιώτες του, μὲ μὴ διαταγὴν του, τὴ γενναίωτη τὴν δυὸ ἐκείνων ἀντιπάλων ποὺ τοὺς ἔ-φερον ὡς παραδειγμα ἡρώων...

Τέλος, ἔφθασαν ἡ ἐνισχύσεις ποὺ περιμένα τέσον καιρὸ ὁ «Ερρίκος. Καὶ ἀποφασίστηκε ἀμέσως ἡ γενι-κὴ ἐξοδος κατὰ τῆς πολιορκημένης πόλεως.

Ἐνὰ πρωί, τὰ Γαλλικὰ στρατεύ-ματα ὀρμίσαντες ἐναντίον τῆς Φα-λαῖς. Ὅταν ὁ δουξ ντε Μπριζάκ εἶδε, ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, ἡ κείνη τὴν ἀνδροποδάλιασιν νὰ ζο-νῇ ἀπὸ παντοῦ τὴν ἔδρα του, κατὰλα-βε ὅτι δὲν ἔπρεπε πειὰ νὰ ἐλπίζῃ ἀπὸ τὴν ἐξοδὸν τοῦ καλῆτος ποὺ εἶχε νὰ κἀν, ἦταν νὰ διατάξῃ ἐξοδόν, καὶ νὰ πέσῃ τοῦλάχισ-τον πολιορκητῆς σὰν παλληγάρι...

Τὰ δυὸ στρατεύ-ματα ἦσαν ἀ-πὸ τὸν ὀρόλο τῆς «Βομῆνης» καὶ ἄρχισε ἀμέσως μὴ φορητὴ ἀλλη-λοφονίαν. Καὶ οἱ διὰ ἀντίπαλοι πολεμοῦσαν μὲ πείσμα, γιατί καὶ τοὺς δύο τοὺς ἐμψύχωνε ἡ σκέψιν ὅτι ἔπρεπε ἡ νὰ νικῶσαν ἡ νὰ πε-θάνουν.

Ὁ Λε Σενάι καὶ ἡ Φρειδερίκη ἐτοι-μαζόντουσαν νὰ πέσουν καὶ αὐτοὶ μέσα στὴν ματα-σμένη τροχίμειαν τῆς μάχης, ὅ-ταν, ξαφνικὰ, ἡ

σε νὰ σκίρῃ καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Μεταξὺ ὅμως πολεμιστῶν τὴν πα-ρασῶσαν καὶ τὴν ἐκίαναν νὰ βορῇ μαζοῦ ἀπὸ τὸν φίλον τῆς...

Ἡ κατέλλα ἐνοιώσε τὸ μυαλό τῆς νὰ σαλεύῃ ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἀπελπίσιν. Σήκωσε τὸ σπαθὶ τῆς καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δεξιὰ καὶ ἀ-ριστερά, τυφλωμένη ἀπὸ τὴν ὁρῆν, ἐπαλόνοντας κάτω πτώματα στὸ δρομικὸν πέρασμά τῆς... Ἐνας, ὁ-μῶς, καθυλάρισε χίμησε πάνω τῆς καὶ τῆς κάρφωσε μ' ὀρῆν τὸ σπα-θὶ του στὸ στήθος τῆς... Ἡ Φρειδε-ρίκη ἔπεσε κάτω ἀναίσθητη, βγά-λῶν νὰ ξανακούσῃ τὴ φωνὴν σου... Σάρις μὲ στὴν ἀγκάλια σου, ὅπως σὲ σφιγγῇ, καὶ γὰρ... Μὴ μ' ἀρῇ-νης μόνη στὸν κόσμο!...

Μὰ ὁ Λε Σενάι δὲν ἀπαντοῦσε. Τὸ κρῖτο πῶμα δὲν υποπόρσε πειὰ νὰ ἔσταθῃ στὴν ἀγκάλια τῆς κοπέλλας.

Ἡ Φρειδερίκη ἄφηνε τὸν ἀξι-ωματικὸν ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς καὶ σπρώ-χθηκε ὀρθία μὲ μὴ ἀποτομὴν κίνησιν, ῥιχνώντας γύρω τῆς βλέμματα τρέλ-λα καὶ ἀπογνώσεως.

Τὴν ἰδίαν ὁμῶς, στιγμὴν, ἐνοιώσε ἕνα δυνατό πόνο στὸ στήθος τῆς.

Ἡ πληγὴ τῆς εἶχε ἀνοίξῃ ἀπὸ τῆς ζωρῆς κινήσεως τῆς καὶ τὸ αἷ-μα ἄρχισε νὰ τρέχῃ ποτάμι, βά-φοντας κόκκινο τὸ πῶμα τοῦ ἀξι-ωματικοῦ.

Ἡ Φρειδερίκη χαμογέλασε με-λαγχολικά — καταλαβαίνοντας ὅτι εἶχε φθάσει καὶ ἡ διὰ τῆς ὥρα, ὅτι θὰ πέθαινε καὶ αὐτή...

Τὰ μάτια τῆς ἐλαμψαν ἀπὸ μὴ ἀπέρωντὴν χαρὰ...

Σταλθῆκε καὶ πάλι διπλὰ στὸν ἀγαπημένον τῆς, τὸν ἀγκάλιασε σφι-χτὰ καὶ κόλλησε τὰ χεῖλη τῆς στὸ παρῶν στήμα του.

—Εἶμαι κοντὰ σου, ἀγαπημένε μου! τραυῖσα. Δὲν θὰ σ' ἀφῆσω μόνον... Σοῦ εἶχα κάποτε ὁρκισθῇ, ὅτι θὰ εἶμαι παντοῦνὰ τὸ ταῖρι σου, ὅτι δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείρω πο-τέ... Κράτησα τὴν ἐπαγγελσίαν μου, καθώς ὁρκισθῇ... Ὡστόσο ἀπὸ λίγο θὰ ξαναβῶμαι σ' ἕνα ἄλλο καλῆτος κόσμο... Καὶ τότε, καμμία δύναμι δὲν θὰ μπορέσῃ πειὰ νὰ μὲς χωρίσῃ... Σ' ἀγαπῶ...

Ἡ Φρειδερίκη δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ.

Ἐνὰς δυνατός σπασμὸς τῆς ἐκο-ψε τὴ φωνή.

Κι' ἔβηνε καὶ αὐτὴ ἀκίνητη, νε-κρῇ, μὲ τὰ χεῖλη ἀκαταμπεμένα στὸ στήμα τοῦ ἀγαπημένου τῆς...

χτὰ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, χωρὶς νὰ μποροῦν πειὰ νὰ κἀνουν τὴν παρῶν κίνησιν...

Ξαφνικὰ, ἡ Φρειδε-ρίκη στάθηκε ἀκίνη-τη μπρὸς σ' ἕνα ἑλ-πωμένο πολεμιστῇ,

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

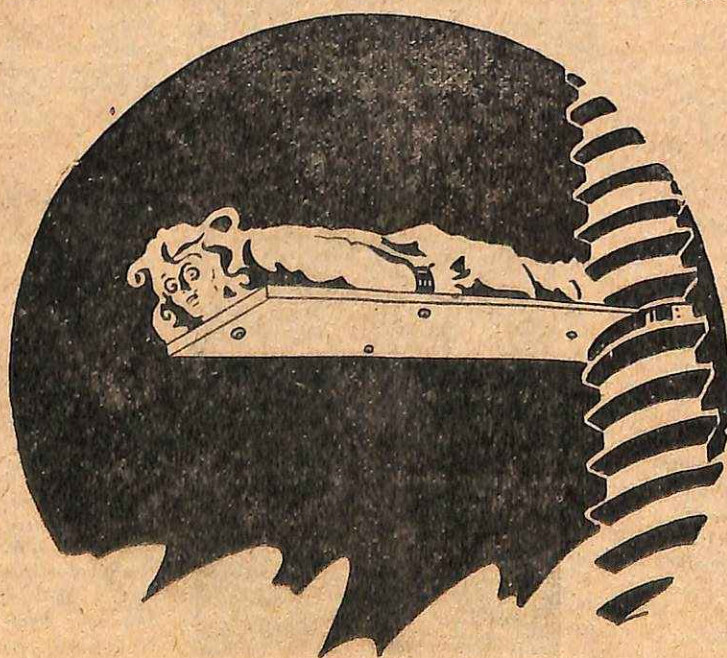
“Αλλά την ίδια στιγμή που έλεγε τα λόγια αυτά ο Καπιετάν, ο φόβος κυριεύει την ψυχή του, ξαφνικά! Ο φόβος μπήκε στο μυαλό του, στην καρδιά του, εισώρμησε σ’ όλο το είναι του! Ρίγησε, τότε, μέσ’ στα βάθη της ψυχής του, όπως ποτέ του, ως εκείνη τη στιγμή, δεν είχε ριγίσει στη ζωή του! Τό πάτωμα, τό πάτωμα που έλεγε πως δεν ήταν δυνατόν να πάη παρακάτω, τό πάτωμα μισάνοιγε άργα! Τό πάτωμα κουνιόταν, αποτραβιόταν, εισχωρούσε μέσ’ στον τοίχο! Λίγο-λίγο εξαφανιζόταν! Και τότε, ο Ιππότης, κατάλαβε το νόημα της φρίκης!...

Τότε ο φόβος, ξαφνικά, του σφίξε το λαρύγγι! Αυτό που συνέβαινε ήταν φοβερό, πραγματικά. Γιατί μόλις άποτραβήχτηκε το πάτωμα, ο Καπιετάν ένοιωσε να κρεμιέται άπάνω από μια ζοφερή άβυσσος, από ένα βάραθρο άπεραντο, έ να χάος, που δεν έβλεπε το τέλος του! Ήταν σαν έν’ άπόθυμενο πηγάδι, ένα πηγάδι φοβερό, ίλιγγιώδες, κι όσο κι’ αν προσπαθούσε, με τό βλέμμα να διαπεράσει τό σκοτάδια του, δεν κατάρθωνε να διακρίνει τέλος! Ή άβυσσος είχε, τάχα τέλος; Και τί μπορούσε να υπάσχει στον πυθμένα; Τό σκοτάδι, μονάχα τό σκοτάδι...

Σ’ αυτό μέσα τό τρομαχτικό πηγάδι, βούλιαζε ο σιδερένιος στύλος, στόν όποιο ήταν δεμένη ή σανίδα με τόν Καπιετάν. Βούλιαζε, και χανόταν στό σκοτάδι! Τά έξαλλα μάτια του Ιππότη, λόγω της όριζοντίας του θέσεως, άπέναντι στό βάραθρο, καρφωνόντουσαν έπιμονα στό στύλο. Κι’ ένω κυττώσε, έξαλλα, τό στύλο, έ να ρίγος θανάσιμο τόν τράνταξε...

Φρίκη! Ο στύλος αυτός, δεν ήταν στύλος! Ήταν, άπλως, μία πελωρία βίδα! Μία βίδα που χανόταν μέσ’ στήν άβυσσο!...

Με τό μάτια έξω άπ’ τις κόγχες, ο Ιππότης παρακολουθούσε τό έλικοειδές, βαθύ της χάραγμα. Και τότε διέκρινε καλά, ότι ο γάντζος που κρατούσε τό «σανίδι», κάτω-κάτω, στή μεγάλη βίδα, άρχισε να γλιστράει μέσ’ στό χάραγμα, να κατεβαίνει στριφογυριστά, στό μάκρος της μεγάλης ατής βίδας!

Με την δυμι γυρισμένη προς την άβυσσο, κατέβαινε σιγά...

“Αρχιζε τό κατέβασμα, λοιπόν! Με την δυμι γυρισμένη προς την άβυσσο, κατέβαινε σιγά, σιωπηλά, με κίνησι άργή και όμοιόμορφη, χωρίς κανένα τράνταγμα, άθρόυδα, χωρίς τρίξιμο ή κρότο! Κατέβαινε μέσα στή σιωπή, μέσα σ’ άδιεπέραστο σκοτάδι! “Ενας ίλιγγος συνείχε την ψυχή του, που δεν μπορούσε, ούτε και δοκίμαζε ν’ αντίδραση, και να τόν άποφύγει! Γιατί ο φυσικός εκείνος, που τό επέραιε να βλέπει τό σκοτάδι, τό φοβερό σκοτάδι της άβύσσου, να βλέπει τη βίδα και τό γάντζο, να βλέπει τόν ίδιον έαυτό του, να κατεβαίνει, όλο να κατεβαίνει, να κατεβαίνει διαρκώς, στριφογυρίζοντας, με τό κεφάλι άγγίζοντας τό τοίχωμα, να κατεβαίνει έλικοειδώς, άδυσώπητα, άργά και όμοιόμορφα, σαν, αυτό τό ήσυχο κατέβασμα, να έπρόκειτο να βαστάξει, έτσι, μέχρι συντελείας τών αιώνων! Και τότε, τότε, ένοιωσε στά βάθη της ψυχής του, ένα καινούργιο, άγνωστο συναίσθημα, που γεννιόταν, άπλωνε, μεγάλωνε—κι’ αυτό τό νέο, τό πρωτοφανές συναίσθημα, να γίνεται κύριος άπ’ όλους όλων τών άλλων ιδεών του κι’ αίσθημάτων...

Κι’ αυτό, ήταν ή έννοια του ΤΡΟΜΟΥ!... Τώρα καταλάβαινε τη φοβερή αλήθεια! Κι’ αυτή ή καταπληκτική αλήθεια ήταν πως δεν έπρόκειτο ούτε, άπλως, να συντριβεί, αλλά πως ήταν καταδικασμένος να κατεβαί...

Κατέβαινε! “Ως πότε θα κατέβαινε; Πόση ώρα θα κρατούσε τό κατέβασμα! Τά μη...

νη, διαρκώς να κατεβαίνει, χωρίς να ξέρη άκριθώς πού κατεβαίνει, τί βρισκότανε στά βάθη της άβύσσου, μέσ’ στή σιωπή και τό σκοτάδι, να κατεβαίνει, ίσια, προς τό θάνατο! Και τότε, ξαφνικά, ένω, σε μιάν υπέρτατη προσπάθεια της τρελλής του, μαύρης άπογνώσεως, δοκίμαζε να κλείσει, τουλάχιστον, τά μάτια, χωρίς και να μπορεί, άκούσε τό πηγάδι να... γεμίζει όλο βαθειά έξφωνητά άλλοκοτα, άπίστευτα, φρικώδη, γοερά! Ήταν σαν κάποιες φοβερές κραυγές, ό-ξείες, τεραστίες, υπεράνθρωπες, που δεν έβγαιναν άπό λαϊμό άνθρώπινος! Ήταν σαν ένας θρήνος, ένας όλοθυμός, που δεν μπορούσε ν’ άνεχθί τ’ άνθρώπινος τ’ αυτό! Ήταν ένα ούλοισμα τρελλό, που άντηχούσε, με τις χίλιες άνηχησεις του, κι’ άντιδοούσε μέσα στά τοιχώματα του πηγαδιού έκείνου της κολάσεως! Ήταν ή καθαρή κραυγή του τρόμου!... Κι’ ο Καπιετάν, ξαφνικά, κατάλαβε πως ή κραυγή αυτή, ήταν δική του, πως ο τεραστίος αυτός θρήνος, έβγαινε άπ’ τά ίδια του τά χέλια, πως ο ίδιος κραύγαζε και ξεφωνούσε έτσι! Πώς ή πρωτάκουστη αυτή κραυγή του τρόμου, άνατηδούσε μέσα άπ’ τό λαϊμό του!...

Κι’ ο έφίλητος αυτός έξακολουθούσε. Ή πελωρία βίδα, όμοιόμορφα, έξακολουθούσε ν’ άπλώνεται μπροστά του! Και τό «σανίδι», γύρω της, έξακολουθούσε, άδυσώπητα, να κατεβαίνει στοιχονυριστά! Κι’ ο Ιππότης έσκούζε, ούρλιαζε, άν τοιγάλλως...

Κι’ όλο κατέβαινε, κατέβαινε, κατέβαινε! Να κατέβαινε, τάχα, προς τό θάνατο; “Οχι, όχι, άφοι δεν υπήρχε τίποτε να τόν σκοτώσει, στά βάθη της άβύσσου! Κατέβαινε προς κάτι πιό φριχτό, πιό τεραστίες, κι’ άπ’ αυτό τό θάνατο: Κατέβαινε, άπλούστατα, προς τόν τρόπο!...

ΧΛΙ

Ο ΜΠΕΛΦΕΓΚΟΡ

Ο Κονσίνι δεν ήταν ο μόνος άρχοντας του Παρισιού, που είχε μαύρον όπηρετή. Ήταν ή μόδα, τόν καιρό αυτό, τών μαύρων, όπως ήταν ή μόδα στίς κυρίες, τών ιαθικών και τών παπαγάλων, που τούς έθγαζαν μαζί τους περίπατο,

μέσ’ στά φορεία τους. “Ετσι άπαιτούσε τό κοσμικό «πρωτόκολλο»!

Ποιά ήταν ή προέλευσις του Μπελφεγκόρ; Δεν ξέρουμε. Ήταν ένα καλλιγράφι ψηλό, ώμορφο, καμιά τριανταριά χρονών, καλοκαωμένο, με πρόσωπο ευχάριστο, χρώματος μαύρου θαυμασίου, με τις άποχρώσεις του έβένου. Τόν είχαν φέρει άπ’ την Ίταλία, πέντ-έξη χρόνων μόλις. Στην αρχή, υπήρξε τό παιχνίδι, τό «πασσατέμπο» της Μαρίας τών Μεδίκων, κι’ όταν εκείνη, στό τέλος, τόν βαρέθηκε, τόν χάρισε στή Λεωνόρα Γκαλιγκάι. Και φυσικά, ο μαύρος άκολούθησε την κυρά του, όταν έπήςε στή Γαλλία.

Τόν είχαν βγάλει Μπελφεγκόρ, γιατί, στούς αρχαίους Μοαβίτες, με τ’ όνομα αυτό, λατρευόταν ο Θεός της σαρκικής άγάπης. “Αλλ’ αν ο Μπελφεγκόρ, αληθινά, είχε ένα όνομα τόσο σατανικό, ήταν, κιόλας, ένα διαβολάκι. Δεν ήταν ούτε άγαθός, ούτε κακός, στό βάθος. “Από άτομική πρωτοβουλία, δεν έθικνε ποτέ του κακό. “Αλλ’ αν ή Λεωνόρα τόν διέτασσε, έκτελούσε τη διαταγή της. Έτσι κι’ αν έπρόκειτο να κάνει φονικό, ή να ριψοκινδυνεύσει τη ζωή του. Έκτελούσε άουζητητά τις διαταγές της, με την ήρεμη συνείδησι δημίου, πεπεισμένος για τό δικαίο της πράξεως, και την πλήρη νομιμότητά της...

Ο μαύρος ήταν άφοσιωμένος, μ’ όλη την ψυχή του, στόν Κονσίνι. “Αλλά ή άφοσίωσις του στό πρόσωπο της Λεωνόρας, ήταν έντελώς φανατική... “Αγαπούσε τόν Κονσίνι, βέβαια, για τη γενναϊοδωρία και τόν πλούτο του, όμως λάτρευε, κυριολεκτικά, τη Λεωνόρα, την κυρία του, σαν έδωλο, σαν να έξασκούσε κάποιον έπίδρασι μαγνητική άπάνω του. Θάδινε ευχαρίστως τη ζωή του, για να μην προδώσει τόν Κονσίνι—άλλά πρόδιε όλα τά μυστικά του, προς όφελος, μονάχα, της κυράς του...

Μιλούσε Γαλλικά κι’ Ίταλικά, αλλά, συνήθως, δεν έβγαζε κουβέντα, κι’ όταν μπορούσε ν’ άντικαταστήσει την κουβέντα μ’ ένα σημείο ή με νόημα, έδειχνε την ευχάριστή του, μ’ ένα πλατύ και λαμπρό χαμόγελο, που έκανε ν’ αστράφτουν τά δόντια του, σαν φίληνισι. Συνήθως τόν έθελπαν στήν έπαυλι τού Κονσίνι, άκουσε μαύρους, κι’ έθεσε σε κίνησι τό πάτωμα του δωματίου που βρισκόταν ο Ιππότης—κι’ άνοίξε άπό κάτω του την έβυσσο. “Εσπρωξε, κατόπιν, άλλους δύο μοχλούς στό άπάνω μέρος του κυλίνδρου—κι’ ή βίδα άφρισε διέξοδο, άμέσως, στό «σανίδι», που βρισκόταν γαντζωμένος, κι’ εκείνη άρχισε, άργά, να κατεβαίνει...

“Αφοι έκαμε, έτσι, τό καθήκον του, έκασσε σ’ ένα μικρό σκαμνάκι έπί κάμποσα λεπτά, με γεμμένο τό κεφάλι του στά γόνατα, τέντωσε τ’ άυτί του άργοπεθαίνουν άπ’ τη νοσταλγία. “Ομοια μ’ εκείνα τ’ άγρια θηρία, ή ψυχή του έμενε πρωτόγονη, ήμερη ή τρομερή, κατά τις περιστάσεις—χωρίς και να μπορεί, γι’ αυτό τό λόγο, να θεωρηθί ποτέ υπέυθυνος για την ήμεράδα του, ή τη σκληρότητά του...

Δεν ήταν, φυσικά, πρώτη φορά, που ο μαύρος έθετε σε κίνησι τη φοβερή εκείνη μηχανή, που περιγράψαμε λιγάκι παρ’ άπάνω. Ή λειτουργία της ήταν άπλή, έξ άλλου.

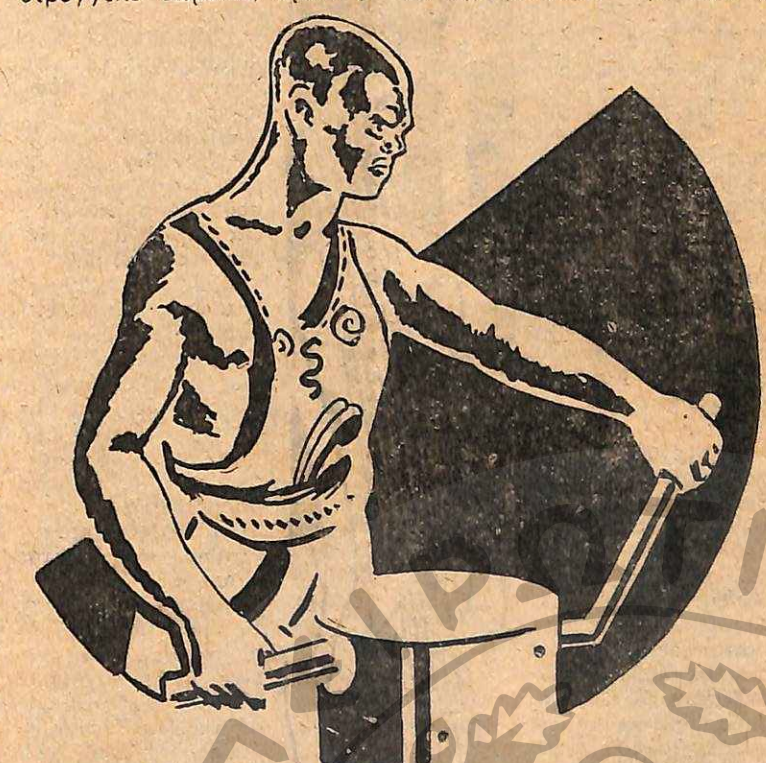
“Αφοι έδωσε τόν Καπιετάν στό τραγικό «σανίδι», και τούδωσε, με τρόπο, να εισπνεύσει τό μπουκαλάκι με τό διεγερτικό, για να τόν συνεφέρει, βγήκε, όπως είδαμε, κι’ άνεβαίνοντας, δίπλα, κάποια σκάλα, ως δώδεκα, περίπου, σκαλοπάτια, και μπήκε σ’ ένα στρογγυλό δωμάτιο, όμοιο μ’

τί του για ν’ άκούση. “Ενα ρίγος, που διέτρεξε την πλάτη του, φανέρωσε πως είχε τη συναίσθησι όλης της φρίκης και της άγανάδας, γι’ αυτό που γινόταν άπό κάτω...

“Αλλά, γρήγορα, τόν πήρε μία συλλογή, μία τόσο βαθειά όνειροπόλησι, που τ’ άλησμόνησε όλα, μονομιάς, και δεν είχε στό μυαλό του τίποτ’ άλλο, άπό τη φράσι, την άπλή εκείνη φράσι, που τού είχε πη ή Λεωνόρα. Και τότε ψιθύρισε μονάχος:

—Μου είπε: Ποιος ξέρει! Τ’ άκουσα καλά πού τό είπε! “Όταν έκανε λόγο γι’ άμοιότητά μου, κι’ εγώ της είπα πως μήτε αυτή ή ίδια, μήτε κανένας άνθρωπος στόν κόσμο, δεν μπορεί να μου χάρισι τό πράγμα που ποθώ, μου είπε χαμογελαστά: Ποιος ξέρει! Μήπως κι’ ή κυρά είχε μαντέψει την άγάπη

που μου έδωσε;... “Αυτή ή άγάπη μου τό είπε! “Όταν έκανε λόγο γι’ άμοιότητά μου, κι’ εγώ της είπα πως μήτε αυτή ή ίδια, μήτε κανένας άνθρωπος στόν κόσμο, δεν μπορεί να μου χάρισι τό πράγμα που ποθώ, μου είπε χαμογελαστά: Ποιος ξέρει! Μήπως κι’ ή κυρά είχε μαντέψει την άγάπη

“Εσπρωξε κατόπιν άλλους δύο μοχλούς, στό επάνω μέρος του κυλίνδρου.

έκείνο που βρισκόταν ο Ιππότης. Τό άπάνω μέρος του κυλίνδρου, που ο Ιππότης, σήν άργη, πήρε για στύλο, και πού ήταν για μεγάλη βίδα, άρχισε σ’ έκείνο τό δωμάτιο, ξεπερνώντας έλαφρά τό πάτωμα. “Εκει υπήρχαν διάφοροι μοχλοί. “Ο Μπελφεγκόρ έσπρωξε τέσσερες μοχλούς, κι’ έθεσε σε κίνησι τό πάτωμα του δωματίου που βρισκόταν ο Ιππότης—κι’ άνοίξε άπό κάτω του την έβυσσο. “Εσπρωξε, κατόπιν, άλλους δύο μοχλούς στό άπάνω μέρος του κυλίνδρου—κι’ ή βίδα άφρισε διέξοδο, άμέσως, στό «σανίδι», που βρισκόταν γαντζωμένος, κι’ εκείνη άρχισε, άργά, να κατεβαίνει...

“Οχι, όχι! μούγκρισε. Δεν είναι δυνατόν! Ποιος θα ήταν ικανός, στόν κόσμο, ν’ άνεγκάσει τη Μαριόν Ντελόρμ, ν’ άποφράσει να μ’ ευσπλαχνισθί;... “Η κυρά, θαρρώ μ’ ειρωνεύτηκε, ή, πιό καλά, θέλησε, μ’ έκείνο τόν άόριστο, μικρόν υπαινιγμό, να μ’ άναγκάσει να την υπακούσω, σαν έγώ, ν’ άνήνθηκα, ποτέ μου, να έκτελέσω τις διαταγές της!... “Αχ, ή Μαριόν, ή Μαριόν! Νάχη νοιάσι πως την άγατώ; Ξέρει καν, άπλως, ότι υπάχω; Κι’ όταν τό βλέμμα της έπεσε άπάνω μου, άπ’ τό παρ’ άνω, τής, νάνοιωσε, τάχα, τίποτ’ άλλο άπό όίκο, άπό άποτροπή και περιφρόνησι—την ίδια περιφρόνησι που δει

χνει σ’ όλους κι’ όλες; Τι άλλο είμαι, παρά ένας μαύρος, ένας άνθρωπος χωρίς καρδιά και νοι, όμοιος με τό σκύλο που γυρνάει, ζητώντας ένα ψιχούλο, στούς δρόμους; “Ενας μαύρος! Τό πεσί μου είναι μαύρο! Αυτό είναι τό μοναδικό μου έγκλημα! Δεν έχω τό δικαίωμα, στόν κόσμο, ν’ άγαπήσω και ν’ άγαπηθώ! “Αθλιος μαύρος, καταφρονεμένος, έλαθα την τόλημ ν’ άγαπήσω—και ν’ άγαπήσω ποιά; Την πιό άρσενική! Μία μεγάλη και τρανή κυρία, πού κι’ ή πιό παραμικρή της όπηρετρια, θάσκαζε στά γέλια, άν της έλεγα πως, κι’ εγώ, έχω καρδιά ανθρώπινη, πού χτυπάει μέσ’ στό μαύρο μου τό στήθος!...

“Αυτή ή άγάπη μου τό είπε! “Όταν έκανε λόγο γι’ άμοιότητά μου, κι’ εγώ της είπα πως μήτε αυτή ή ίδια, μήτε κανένας άνθρωπος στόν κόσμο, δεν μπορεί να μου χάρισι τό πράγμα που ποθώ, μου είπε χαμογελαστά: Ποιος ξέρει! Μήπως κι’ ή κυρά είχε μαντέψει την άγάπη

που μου έδωσε;... “Αυτή ή άγάπη μου τό είπε! “Όταν έκανε λόγο γι’ άμοιότητά μου, κι’ εγώ της είπα πως μήτε αυτή ή ίδια, μήτε κανένας άνθρωπος στόν κόσμο, δεν μπορεί να μου χάρισι τό πράγμα που ποθώ, μου είπε χαμογελαστά: Ποιος ξέρει! Μήπως κι’ ή κυρά είχε μαντέψει την άγάπη

που μου έδωσε;... “Αυτή ή άγάπη μου τό είπε! “Όταν έκανε λόγο γι’ άμοιότητά μου, κι’ εγώ της είπα πως μήτε αυτή ή ίδια, μήτε κανένας άνθρωπος στόν κόσμο, δεν μπορεί να μου χάρισι τό πράγμα που ποθώ, μου είπε χαμογελαστά: Ποιος ξέρει! Μήπως κι’ ή κυρά είχε μαντέψει την άγάπη

που μου έδωσε;... “Αυτή ή άγάπη μου τό είπε! “Όταν έκανε λόγο γι’ άμοιότητά μου, κι’ εγώ της είπα πως μήτε αυτή ή ίδια, μήτε κανένας άνθρωπος στόν κόσμο, δεν μπορεί να μου χάρισι τό πράγμα που ποθώ, μου είπε χαμογελαστά: Ποιος ξέρει! Μήπως κι’ ή κυρά είχε μαντέψει την άγάπη

που μου έδωσε;... “Αυτή ή άγάπη μου τό είπε! “Όταν έκανε λόγο γι’ άμοιότητά μου, κι’ εγώ της είπα πως μήτε αυτή ή ίδια, μήτε κανένας άνθρωπος στόν κόσμο, δεν μπορεί να μου χάρισι τό πράγμα που ποθώ, μου είπε χαμογελαστά: Ποιος ξέρει! Μήπως κι’ ή κυρά είχε μαντέψει την άγάπη

που μου έδωσε;... “Αυτή ή άγάπη μου τό είπε! “Όταν έκανε λόγο γι’ άμοιότητά μου, κι’ εγώ της είπα πως μήτε αυτή ή ίδια, μήτε κανένας άνθρωπος στόν κόσμο, δεν μπορεί να μου χάρισι τό πράγμα που ποθώ, μου είπε χαμογελαστά: Ποιος ξέρει! Μήπως κι’ ή κυρά είχε μαντέψει την άγάπη

που μου έδωσε;... “Αυτή ή άγάπη μου τό είπε! “Όταν έκανε λόγο γι’ άμοιότητά μου, κι’ εγώ της είπα πως μήτε αυτή ή ίδια, μήτε κανένας άνθρωπος στόν κόσμο, δεν μπορεί να μου χάρισι τό πράγμα που ποθώ, μου είπε χαμογελαστά: Ποιος ξέρει! Μήπως κι’ ή κυρά είχε μαντέψει την άγάπη

που μου έδωσε;... “Αυτή ή άγάπη μου τό είπε! “Όταν έκανε λόγο γι’ άμοιότητά μου, κι’ εγώ της είπα πως μήτε αυτή ή ίδια, μήτε κανένας άνθρωπος στόν κόσμο, δεν μπορεί να μου χάρισι τό πράγμα που ποθώ, μου είπε χαμογελαστά: Ποιος ξέρει! Μήπως κι’ ή κυρά είχε μαντέψει την άγάπη

μια και ήξερε καλά ότι το πάθος του θα βαστούσε όλη τη ζωή του. "Ετσι πέρασε, περίπου, ένας μήνας...

"Ηρθε, τέλος, η βραδεία της δεξιάς, βραδεία διασκεδάσεως και φρίκης, που ο Κονοίσι θάμπωσε τον κόσμο, με τη χλιδή και τη λαμπρότητά του, και που ο μαύρος έβαλε μπροστά τη μηχανή του θανάτου και το δρόμο. "Από κάτω του, η σιδερένια πλάκα κατέβαινε άργα, προς το κενό. Κι' ο Μπελφεγκόρ ψιθύριζε μ' άπογνωση:

—Κι' όμως, κι' εγώ, έχω ανθρώπινη καρδιά, που χτυπάει μέσ' στο μαύρο μου το στήθος!

Κι' εκείνη τη στιγμή, που δάκρυα θερμά άπελπίσας, του φλόγιζαν τὰ βλέφαρα, εκείνη τη στιγμή, ο Μπελφεγκόρ άκουσε, ίκτο πίσω του, κάποιο μικρόν κρότο. Γύρισε το κεφάλι ζωηρά, κι' άπόμεινε στη θέσι του, σάν άποβλακωμένος, ένδός άπ' την τρελλή χαρά του. "Ενοιωσε μιά τόσο έντονη και δυνατή χαρά, που το αίμα του κατέκλυσε το πρόσωπο, κι' έπεσε στά γόνατα, με μιάς, με το μέτωπό του στο πλακόστρωτο!

"Η Μαριόν Ντελόρμ ήταν μπροστά του!... Βγαίνοντας άπ' το σπίτι του Σέν-Μάρς, άφου το άφησε το γράμμα που έπρόκειτο να του το δώσει ο Λαντέρν, άμα θα γύριζε, η Μαριόν, με τη θαλαμηπόλο της, έαναπήγε, γραμμή, στους "Τρεις — Μονάρχας". "Αν και φορούσε το πυκνό της βέλο, ο ξενοδόχος τη γνώρισε άμέσως, κι' έτρεξε να την προυπαντήση, με χίλιες-δυό έκφράσεις λύπης, γιατί η κυρία τον είχε παρατήσει. Θέλησε, τότε, να την άδηγήσει στο γνωστό, παλιό της διαμέρισμα. "Η Μαριόν Ντελόρμ, όμως, του γύριψε μιά κάμαρα άπλη, έστω και στη σόφισα, άρκει, μονάχα, νάβλεπε στο δρόμο. Κι' ο ξενοδόχος που βρισκότανε σκυμμένος, σε μιά βαθειάν υπόκλησι, μπροστά της, έανασηκώθηκε όρθός, σάν ένα γίγας! Το σύχαρό του πρόσωπο σκετείνιασε, και πήρε ύφος φανερό περιφρόνησεως...

—Έπεσε, καθώς βλέπω! σολογίστηκε. "Αν έχουμε το νού μας, και φαίνεται άπένταρη! "Ορίστε! έπτε, άνοίγοντας μιά πόρτα, άκριβώς κάτω άπ' τὰ κεραμίδια.

—Πολύ καλά! έπτε η Μαριόν. "Ανεβάστε κι' ένα μικρό κάθισμα, για να κοιμάται κοντά μου η "Αννέττα! ("Ούτε κάμαρα για την υπηρετριά! ά σέφτηκε, μορφάζοντας, εκείνος). Θά μας φέρντε να τρώμε έδώ-μέσα. "Εγώ δεν θέλω κι' μεγάλα πράματα. "Η "Αννέττα άς τρώει ό,τι θέλει. ("Ψωμοτύρι, σιγούρα! ά σέφτηκε εκείνος, μ' ένα αίσθημα οίκτου άπερίγραπτο). Και τώρα, πότε μου: Τι κάνει το δωμάτιο;...

—Πενήντα λίβρες, αλλά προ-

πληρωτέες—έννοείται, χωρίς το φαγητό.

—Και για το παλιό μου διαμέρισμα, τί σας έδινα, γιατί δεν θυμούνται;...

—Ναί, πάνε, βλέπω, τὰ παλιά! σάρκασε δυνατά ο ξενοδόχος. Δίνατε, τὸ μήνα, χίλιες λίβρες, πάντοτε χωρίς τὸ φαγητό...

—"Αν σας έδινα γι' αυτό χίλιες λίβρες τότε, έπτε ήρεμα ξανά, η Μαριόν, για τουτό-δὸ θα σας δίνω δυό χιλιάδες. "Αννέττα, κόρη μου, δάσε δυό χιλιάδες, στὸν κύριο αυτόν, άποφύγετε τὸ φαγητό ο ίδιος...

—"Ο, τι διατάζει η κυρία! τραύλισε εκείνος, με φωνή πνιγμένη.

—Πρέπει, έπίσης, να σας εידωποιήσω, πὸς αν δεν συγκρατήσετε τη γλώσσα σας, έπτε κανένας άπ' τὸς υπηρέτες σας, ή τὸς ενοίκους του ξενοδοχείου, μάθει τὴν παρουσία μου έδώ, σὰς περιμένει ή θαστίλλη, φίλε μου! Και τώρα, άφήστε μας μονάχες...

Ο ξενοδόχος, άφου τσέπωσε τις λίβρες, βγήκε, περπατώντας πρὸς τὰ πικλίσια, και με χίλιες-δυό έκφράσεις λύπης, γιατί η κυρία τον είχε παρατήσει. Θέλησε, τότε, να την άδηγήσει στο γνωστό, παλιό της διαμέρισμα. "Η Μαριόν Ντελόρμ, όμως, του γύριψε μιά κάμαρα άπλη, έστω και στη σόφισα, άρκει, μονάχα, νάβλεπε στο δρόμο. Κι' ο ξενοδόχος που βρισκότανε σκυμμένος, σε μιά βαθειάν υπόκλησι, μπροστά της, έανασηκώθηκε όρθός, σάν ένα γίγας! Το σύχαρό του πρόσωπο σκετείνιασε, και πήρε ύφος φανερό περιφρόνησεως...

—Έπεσε, καθώς βλέπω! σολογίστηκε. "Αν έχουμε το νού μας, και φαίνεται άπένταρη! "Ορίστε! έπτε, άνοίγοντας μιά πόρτα, άκριβώς κάτω άπ' τὰ κεραμίδια.

—Πολύ καλά! έπτε η Μαριόν. "Ανεβάστε κι' ένα μικρό κάθισμα, για να κοιμάται κοντά μου η "Αννέττα! ("Ούτε κάμαρα για την υπηρετριά! ά σέφτηκε, μορφάζοντας, εκείνος). Θά μας φέρντε να τρώμε έδώ-μέσα. "Εγώ δεν θέλω κι' μεγάλα πράματα. "Η "Αννέττα άς τρώει ό,τι θέλει. ("Ψωμοτύρι, σιγούρα! ά σέφτηκε εκείνος, μ' ένα αίσθημα οίκτου άπερίγραπτο). Και τώρα, πότε μου: Τι κάνει το δωμάτιο;...

—Πενήντα λίβρες, αλλά προ-

πληρωτέες—έννοείται, χωρίς το φαγητό.

—Και για το παλιό μου διαμέρισμα, τί σας έδινα, γιατί δεν θυμούνται;...

—Ναί, πάνε, βλέπω, τὰ παλιά! σάρκασε δυνατά ο ξενοδόχος. Δίνατε, τὸ μήνα, χίλιες λίβρες, πάντοτε χωρίς τὸ φαγητό...

—"Αν σας έδινα γι' αυτό χίλιες λίβρες τότε, έπτε ήρεμα ξανά, η Μαριόν, για τουτό-δὸ θα σας δίνω δυό χιλιάδες. "Αννέττα, κόρη μου, δάσε δυό χιλιάδες, στὸν κύριο αυτόν, άποφύγετε τὸ φαγητό ο ίδιος...

—"Ο, τι διατάζει η κυρία! τραύλισε εκείνος, με φωνή πνιγμένη.

—Πρέπει, έπίσης, να σας εידωποιήσω, πὸς αν δεν συγκρατήσετε τη γλώσσα σας, έπτε κανένας άπ' τὸς υπηρέτες σας, ή τὸς ενοίκους του ξενοδοχείου, μάθει τὴν παρουσία μου έδώ, σὰς περιμένει ή θαστίλλη, φίλε μου! Και τώρα, άφήστε μας μονάχες...

Ο ξενοδόχος, άφου τσέπωσε τις λίβρες, βγήκε, περπατώντας πρὸς τὰ πικλίσια, και με χίλιες-δυό έκφράσεις λύπης, γιατί η κυρία τον είχε παρατήσει. Θέλησε, τότε, να την άδηγήσει στο γνωστό, παλιό της διαμέρισμα. "Η Μαριόν Ντελόρμ, όμως, του γύριψε μιά κάμαρα άπλη, έστω και στη σόφισα, άρκει, μονάχα, νάβλεπε στο δρόμο. Κι' ο ξενοδόχος που βρισκότανε σκυμμένος, σε μιά βαθειάν υπόκλησι, μπροστά της, έανασηκώθηκε όρθός, σάν ένα γίγας! Το σύχαρό του πρόσωπο σκετείνιασε, και πήρε ύφος φανερό περιφρόνησεως...

—Έπεσε, καθώς βλέπω! σολογίστηκε. "Αν έχουμε το νού μας, και φαίνεται άπένταρη! "Ορίστε! έπτε, άνοίγοντας μιά πόρτα, άκριβώς κάτω άπ' τὰ κεραμίδια.

—Πολύ καλά! έπτε η Μαριόν. "Ανεβάστε κι' ένα μικρό κάθισμα, για να κοιμάται κοντά μου η "Αννέττα! ("Ούτε κάμαρα για την υπηρετριά! ά σέφτηκε, μορφάζοντας, εκείνος). Θά μας φέρντε να τρώμε έδώ-μέσα. "Εγώ δεν θέλω κι' μεγάλα πράματα. "Η "Αννέττα άς τρώει ό,τι θέλει. ("Ψωμοτύρι, σιγούρα! ά σέφτηκε εκείνος, μ' ένα αίσθημα οίκτου άπερίγραπτο). Και τώρα, πότε μου: Τι κάνει το δωμάτιο;...

—Πενήντα λίβρες, αλλά προ-

πληρωτέες—έννοείται, χωρίς το φαγητό.

—Και για το παλιό μου διαμέρισμα, τί σας έδινα, γιατί δεν θυμούνται;...

—Ναί, πάνε, βλέπω, τὰ παλιά! σάρκασε δυνατά ο ξενοδόχος. Δίνατε, τὸ μήνα, χίλιες λίβρες, πάντοτε χωρίς τὸ φαγητό...

—"Αν σας έδινα γι' αυτό χίλιες λίβρες τότε, έπτε ήρεμα ξανά, η Μαριόν, για τουτό-δὸ θα σας δίνω δυό χιλιάδες. "Αννέττα, κόρη μου, δάσε δυό χιλιάδες, στὸν κύριο αυτόν, άποφύγετε τὸ φαγητό ο ίδιος...

—"Ο, τι διατάζει η κυρία! τραύλισε εκείνος, με φωνή πνιγμένη.

—Πρέπει, έπίσης, να σας ειδωποιήσω, πὸς αν δεν συγκρατήσετε τη γλώσσα σας, έπτε κανένας άπ' τὸς υπηρέτες σας, ή τὸς ενοίκους του ξενοδοχείου, μάθει τὴν παρουσία μου έδώ, σὰς περιμένει ή θαστίλλη, φίλε μου! Και τώρα, άφήστε μας μονάχες...

—"Αν σας έδινα γι' αυτό χίλιες λίβρες τότε, έπτε ήρεμα ξανά, η Μαριόν, για τουτό-δὸ θα σας δίνω δυό χιλιάδες. "Αννέττα, κόρη μου, δάσε δυό χιλιάδες, στὸν κύριο αυτόν, άποφύγετε τὸ φαγητό ο ίδιος...

—"Ο, τι διατάζει η κυρία! τραύλισε εκείνος, με φωνή πνιγμένη.

—Πρέπει, έπίσης, να σας ειδωποιήσω, πὸς αν δεν συγκρατήσετε τη γλώσσα σας, έπτε κανένας άπ' τὸς υπηρέτες σας, ή τὸς ενοίκους του ξενοδοχείου, μάθει τὴν παρουσία μου έδώ, σὰς περιμένει ή θαστίλλη, φίλε μου! Και τώρα, άφήστε μας μονάχες...

Ο ξενοδόχος, άφου τσέπωσε τις λίβρες, βγήκε, περπατώντας πρὸς τὰ πικλίσια, και με χίλιες-δυό έκφράσεις λύπης, γιατί η κυρία τον είχε παρατήσει. Θέλησε, τότε, να την άδηγήσει στο γνωστό, παλιό της διαμέρισμα. "Η Μαριόν Ντελόρμ, όμως, του γύριψε μιά κάμαρα άπλη, έστω και στη σόφισα, άρκει, μονάχα, νάβλεπε στο δρόμο. Κι' ο ξενοδόχος που βρισκότανε σκυμμένος, σε μιά βαθειάν υπόκλησι, μπροστά της, έανασηκώθηκε όρθός, σάν ένα γίγας! Το σύχαρό του πρόσωπο σκετείνιασε, και πήρε ύφος φανερό περιφρόνησεως...

—Έπεσε, καθώς βλέπω! σολογίστηκε. "Αν έχουμε το νού μας, και φαίνεται άπένταρη! "Ορίστε! έπτε, άνοίγοντας μιά πόρτα, άκριβώς κάτω άπ' τὰ κεραμίδια.

—Πολύ καλά! έπτε η Μαριόν. "Ανεβάστε κι' ένα μικρό κάθισμα, για να κοιμάται κοντά μου η "Αννέττα! ("Ούτε κάμαρα για την υπηρετριά! ά σέφτηκε, μορφάζοντας, εκείνος). Θά μας φέρντε να τρώμε έδώ-μέσα. "Εγώ δεν θέλω κι' μεγάλα πράματα. "Η "Αννέττα άς τρώει ό,τι θέλει. ("Ψωμοτύρι, σιγούρα! ά σέφτηκε εκείνος, μ' ένα αίσθημα οίκτου άπερίγραπτο). Και τώρα, πότε μου: Τι κάνει το δωμάτιο;...

—Πενήντα λίβρες, αλλά προ-

πληρωτέες—έννοείται, χωρίς το φαγητό.

—Και για το παλιό μου διαμέρισμα, τί σας έδινα, γιατί δεν θυμούνται;...

—Ναί, πάνε, βλέπω, τὰ παλιά! σάρκασε δυνατά ο ξενοδόχος. Δίνατε, τὸ μήνα, χίλιες λίβρες, πάντοτε χωρίς τὸ φαγητό...

—"Αν σας έδινα γι' αυτό χίλιες λίβρες τότε, έπτε ήρεμα ξανά, η Μαριόν, για τουτό-δὸ θα σας δίνω δυό χιλιάδες. "Αννέττα, κόρη μου, δάσε δυό χιλιάδες, στὸν κύριο αυτόν, άποφύγετε τὸ φαγητό ο ίδιος...

—"Ο, τι διατάζει η κυρία! τραύλισε εκείνος, με φωνή πνιγμένη.

—Πρέπει, έπίσης, να σας ειδωποιήσω, πὸς αν δεν συγκρατήσετε τη γλώσσα σας, έπτε κανένας άπ' τὸς υπηρέτες σας, ή τὸς ενοίκους του ξενοδοχείου, μάθει τὴν παρουσία μου έδώ, σὰς περιμένει ή θαστίλλη, φίλε μου! Και τώρα, άφήστε μας μονάχες...

Ο ξενοδόχος, άφου τσέπωσε τις λίβρες, βγήκε, περπατώντας πρὸς τὰ πικλίσια, και με χίλιες-δυό έκφράσεις λύπης, γιατί η κυρία τον είχε παρατήσει. Θέλησε, τότε, να την άδηγήσει στο γνωστό, παλιό της διαμέρισμα. "Η Μαριόν Ντελόρμ, όμως, του γύριψε μιά κάμαρα άπλη, έστω και στη σόφισα, άρκει, μονάχα, νάβλεπε στο δρόμο. Κι' ο ξενοδόχος που βρισκότανε σκυμμένος, σε μιά βαθειάν υπόκλησι, μπροστά της, έανασηκώθηκε όρθός, σάν ένα γίγας! Το σύχαρό του πρόσωπο σκετείνιασε, και πήρε ύφος φανερό περιφρόνησεως...

—Έπεσε, καθώς βλέπω! σολογίστηκε. "Αν έχουμε το νού μας, και φαίνεται άπένταρη! "Ορίστε! έπτε, άνοίγοντας μιά πόρτα, άκριβώς κάτω άπ' τὰ κεραμίδια.

για να φτιάξει το κοστούμι της, και κατόπιν, για να προσταθήσει να βρη μιά πρόσκληση για τὸν περίφημο χορό—που τις προσκλήσει του διαρκώς νεικούσαν ένα πλήθος τύποι κοσμικοί, και που έγιναν αίτια κι' άφορμή να προκληθούν πολλές μονομαχίες. Και κατά τις έννοιες, τὴν ώρα πού, άμά-ξια και φορεία, άρχισαν να συρρέουν, φύρδην-μύδην, στην πύλη του κατάφωτου μεγάρου, η Μαριόν, με μιά μάσκα μπλέ, μεταξωτή, έκανε, κι' αυτή, την είσοδό της, δίνοντας τὸ μπρά-σο της σ' έναν εὐπατρίδη νε-αρό, που έκτελούσε χρέη καθολιέρου.

"Αφού έκαμε τη σχετικήν έπίδειξι της έξαισίας και κομψής της τουαλέττας, στη βρά-σι άπάνω της γιορτής, τυλίχτηκε μ' ένα γαλάζιο πανωφόρι, έβαλε τὴν κουκούλα, και έπτε, ξαφνικά, στὸν καθολιέ-ρο της:

—Είστε, χωρίς άμφισβόλια, φίλε μου, ένας χαριτωμένος καθολιέρος, και σας εύχαριστῶ χίλιες φορές, πὸς με φέ-ρατε σ' αυτή τη γιορτή. "Αλλά πρέπει να μείνω, τώρα, μόνη...

"Ω, άφήστε τις διαμαρτυρίες: Είπε, για μένα, ζήτημα έκτάκτως σοβαρό—ναί, ναί, ζω-ής, σας λέω, και θανάτου! Και σας προσθέτω, άκόμα, τὸ έ-ξις: "Αν τυχόν και πήτε σε κανένα, πὸς εἶν' έδώ η Μαριόν Ντελόρμ, αυτό μπορεί να μὸς στοιχίση τη ζωή! "Αλλά κι' αν με πάρετε, άκόμα, από πίσω, μέσα σ' αυτές τις σάλλες, και δεν με λησμονήσετε, δλότελα, άπόψε, πάλι θα γίνετε, σας λέω, η αίτια; να συμβούν μεγάλες συμφορές...

Ο καθολιέρος της ήταν άνθρωπος λεπτός, ευγενικός και διακριτικός. "Αλλά κι' αν δεν ήταν άκριβώς, ο σοβαρός, ο τραγικός κι' άλλόκοτος τόνος, πὸς το μιλῶσε η νάμα του, θα μπορούσε να τὸν άφο-πλίση.

—Κυρία, έπτε, βαθεία υπόκλινομνος, τὸ να μὸς φανερώσω, μὸς εἶν' εύκολο, τὸ να μὸς πάρω τὸ κατόπι, δύσκολο, αλλά τὸ να ξεχάσω εντελώς, τὴν παρουσία σας, άδύνατο τελείως! Γι' αυτό δεν βλέπω, παρά έναν τρόπο μόνο, να έκτελέσω τὴν παράκλησί- σας: Και αυτός εἶναι να φύγω. Σε πέντε λεπτά, θα έχω φύγει...

Κι' η Μαριόν, τότε, τοῦδωσε τὸ χέρι της, ήγεμονικά, να τὸ φιλήση. Κι' έπειτ' από λίγα δευτερόλεπτα, ο εὐπατρίδης έί-χε, πράγματι, φύγει, με τρεις ήμερες, ο στρατάρχης θάδινε μιάν έκτακτη γιορτή. "Η Μαριόν δεν έπτε λέξι, στην εἰδησι- αυτή, αλλά τὰ μάτια της πέ-ταξαν φωτιές: Κρατούσε, τώ-ρα, για καλά, τὸ σχέδιό της! Βγήκε, άμέσως, άπ' τὸ ξενο-δοχείο, άφήνοντας στη θέσι της τὴν πρόθυμη "Αννέττα, να έπιβλέψη, από τὸ παράθυρο, τί γινόταν μέσ' στο μεγάλο του "Ανκρ. Δεν γύρισε τὸ βρά-δυ. Ούτε τὴν άλλη μέρα, ούτε τὴν παραπάνω. Μόνο τὴν τρί-τη μέρα, πρὸς τὸ βράδυ, έφτα-σε, αντί της Μαριόν, μιά θαυ-μασία τουαλέττα έσπερίδος, ά-ξια να φορεθῇ από βασιλο-πούλα.

Κατὰ τις έπτὰ, γύρισε κι' η ίδια, τελοσπάντων, και στις έρωτήσεις της "Αννέττας, άπο-κρίθηκε μονάχα: «Ντύσε με!» "Η Μαριόν είχε περάσει τις τρεις μέρες της, πρῶτα-πρῶτα

η Μαριόν ν' άκούση. "Η κυρία με τὴν κόκκινη μάσκα κατι έί-πε, κι' η Μαριόν άκουσε τὴν άπάντησι, γιατί είχε μιλήσει δυνατά, έπτε γιατί νόμιζε πὸς κανείς άπ' τὸς διπλανούς, δεν ήταν δυνατόν να καταλάβῃ, έί-τε γιατί δεν καταδεχόταν και δεν νοιαζόταν να προσφύλαξη.

"Η Μαριόν ανατρίχισε, στὸ άκουσμα αυτό, και κάτω άπ' τὴ μάσκα της, έγινε κατακίτρι-νη. Κι' αντί να πάη πρὸς τὴ Λεωνόρα, τράβηξε πὸς πέρα, με βήμα ναυγέλις και άδιόφο-ρο, γυναίκα που γυρεύει πε-ριπέτειες, και σε λίγο χάθηκε στὸ πλήθος, δίνοντας άπάντη-σις στὰ πειράγματα τῶν νε-αρῶν πὸς τὴν πολιορκῶσαν, κι' άρχισε να πίνη, τὸν άπάνω

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΠΟΥ ΔΟΥΝ

Η περίφημη, πρὸ διετίας άκόμα, βεντέττα τοῦ κινηματο-γράφου Μπάλου Ντόθ, τὴν ὁποίαν εξέστειλεν ο "δὸμιλὼν"

στ' άλλα, δυό-τρεις κοψές άφρώδους καμπινίτη, δείχνον-τας ότι διασκεδάσει, ένῶ, πρᾶ-γματι, τὸ φλογερὸ της βλέμμα μὸς προσεχτικά, τριγυρᾷ, τὸς υπηρέτες πὸς σερβίριζαν τὴ σάλλα...

Και στὸ τέλος, φαίνεται να διάλεξε τὸν τύπο πὸς της ταί-ριαζε, γιατί, πλησιάζοντας κά-ποιον άπ' αὐτούς, τὸν διέταξε να τὴν άκολουθήσει, στὸ μεγά-λο άνοιγμα ενός παραθυριοῦ, πὸς έμοιαζε με μιά μικρούλα κάμαρα, και τοῦ ὁποίου άφη-σε να πέσουν οἱ μπερντέδες.

—Φίλε μου, τὸ έπτε φυσικά, ξέρεis πὸς εἶναι τὰ διαμερίσμα-τα τὴς μαρκησίας ντ' "Ανκρ; —Ξέρω, κυρία, βέβαια, για-

τι άνήκω στὴν υπηρεσία της...

—Μπράβο, φίλε μου, αυτό, κι' εγώ, ζητοῦσα! Με άδηγείς ίσαμ' εκεί, παρακαλῶ;...

—Πολύ ευχαρίστως, κυρία μου...

—Ναί, αλλά να έννοούμεθα, γυρεύω να μὸς μέσα...

—"Αδύνατον, κυρία!...

—Νά μὸς μέσα κρυφά, χω-ρίς κανέναν να τὸ καταλάβῃ, οὔτε ή ίδια ή κυρία μαρκησία...

—"Αδύνατον, κυρία!...

—Μά γιατί; Ξέρω πὸς, αν θελήσετε, θα βρῆτε τρόπο να θά πάς να τὸ πούλησης, ὅσο και νὰν "Εθραίος", σὸς εγ-γύωμαι να σὸς δώσω ὀγδόντα χιλιάδες λίβρες, τὸ λιγώτερον...

Ο υπηρέτης, με μάτια γουρ-νω, και κρατάει μυστική τη συνταγή του. Φίλε μου, άδηγῇ-

"Η Μαριόν σήκωσε τὰ χέρια στο λαίμω της, άρπαξε τὸ περιδέρατό της, και τὸ τράβηξε με δύναμι, άμέσως: Λίγες στάλες αίματος φάνηκαν στὸν γδωρμένο της λαίμω—άλλα τὸ περιδέρατο ξεκόλλησε...

—Πάρε αυτό! τὸ έπτε.

Ο υπηρέτης γούρλωσε τὰ μάτια κι' άρχισε να τρέμη. "Η-ταν ένα μεγάλο περιδέρατο, με δυό σειρές λαμπρά μαργαριτά-ρια...

—Αυτό, θαρρῶ ν' αξίζει πα-ραπάνω, κι' ο "Εθραίος, που θα πάς να τὸ πούλησης, ὅσο και νὰν "Εθραίος", σὸς εγ-γύωμαι να σὸς δώσω ὀγδόντα χιλιάδες λίβρες, τὸ λιγώτερον...

Ο υπηρέτης, με μάτια γουρ-νω, και κρατάει μυστική τη συνταγή του. Φίλε μου, άδηγῇ-

—Πάρ' το, λοιπόν! Και πῇ-γαίνε με μέσα!...

"Εκείνος έπνιξε, τότε, τὸ βου-χηθμό του, άρπαξε τὸ μεγάλο περιδέρατο, τὸκρυψε μέσ' στὸ ρούχο του, και ρίχνοντας τρι-γύρω του ένα βλέμμα τρόμου:

—Νάρχεστε από πίσω μου, σ' άπόστασι! τραύλισε, και τὰ δόντια του χτυποῦσαν...

"Επειτ' από μισή ώρα περι-πλανήσεως και στριφογυρισμά-των, ο υπηρέτης μῆκε, χωρίς να προκαλέση κανέναν τὴν προσοχή, μέσα σ' ένα στενό διάδρομο, ὅπου η Μαριόν, ά-θόρυβη σκία του, πήγε και τὸν άντάμωσε. "Ηταν, αὐτός, ο μυσ-τικός διάδρομος, πὸς χρησι-μοποιῶσαν, μοναχά, η Λεωνό-ρα Γκαλινκάι κι' ο Κονοίσι. Για να φτάση ὅς έκείνον τὸ διάδρομο, ο υπηρέτης είχε πα-ραβιάσει μιά μικρούλα πόρτα πλαγινή.

—Στὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ δια-δρόμου, έκαν' εκείνος, χωρίς άναπνοή, βρίσκεται, άκριβώς, τὸ διαμέρισμα, η τουαλέττα της κυρίας μαρκησίας...

—Ναί, αλλά μήπως βρεθῶ άτιμῶντος με καμιά θαλα-μηπόλο;...

—"Οχι: Κανένας δεν μπαίνει εκεί-μέσα, ὅ-ταν λείπει ή κυρία μαρ-κησία...

"Η Μαριόν ένοιωσε ένα ρί-γος. Τι ήταν, λοιπόν, η τρομε-ρή εκείνη μαρκησία, για να παίρνῃ τόσες προφυλάξεις; Ποιῶν άνελεγχιάστων άπορρή-ταν, ή κάμαρά της χρησίμαι-σε ὡς τάφος;...

—Κι' αυτή ή πόρτα, πέρα, πὸς βρίσκεται στὸ βάθος, ποῖος θα τὴν άνοίξη;...

—Αὐτή ή πόρτα εἶναι πάντα άνοιχτή, άφου κανένας δεν μπαίνει στὸ διά-δρομο...

—Καλά! σέφθηκε η Μαρι-όν. Φαίνεται, όμως, πὸς, εἰς, μῆκες πολλές φορές!...

Βάδισε, τότε, ζωηρά, πρὸς τὴν πόρτα, και τὴν άνοίξε. "Η Μαριόν μῆκε μέσα στὸ δαμά-τιο. Βρέθηκε σε μιά κάμαρα άπέρατη, τὴς ὁποίας, σάν έ-μπερρη σ' αὐτά, θαύμασε τὴν τελεία διαρρύθμισι.

("Ακολουθεῖ)

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Η ΑΠΙΣΤΕΥΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΙΑΣ ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗΣ

Τὸ τραφερό εἰδύλλιο τῆς Κλεμάνς ντὲ λὰ Φάιγ καὶ τοῦ Ζώρς ντὲ Γκαράν. Ὁ σκληρὸς ἀποχωρισμὸς τῶν δυὸ ἐρωτευμένων. Ὅπου ὁ Ζώρς πέφτει στὰ χερὰ ἀγρίων Ἰνδῶν. Ἡ ἀπελπισία τῆς Κλεμάνς. Πῶς παντρεύτηκε ἕνα δικαστικὸ κατευνεύοντα στὸ θάνατο τοῦ Ζώρς. Ἡ ἐπιστροφή τοῦ νεκροῦ ἀξιωματικοῦ. Πῶς ἐμαζε τὸ θάνατο τῆς πολυκατημένης του. Μία νύχτα στὸ νεκροταφεῖο. Ἡ πεθαμένη ξαναζῇ, κτλ. κτλ.

Ἡ ἱστορία ποὺ θὰ σὰς ἀφηγηθῶμαι, εἶνε τόσο καταπληκτική, ὥστε κατὰ ἀπίστευτη σχεδὸν στὰ περισσότερα σημεῖα τῆς. Καὶ ἂν τὰ ἐξωφρενικά αὐτὰ περιστατικά, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὰ ἐπινοήσῃ οὔτε ἡ φαντασία τοῦ πρὸ γονίμου μυθιστοριογράφου, δὲν μᾶς τὰ ἐπιβεβαιώσαν πολλοὶ συγγραφεῖς μὲ κύρος, θὰ μᾶς ἦσαν ἀδύνατον νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ἡ τραγωδία αὐτὴ συνέβη πραγματικά!...

Στὰ 1707, ζῶσε στὴν Γαλλικὴ πόλιν Τουλούζ, ἕνας ἀνώτερος δικαστὴς, ὁ κ. ντὲ λὰ Φάιγ. Μετὰ τὸν θάνατο τῆς γυναίκας του, ὁ δικαστικὸς αὐτὸς ἀφοσιώθηκε ὁλόκληρος στὴν ἀνατροφή τῆς ἀγαπημένης του μοναχοκόρης, τῆς Κλεμάνς. Καὶ ἡ ἀλλοθία εἶνε ὅτι ἡ Κλεμάνς, μὲ τὴν ὁμορφιά της, μὲ τὴν χάρι της καὶ μὲ τὴν ἐξουσία της, ἦταν ἕνα ἀληθινὸ στολίδι ποὺ θὰ μπορούσε νὰ κλέβῃ περὶ ἑαυτὴν κάθε πατέρα.

Μία Κυριακὴ, στὴν ἐκκλησία, ἡ Κλεμάνς γνωρίστηκε μὲ τὸν Ζώρς ντὲ Γκαράν, ἕνα νεαρὸ λοχαγὸ τοῦ πυροβολικοῦ. Ἐνὰ τραφερό εἰδύλλιο ἦταν τὸ πρῶτο ἀποτέλεσμα τῆς γνωριμίας τους. Μὰ τὸ εἰδύλλιο αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ μεταβληθῇ σὲ φλογερὸ καὶ παρόμοιο ἐρωτα... Ἡ Κλεμάνς ἀγάπησε τὸν Ζώρς, γιατί ἦταν νέος, ὡραίος, γενναῖος καὶ περφηανός — καὶ ὁ Ζώρς αἰσθάνθηκε πραγματικὴ λατρεία γιὰ τὴν Κλεμάνς, ἐπειδὴ ἦταν ἡ πρώτη γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε στὴν ζωὴ του!...

Ἡ ξαφνικὴ μετάθεσι τοῦ δικαστικοῦ στὸ Παρίσι, δὲν μποροῦσε νὰ κλέβῃ τοὺς νέους νὰ λημονήσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἀπεναντίας, ὁ Ζώρς, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπαυε νὰ βλέπῃ τὴν Κλεμάνς, κατάλαβε πόσο βαθεῖα ἦταν ἡ ἀγάπη του γι' αὐτήν. τὴν ὥρα κατέλα καὶ πῶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ ζήσει χωρὶς της. Ζήτησε, λοιπόν, νὰ μετατεθῇ καὶ αὐτὸς στὸ Παρίσι, καὶ ἔπεισε τὴ μητέρα του — τὸν μοναδικὸ συγγενεὶ ποὺ εἶχε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο — νὰ πουλήσουν τὸ σπίτι τους στὴν Τουλούζ καὶ νὰ ἐγκατασταθῶν γιὰ πάντα στὴν πρωτεύουσα. Καὶ ἡ μητέρα, ἡ ὁποία ἤξερε τὸ αἶσθημα τοῦ γιου της γιὰ τὴν κόρη τοῦ δικαστικοῦ, δὲν τοῦ ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση στὴν ἐπιθυμία του αὐτῆν...

Μόλις ἐγκαταστάθηκαν στὸ Παρίσι, πρώτη δουλειὰ τοῦ Ζώρς ἦταν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν κ. ντὲ λὰ Φάιγ καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ γυναικα τὴν κόρη του. Ὁ δικαστικὸς, ἀφοῦ ζήτησε πληροφορίες γιὰ τὸν ἀξιωματικὸ κ' ἔμαθε ὅτι ἦταν παλιόφαι, στὸ ὅτιο θὰ μπορούσε νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν Κλεμάνς του, ἔδωσε τὴ συγκατάθεσί του γι' αὐτὸν τὸ γάμο... Ὁ δὺο νέοι πετόσανε στὸν οὐ-

ρανὸ ἀπὸ τὴ χαρὰ τους. Εἶχε δοῦσθῃ ἡ μέρα τὸν γάμον, ποὺ τὴν περιέμεναν μὲ νευρικὴ ἀνυπομονασία, καὶ σ' ὁ μεταξὺ ἐλάσαν ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον.

Μία μέρα, ὅμως, ἔπεσαν ἀπὸτομα ἀπὸ τὰ σύννεφα... Ὁ Ζώρς ἀνήγγειλε στὴ μητρί του ὅτι εἶχε λάβει διαταγὴν ν' ἀναχωρήσῃ ἰμέσως γιὰ νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσία σὲ ἕνα σύνταγμα ποὺ ὑπηρετοῦσε τότε... στὰς Ἰνδίας!... Καὶ ἡ παραμονὴ του ἐκεῖ κάτω θὰ βαστοῦσε τοὐλάχιστον δύο χρόνια!...

—Μὴ κάνετε ἔτσι, παιδιά μου! τοὺς εἶπε ὁ κ. ντὲ λὰ Φάιγ, βλέποντας τοὺς δυὸ νέους νὰ κλαῖνε ἀπαρηγόρητα. Δυὸ χρόνια περνοῦν εὐκόλως... Πήγαινε, Ζώρς, ἐκεῖ ποὺ σὲ καλεῖ τὸ καθήκον σου καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ἡ Κλεμάνς θὰ σὲ περιμένῃ μὲ λαχτάρα νὰ γυρίσῃ πίσω, γιὰ νὰ κάνετε τοὺς γάμους σας...

Ἐνῶ ὁ Ζώρς ἀποχωρετοῦσε τὴν μητρί του, — ὁ πατέρας εἶχε ἀποσυρθῇ, δικαστικὰ, ἀφῆντοίς τοὺς μόνους, — τὴν φίλησε ξαφνικά μὲ τέτοιο ἀπελπισμένον πάθος, ὥστε ἡ Κλεμάνς ψιθύρισε ἀναστενάζοντας:

—Τὸ φιλ! αὐτὸ θὰ μπορούσε καὶ νεκρὴ νὰ μ' ἀναστήσῃ!

—Κόντευαν νὰ κλείσουν ἀκριβῶς δυὸ χρόνια ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔφυγε ὁ Ζώρς γιὰ τὰς Ἰνδίας καὶ ἡ Κλεμάνς ἐτοιμαζόταν νὰ ὑποδεχθῇ τὸν μνηστήρα της, όταν, ξαφνικά, ἔφτασε στὸ Παρίσι ἕνα θλιβερὸ μή-

νυμα. Τὸ σύνταγμα, στὸ ὁποῖο ὠθηρετοῦσε ὁ Ζώρς ντὲ Γκαράν εἶχε πέσει στὰ χέρια Ἰνδῶν ληστών, καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς Γάλλους δὲν ἐβγήκε ζωντανὸς ἀπὸ αὐτὸ τὸ μακελειό, ποὺ ἐποκολούθησε.

Ἡ Κλεμάνς λίγο ἔλειψε νὰ παραφρονήσει ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της. Νὰ χάσῃ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ της τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ περίμενε νὰ τὸν ξανασφίξῃ στὴν ἀγκαλιά της!...

Στὴν ἀρχή, ἡ κόρη τοῦ δικαστικοῦ σκέφτηκε νὰ πῇ νὰ θάψῃ σὲ ἕνα μοναστήρι τὰ νεῖατά της καὶ τὴν ὁμορφιά της, ἀφοῦ δὲν ἐπρόκειτο περὶ τὴν χαρὴ ὁ ἀγαπημένος της. Ἀπεψήθη, ὅμως, τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἀλλοτρίωσιν ἀπὸ αὐτὴν στὸν κόσμο, καὶ δὲν πραγματοποιήσε τὴν ἀπόφασί της...

Καί, σιγά-σιγά, ὁ χρόνος, ποὺ βαλσαμώνει ὅλες τὲς πληγές, ἐπολόωσε καὶ τὸ τραῦμα τῆς διπλῆς της καρδιάς... Ἡ ἀπαρηγόρητη Κλεμάνς ἄρχισε σιγά-σιγά νὰ βρῆσθαι καὶ πάλι κάποιο ἐνδιαφέρον στὴ ζωή. Καί, τέλος, ὁ πατέρας της τὴν κατέφερε νὰ παντρευθῇ τὸν κ. ντὲ Μπονισιέ, ἕνα δικαστικὸ περφηανὸ στὰ χρόνια. Ἡ γέννησις ἑνὸς μικροῦ κοριτοῦ ἔκανε τὴν Κλεμάνς — φαινομενικά, τοὐλάχιστον — νὰ πῇ νὰ βασανίζεται ἀπὸ τὴν ἀνώνυμὴ τοῦ Ζώρς...

Ἐνα μελαγχολικὸ ἀπόγευμα, στὲς 14 Ὀκτωβρίου 1711, ἔλας ὁ Ζώρς, ἀξίωτος καὶ κακοτυχεμένος νέος, μὲ πρόσωπο αὐλακωμένον ἀπὸ θαλεῖς οὐτίδες καὶ μὲ μάτια ποὺ ἐ-

ξέφραζαν ἕνα ἀτέλειωτο πόνο, χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, στὸ ὁποῖο ἡ κυρία ντὲ Γκαράν ἐκλαίγε ἀκόμα τὸν θάνατο τοῦ παιδιοῦ της, τοῦ Ζώρς... Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ζώρς!... Κατόρθωσε, ἂν καὶ βαρεῖν τραυματισμένος, νὰ ἐξερύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Ἰνδῶν καί, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀτελείωτη δόδισσα περιπετειῶν, ξαναγεννηθεῖ στὸ Παρίσι λαχταρόντας νὰ ξαναβῇ τὴν μητέρα του καὶ τὴν μητρί της!...

Ἐνῶ αὐτὸς εἶχε βρεθῇ μ' ἕνα πῆδημα μὲς στὸν λάκκο... Ἀρτάρης ὁ πῆδημα τῆς νεαρῆς γυναίκας, τὸ τραῖδε ἀπὸ τὸ φέρετρό, τὸ ἐφύγε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἄρχισε νὰ τὴν φιλεῖ μὲ πάθος στὰ κλειστά του μάτια, στὰ παγωμένα του χεῖλη, σὲ τὸ περσινὸ του μέτωπο, τραυλίζοντας:

—Κλεμάνς... ἀγαπημένη μου Κλεμάνς... ἐγὼ ἔμεινα... ὁ Ζώρς σου!... Σανατοῦσα κοντὰ σου, λατρεία σου!... Γιατί δὲν με περιμένεις;... Μίλα μου, Κλεμάνς!... Ἀνοίξτε τὰ γλῶσσά σου καὶ πῆτε, γλυγλυγ... Ὁμοῦσα τί μοῦ εἶπες πῆ, ἐνῶ σ' ἀποχωρετοῦσα, ἐνῶ σὲ φιλοῦσα στὸ στόμα;... «Τὸ φιλ! αὐτὸ θὰ μπορούσε καὶ νεκρὴ νὰ μ' ἀναστήσῃ!...» Σὲ ξαναφιλεῖ, Κλεμάνς!... Δὲν σοῦ δίνει ζωὴ τὸ φιλ μου;... Σύντα, γλυκερία μου, ἀπὸ τὸν θαῦτό σου τὸν ἔντο!...

Ξαφνικά, ἡ τριχὴς τῆς κεφαλῆς τοῦ Ζώρς σηκώθηκαν ὀρθίως ἀπὸ φόβου. Καὶ ἐκεῖνο ποὺ εἶδε ἦταν τόσο τρομερὸ καὶ ὑπερφυσικόν, ὥστε καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ φύλακας τοῦ κοιμητηρίου, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐξοικειωμένος μὲ τὰ πρὸ μακάβρια θέματα, ἀπισθοχώρησε, βιάζοντας ἕνα δραχμὴν ἔξωφονητό!...

Ὁ Ζώρς εἶδε τὰ χεῖλη τῆς Κλεμάνς νὰ μισανιγνοῦν μὲ τὰ φίλια του, εἶδε τὰ βλέφαρά της νὰ κινούνται, νὰ παίζουν καὶ ν' ἀνοίγουν καὶ ἀπᾶ!... —Ζή!... Ζή!... οὐρλιασε τότε ὁ ἀξιωματικὸς.

Καί, τραβώντας ὁλόκληρο τὸ σώμα τῆς Κλεμάνς ἀπὸ τὸ φέρετρό, τὸ φορτωμένο στοὺς ὤμους του, βγήκε ἀπὸ τὸν λάκκο καὶ ἄρχισε νὰ τρέξῃ σὺν τρελλός, πατώντας σὰν ἀλλὰ μνημάτα, γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο, γιὰ νὰ βρεθῇ μαζωρὰ ἀπὸ τὸν τόπο τῶν πεθαμένων, μαζὺ μὲ τὴν νεκραναστήμενη μητρί του!...

—Ὁδὴγήσε με στὸν τάφο τῆς χωρίς πολλὰ λόγια! τὸν διέκρινε ὁ ἀξιωματικὸς μὲ ἀπότομο, ἐκνευρισμένον ἔπος.

Ἐνῶ αὐτὸς ἀπὸ λίγο, ὁ φύλαξ στεκότανε μπρὸς σ' ἕνα νοπὸ τάφο, σκεπασμένον ἀπὸ δροσερὰ ἀκόμα λουλούδια... Ὁ Ζώρς κατάλαβε ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ μνημα ποὺ σκέπαζε τὴν ἀγαπημένην τοῦ Κλεμάνς, καὶ γονάτισε χωρὶς νὰ θέλῃ ἀπὸ τὴν

Τὴν φίλησε ξαφνικά, μ' ἕνα ἀπελπισμένον πάθος...

Η ΑΥΤΟΓΡΑΦΙΑ ΜΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΘΟΝΗΣ

ΕΝΑ ΒΛΕΜΜΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ...

ΤΗΝ Ἀμερικὴν δὲν ὑπάρχει σα-ποῦνι, μπουδιά, φτιασίδι, καλ-λιντιὰ ὁποιοῦ-ποτε, δὲν ὑπάρχει καθαριτικό, δὲν ὑπάρχει φάρμακο κατὰ τῆς πα-χυσαρκίας, ποὺ νὰ μὴ ρεζλαμάρ-τα με τὴ μορφή καὶ τ' ὄνομα τῆς Κάρολ Λόμπαρντ. Οἱ Ἀμερικανοὶ διοικῶνται ρεζλαμάρων τὰ προϊόν-τα τους μὲ τῆς πρωταγωνίστριες τῶν κινηματογράφων καὶ ἰδίως μὲ τῆς ἐ-παφανεστερῆς καὶ λαοφιλεστερῆς. Γιὰ νὰ κυκλοφορῇ λοιπὸν ἔστι ν' ἡ φωτογραφία καὶ τ' ὄνομα τῆς Ἀ-μπαρντ στὰ σαποῦνα κτλ. θὰ πῇ πῶς τὸ ἄστρο τῆς βραίσεται ψηλά στὸν κινηματογραφικὸν στερεῶμα κ' ὅτι εἶνε πολὺ τῆς μόδας.

Ποιὰ εἶνε ἡ Κάρολ Λόμπαρντ; Δὲν εἶνε ἡ ἴδια ἡ χαρακτηρισμὸς της μὲ τὴν αὐτογραφία της, ποὺ δημο-σιεύονται παρακάτω.

Ποιὰ εἶνε ἡ Κάρολ Λόμπαρντ; Δὲν εἶνε ἡ ἴδια ἡ χαρακτηρισμὸς της μὲ τὴν αὐτογραφία της, ποὺ δημο-σιεύονται παρακάτω.

Γεννήθηκε στὸ Φόρτ Λίβερτ τῆς Ἰν-διάνας στὲς 6 Ὀκτωβρίου 1909.

Γιὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς μου δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ πότε, γιατί δὲν τὰ θυμῶμαι.

Ὅταν ἔγινε ὀκτὼ ἐτῶν, μετο-κίησαμε στὸ Λὸς Ἀντζέλως, ὅπου βρισκόνταν ἀκόμα ἐγκατεστημένοι ὁ πατέρας μου κ' ἡ μητέρα μου. Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἐρωτεύθηκα γιὰ πρώτη φορὰ κ' ἔγινε ἡθοῦς. Ἐλαίσα σ' ἕνα φίλν ποὺ τὸ γυρίσαμε στὸ σχολεῖο. Εἶνε εἰκόλο νὰ παῖξῃ κα-νεῖς στὸν κινηματογράφον καὶ πῶ διασκεδαστικόν, παρὰ νὰ διαβάσῃ γραμματικὴ κ' ἀριθμητικὴ. Ἡμοῖον πολὺ εὐχαριστήμενον. Μὰ ἔλα κ' ἕνα φέβο!... Φοβέμενον μὴ δὲν ἐπι-τύχω!... Ἦθελα νὰ μὲ θαυμάσῃ ὁ Ράφ Πόττ ταινία. Ράφ εἶνε ὁ Ράφ Πόττ ὁ ἄνδρας ποὺ ἀγαποῦ-σα τότε. Ἦταν πῶλος ἔνδεκα ἐ-τῶν. Καὶ τὸν ἀγατοῦσα μέχρι τρέ-λας. Θάθελα νάχε ἄλλο ὄνομα, ἕνα ὄνομα ὀρθόν, ποιητικόν, ἱπποτικόν, εὐγενικόν, ἕνα ὄνομα, τέλος πάντων, ποὺ νὰ πῇ σ' ἕναν ἐραστήν. Ρό-ναιντ, παραδείγματός χάριν. Πέ-ρσιβαλ ἡ Κούρτις. Μὰ δὲν περσάει. Μὰ ὅχι, εἶμαι βέβαιη πῶς μ' ἀγα-ποῦσε κ' αὐτός. Ἐμένα πῶς ἔλα γίνω εἴκοσι χρονῶν θὰ τὸν παν-δρεψθῶ!

Ἐγὼ εἶκοσι χρονῶν. Δὲν τρώγω πιά. Δὲν κοιμῶμαι. Λιγνέω κ' εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Πέρσι, μόλις βγήκα ἀπὸ τὸ Κολ-λέγιον, ντεμπούτησα, στὰ σοβαρά, στὸν κινηματογράφον μὲ τὸν πρὸς-βῆμα Κάρολ Λόμπαρντ. Κοιμώδες, ὅλο κοιμώδες... Μὲ ἀγκυλώσαν ἡ Παραμύθια.

Ὅταν εἶκοσι χρονῶν, δὲν τρώγω πιά. Δὲν κοιμῶμαι. Λιγνέω κ' εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Πέρσι, μόλις βγήκα ἀπὸ τὸ Κολ-λέγιον, ντεμπούτησα, στὰ σοβαρά, στὸν κινηματογράφον μὲ τὸν πρὸς-βῆμα Κάρολ Λόμπαρντ. Κοιμώδες, ὅλο κοιμώδες... Μὲ ἀγκυλώσαν ἡ Παραμύθια.

Ὅταν εἶκοσι χρονῶν, δὲν τρώγω πιά. Δὲν κοιμῶμαι. Λιγνέω κ' εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Πέρσι, μόλις βγήκα ἀπὸ τὸ Κολ-λέγιον, ντεμπούτησα, στὰ σοβαρά, στὸν κινηματογράφον μὲ τὸν πρὸς-βῆμα Κάρολ Λόμπαρντ. Κοιμώδες, ὅλο κοιμώδες... Μὲ ἀγκυλώσαν ἡ Παραμύθια.

Ὅταν εἶκοσι χρονῶν, δὲν τρώγω πιά. Δὲν κοιμῶμαι. Λιγνέω κ' εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Πέρσι, μόλις βγήκα ἀπὸ τὸ Κολ-λέγιον, ντεμπούτησα, στὰ σοβαρά, στὸν κινηματογράφον μὲ τὸν πρὸς-βῆμα Κάρολ Λόμπαρντ. Κοιμώδες, ὅλο κοιμώδες... Μὲ ἀγκυλώσαν ἡ Παραμύθια.

Ὅταν εἶκοσι χρονῶν, δὲν τρώγω πιά. Δὲν κοιμῶμαι. Λιγνέω κ' εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Πέρσι, μόλις βγήκα ἀπὸ τὸ Κολ-λέγιον, ντεμπούτησα, στὰ σοβαρά, στὸν κινηματογράφον μὲ τὸν πρὸς-βῆμα Κάρολ Λόμπαρντ. Κοιμώδες, ὅλο κοιμώδες... Μὲ ἀγκυλώσαν ἡ Παραμύθια.

τὸν λέγειν. Γιατί ἐγὼ ξέρω τί ἐ-τράθηκα ἀπὸ τὰ χέρια της. Δυὸ ὄρες κάθε μέρα ἡ Σὺλβια μ' ἔβα-ζε κάτω καὶ μ' ἐξέμεινε, μὲ τρα-βοῦσε, μὲ χτυποῦσε, μὲ τόσο... Ζη-λο ποὺ οὐρλιαζε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ ἡ φωνὴ μου ἀκούγοντοσαν ἔξω-στόν δρόμο. Πῶς φοιχτὸ ἦταν τὸ βάσανο τῆς διατίς. Νὰ κάθωμαι στὸ ἐστιατόριον τοῦ στούντιο καὶ νὰ βλέπω γὰ περνοῦν μπροστὰ μου τὰ πιῦτα μὲ ψητὰ, μὲ γλυκίσματα, μὲ σάλτσες, ν' ἀναπνέω τὸ ἀρώμα-τόν, νὰ τρέχουν τὰ σάλια μου κ' ἐγὼ νὰ παραγγέλλω χόρτα νερό-βραστα μὲ λεμόνι!... Σιωπὴ ὁ μα-τῆριον τοῦ Ταντάλου. Μὰ ἡ ἰδέα πῶς σὲ μερικὲς δοσιμάδες θὰ ἡ-μουν λιγνὴ, σέβλη, μ' ἐνίσχυε καὶ μὲ συγκατοῦσε. Ἡ ἐπιτυχία ἀπαι-τεῖ τίς θυσίας της. Καὶ τώρα δρέ-ω τοὺς καρποὺς τῶν κόπων καὶ τῶν μόχθων μου. Τὸ σεξ-ἀπὴλ μου αἰξάνει ὅσο ἐλαττώνεται τὸ βάρος μου.

Μὰ μεταξὺ τῶν θαυμασίων μου

νοιώθω, σὰς δοξαζομαι, γιὰ τὸν Μπὶλ Πόγουελ καὶ ποὺ κ' κεί-νος νοιώθει γιὰ μένα. Ἐν τούτοις, τὸ διαζύγιον ἦταν... ἀναπόφευκ-τόν. Ὁ Μπὶλ κ' ἐγὼ εἴμαστε σὺν δυὸ παράλληλες γραμμῆς, ποὺ ὅσο κ' ἄς τις προσεκτείνεις δὲν θὰ σμίξουν ποτέ, ποτὲ δὲν θὰ ἐνοθοῦν. Ὁ ἔ-νας ἀπὸ μᾶς ἔπρεπε νὰ λιγνίσῃ καὶ δὲν τὸ θέλαμε οὔτε ἐκεῖνος, οὔτε ἐγὼ. Ὑστερα ἀπὸ τὸν μήνα τοῦ μέλιτος, μόνο μὰ δομάδα περὶ-σσεύεμα μὲξ. Ἀμα ἐγὼ ἤμουν στὸ σπίτι, ὁ Μπὶλ ἦταν ἔξω στὴ δου-λειά του. Καὶ ἀνιστορόφως. Ἐπει-δὴ ἀγαπήσαμε πολὺ, χωρίσαμε πρὶν φιλοσοφίαν. Ἐμείνανον ἔξω-ρετοι μάλλοι. Εἶμαι τῆς ἰδέας ὅτι στὸ Χόλλυγουντ ἴδιος, δυὸ ἄνθρω-ποι ποτὲ δὲν μποροῦν νὰ γίνουν ἔ-να. Θὰ μὲ διαφύσῃ τὸ μέλλον; Ὁ ὀδυρὸς ποὺ περιμένω!...

Ὅταν εἶκοσι χρονῶν, δὲν τρώγω πιά. Δὲν κοιμῶμαι. Λιγνέω κ' εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Πέρσι, μόλις βγήκα ἀπὸ τὸ Κολ-λέγιον, ντεμπούτησα, στὰ σοβαρά, στὸν κινηματογράφον μὲ τὸν πρὸς-βῆμα Κάρολ Λόμπαρντ. Κοιμώδες, ὅλο κοιμώδες... Μὲ ἀγκυλώσαν ἡ Παραμύθια.

Ὅταν εἶκοσι χρονῶν, δὲν τρώγω πιά. Δὲν κοιμῶμαι. Λιγνέω κ' εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Πέρσι, μόλις βγήκα ἀπὸ τὸ Κολ-λέγιον, ντεμπούτησα, στὰ σοβαρά, στὸν κινηματογράφον μὲ τὸν πρὸς-βῆμα Κάρολ Λόμπαρντ. Κοιμώδες, ὅλο κοιμώδες... Μὲ ἀγκυλώσαν ἡ Παραμύθια.

Ὅταν εἶκοσι χρονῶν, δὲν τρώγω πιά. Δὲν κοιμῶμαι. Λιγνέω κ' εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Πέρσι, μόλις βγήκα ἀπὸ τὸ Κολ-λέγιον, ντεμπούτησα, στὰ σοβαρά, στὸν κινηματογράφον μὲ τὸν πρὸς-βῆμα Κάρολ Λόμπαρντ. Κοιμώδες, ὅλο κοιμώδες... Μὲ ἀγκυλώσαν ἡ Παραμύθια.

Ὅταν εἶκοσι χρονῶν, δὲν τρώγω πιά. Δὲν κοιμῶμαι. Λιγνέω κ' εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Πέρσι, μόλις βγήκα ἀπὸ τὸ Κολ-λέγιον, ντεμπούτησα, στὰ σοβαρά, στὸν κινηματογράφον μὲ τὸν πρὸς-βῆμα Κάρολ Λόμπαρντ. Κοιμώδες, ὅλο κοιμώδες... Μὲ ἀγκυλώσαν ἡ Παραμύθια.

Ὅταν εἶκοσι χρονῶν, δὲν τρώγω πιά. Δὲν κοιμῶμαι. Λιγνέω κ' εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Πέρσι, μόλις βγήκα ἀπὸ τὸ Κολ-λέγιον, ντεμπούτησα, στὰ σοβαρά, στὸν κινηματογράφον μὲ τὸν πρὸς-βῆμα Κάρολ Λόμπαρντ. Κοιμώδες, ὅλο κοιμώδες... Μὲ ἀγκυλώσαν ἡ Παραμύθια.

Ὅταν εἶκοσι χρονῶν, δὲν τρώγω πιά. Δὲν κοιμῶμαι. Λιγνέω κ' εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Πέρσι, μόλις βγήκα ἀπὸ τὸ Κολ-λέγιον, ντεμπούτησα, στὰ σοβαρά, στὸν κινηματογράφον μὲ τὸν πρὸς-βῆμα Κάρολ Λόμπαρντ. Κοιμώδες, ὅλο κοιμώδες... Μὲ ἀγκυλώσαν ἡ Παραμύθια.

Ὅταν εἶκοσι χρονῶν, δὲν τρώγω πιά. Δὲν κοιμῶμαι. Λιγνέω κ' εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Πέρσι, μόλις βγήκα ἀπὸ τὸ Κολ-λέγιον, ντεμπούτησα, στὰ σοβαρά, στὸν κινηματογράφον μὲ τὸν πρὸς-βῆμα Κάρολ Λόμπαρντ. Κοιμώδες, ὅλο κοιμώδες... Μὲ ἀγκυλώσαν ἡ Παραμύθια.

Ὅταν εἶκοσι χρονῶν, δὲν τρώγω πιά. Δὲν κοιμῶμαι. Λιγνέω κ' εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Πέρσι, μόλις βγήκα ἀπὸ τὸ Κολ-λέγιον, ντεμπούτησα, στὰ σοβαρά, στὸν κινηματογράφον μὲ τὸν πρὸς-βῆμα Κάρολ Λόμπαρντ. Κοιμώδες, ὅλο κοιμώδες... Μὲ ἀγκυλώσαν ἡ Παραμύθια.

Ὅταν εἶκοσι χρονῶν, δὲν τρώγω πιά. Δὲν κοιμῶμαι. Λιγνέω κ' εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Πέρσι, μόλις βγήκα ἀπὸ τὸ Κολ-λέγιον, ντεμπούτησα, στὰ σοβαρά, στὸν κινηματογράφον μὲ τὸν πρὸς-βῆμα Κάρολ Λόμπαρντ. Κοιμώδες, ὅλο κοιμώδες... Μὲ ἀγκυλώσαν ἡ Παραμύθια.

Ὅταν εἶκοσι χρονῶν, δὲν τρώγω πιά. Δὲν κοιμῶμαι. Λιγνέω κ' εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Πέρσι, μόλις βγήκα ἀπὸ τὸ Κολ-λέγιον, ντεμπούτησα, στὰ σοβαρά, στὸν κινηματογράφον μὲ τὸν πρὸς-βῆμα Κάρολ Λόμπαρντ. Κοιμώδες, ὅλο κοιμώδες... Μὲ ἀγκυλώσαν ἡ Παραμύθια.

Ὅταν εἶκοσι χρονῶν, δὲν τρώγω πιά. Δὲν κοιμῶμαι. Λιγνέω κ' εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Πέρσι, μόλις βγήκα ἀπὸ τὸ Κολ-λέγιον, ντεμπούτησα, στὰ σοβαρά, στὸν κινηματογράφον μὲ τὸν πρὸς-βῆμα Κάρολ Λόμπαρντ. Κοιμώδες, ὅλο κοιμώδες... Μὲ ἀγκυλώσαν ἡ Παραμύθια.

Ὅταν εἶκοσι χρονῶν, δὲν τρώγω πιά. Δὲν κοιμῶμαι. Λιγνέω κ' εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Πέρσι, μόλις βγήκα ἀπὸ τὸ Κολ-λέγιον, ντεμπούτησα, στὰ σοβαρά, στὸν κινηματογράφον μὲ τὸν πρὸς-βῆμα Κάρολ Λόμπαρντ. Κοιμώδες, ὅλο κοιμώδες... Μὲ ἀγκυλώσαν ἡ Παραμύθια.

Ὅταν εἶκοσι χρονῶν, δὲν τ

ΕΚΤΟΣ από τον «Μαύρο Γάτο», το περίφημο φιλολογικό καφενείο της Μονμάρτρη, για το οποίο έχουμε γράψει επανειλημμένως ως τώρα, υπήρχαν στο Παρίσι, την ίδια εποχή, και άλλα μουσικά κέντρα έξω από τον ενδιαφέροντα. Από τα μέρη αυτά — πραγματικά άσπαρα για αυτούς που ήθελαν να περάσουν μία ώρα λήθης σ' ένα εύθυμο περιβάλλον — δύο ήταν, ύστερα από τον «Μαύρο Γάτο» εννοείται, τα πιο γνωστά: ο «Κόκκινος Γαϊδάρος» και ο «Ελέφαντες».

Το ιστορικό της ίδρύσεως και της λειτουργίας των δύο αυτών... ξεχωριστών καφενείων, θα σας αφηγηθούμε σήμερα.

Ο Ροδόλφος Σαλί, ο ιδρυτής του «Μαύρου Γάτου», είχε ένα αδελφό, τον Γαβριήλ, ο οποίος δεν ήταν άλλη δουλειά από το πρωτό ως το βράδυ, παρά να κάθεται σ' ένα τραπέζι, στο καφενείο, και να παραγγέλλει αλεπάλληλα τσιγάρα, να του ξεροί ή ξιμηνισμούς και να ανακρίνηται... τι δουλειά έπρεπε να κάνει.

Ένας όμοιος πρωί, ο Σαλί βαρέθηκε πια να συνηθίσει τον άκαμπτου αδελφό του και τον πληροφορήθηκε ότι θα του έκοβε κάθε είς χρησιμότητα και κάθε πίστωση, για να τον αναγκάσει να σκεφτεί σοβαρά επί τέλους για το μέλλον του.

—Και αν σε πληροφορήσω ότι είμαι αποφασισμένος να μη δουλέψω ποτέ στη ζωή μου, τι θα κάνεις τότε; ρώτησε, απαντώντας, ο Γαβριήλ τον αδελφό του.

—Θα σε παρακαλέσω, απλούστατα, να μου αδειάσεις τη γωνιά! αποκρίθηκε θυμωμένος ο Ροδόλφος.

—Είσαι ένας γαϊδάρος! είπε ο Γαβριήλ, με την σοβαρότητα και την αξιοπρέπεια που τον χαρακτήριζαν πάντοτε. Μάλιστα, κύριε ιδιοκτήτη του «Μαύρου Γάτου», είσαι ένας γαϊδάρος, ένας... κόκκινος γαϊδάρος!..

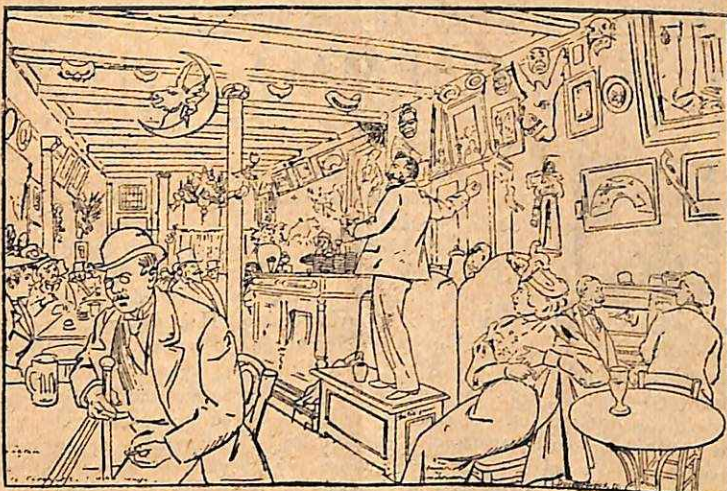
Μα την ίδια στιγμή, πετάχτηκε ξαφνικά ορθός και χτύπησε το μετωπικό του.

—Βοήθα! τη δουλειά θα κάνω! φώναξε. Θ' ανοίξω κι' εγώ ένα κέντρο σαν το δικό σου, στον ίδιο μάλιστα δρόμο για να σου κόψω την πελατεία!.. Και, από εξαιρετική αγάπη για σένα, θα δώσω στο καφενείο μου το όνομα που σου χάρισα τώρα δά... Θά το ονομάσω «Κόκκινος Γαϊδάρος»!

Κι' έτσι άνοιξε το καφενείο «Κόκκινος Γαϊδάρος», τοίχα δηλαδή από κάτω από τον «Μαύρο Γάτο», με λεπτά ενός μαζιχάρη που κολοκυεύαν να πιστεύει ότι θα έπαιζε σπουδαίο ρόλο στη φιλολογική κίνηση της εποχής του, ταξιδεύοντας και ποτίζοντας όλους τους πειναλέους μορφή διανοούμενους της Μονμάρτρη.

Τη μέρα των εγκαινίων του νέου κέντρου, μία τεραστί επιγομφή, τοποθετημένη έξω από την πόρτα, πληροφορούσε το κοινό ότι ο «Κόκκινος Γαϊδάρος» δεν είχε καμιά σχέση με τον «Ροδόλφο Σαλί».

Το φιλολογικό αυτό καφενείο δεν μπόρεσε να ζήσει πολύ καιρό, όχι από έλλειψη πελατείας, αλλά επειδή ο ίδιος

Ο Γαβριήλ Σαλί, ο ιδιοκτήτης του «Κόκκινου Γαϊδάρου», ορθός σ' ένα σεντούκι, εξυμνεί τις χάρες του γνωστού υπομονετικού τετραπόδου!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΕΛΛΗ ΚΑΙ ΕΥΘΥΜΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗΣ

ΔΥΟ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΦΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗΣ

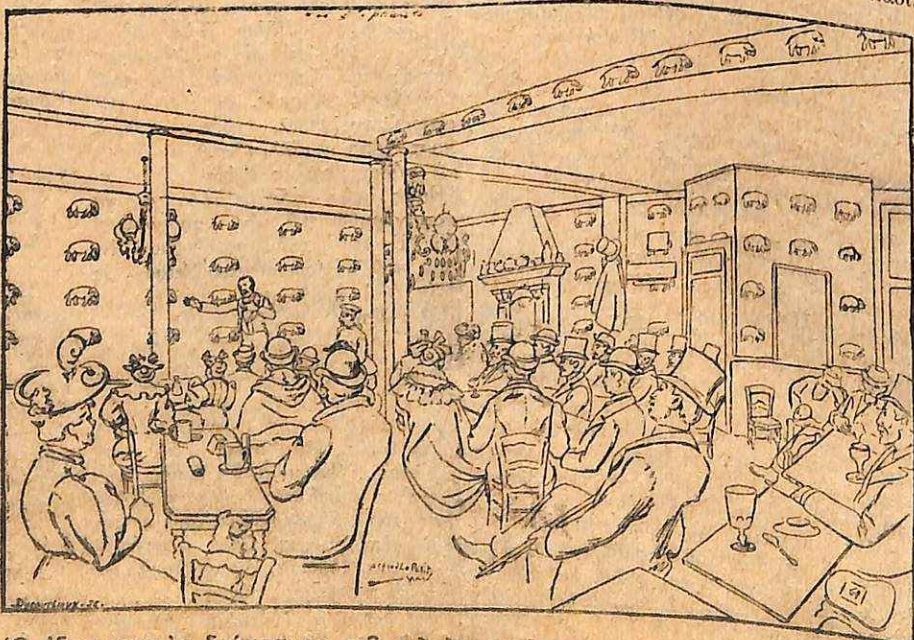
Ο Ροδόλφος Σαλί και ο άκαμπτος αδελφός του. Πώς ο τελευταίος ίδρυσε τον «Κόκκινος Γαϊδάρος». Για εγκαινία του νέου κέντρου. Πώς ο ιδιοκτήτης του φέρει πελάτες. Το διώξιμο του Γαβριέλλα. Ο Εγγένιος Λεμερσιέ κι' η μεγάλη σύζυγός του. Το ιστορικό της ιδρύσεως του κέντρου «Ελέφαντες». Ο μισογυνισμός και ο... γάμος του ιδιοκτήτη του, κτλ.

οκτήτης του είχε τη μανία να προσκαλή τους πελάτες του «Μαύρου Γάτου» και να τους κερνάει από την τσέπη του... για να μη πάνε στο κατάστημα του αδελφού του! Τη μονομανία αυτή του Γαβριήλ την είχαν μάθει πολλοί μορφή και την εξεμεταλλεύοντο καταλλήλως. Πήγαιναν δηλαδή και σκεπάζονταν έξω από τον «Μαύρο Γάτο» και φαινόταντοι έτοιμοι να μπουν μέσα. Μα ο Γαβριήλ Σαλί, ο οποίος παραμόνευε ορθός κοντά στην πόρτα του «Κόκκινου Γαϊδάρου», ήθελε κι' έπαιρνε τους πελάτες για να τους περιποιηθεί αυτός στο κατάστημά του!..

Το κέντρο λοιπόν του Γαβριήλ έκλεισε συναισθητά, αφού τ' άνοιξε βεβαίως κέρδη τον ήσαν... ή ζημιές. Ωστόσο, κατόρθωσε ν' αφή-

σε εποχή στη Μονμάρτη, απ' ενοχ για τον πρωτότυπο διάκοσμό του — οι τοίχοι του ήταν στολισμένοι με κόκκινα κεφάλια γαϊδάρων! — και απ' έτερον χάρις στο πνεύμα του ιδιοκτήτη του.

Κάθε βράδυ, ο Γαβριήλ ανέβαινε ορθός σ' ένα σεντούκι, δίπλα στον πάγκο, και άρχισε, με τη μουσική υπόκρουση ενός πιάνου, να πλέκει τον πανηγυρικό του γνωστού υπομονετικού τετραπόδου, που είχε δώσει τ' όνομά του και στο κέντρο του. Έννοείται ότι ο κενώτερος στίχος των περιγραμμάτων του Γαβριήλ ήταν ο «πολυκαταπληκτικός» αδελφός του ο Ροδόλφος, ο ιδιοκτήτης που «επιλανο» καταγωγών, στο οποίο συχνάζανε όσοι ήθελαν να περάσουν από τον άγριο θάνατο της πλίσσεως!

Ο εξωφρενικός διάκοσμος του φιλολογικού καφενείου «Οι Έλεφαντες»

Όταν ο Γαβριήλ ήθελε να τιμήσει κανένα πελάτη του, τον αποκαλούσε ευγενέστατα... γαϊδάρο!..

—Περάστε, κύριε γαϊδάρε!.. Σας άρεσει το τραπέζι αυτό;.. Αν θα μου κάνετε την εξαιρετική τιμή να ξεχάσετε τακτικά στο κατάστημά μου, θα χτίσω για σας ένα ειδικό... σταυλό σε κείνη τη γωνιά!..

Ο πελάτης, στον οποίο απευθυνόντουσαν αυτά τα κομπλιμέντα, χαμογελούσε από... περιφάνεια για τη μεγάλη εύνοια που του έδειχνε ο καταστηματούχος... Αυτό ήταν, έβλεπε, το καλύτερο που είχε να κάνει, γιατί αν θυμόνε, ίσχυε κίνδυνος να τον πετάξει έξω ο Γαβριήλ.

Μία μέρα, επεσκέφθη το πρωτότυπο αυτό κέντρο ο πολιτικός Λέων Γαμβέττα. Την εποχή εκείνη, είχε δημογραφηθεί στον τύπο ένα ρεύμα κατά το πολιτικό αίσθημα, κατηγορούμενο ότι έπαιζε ρόλο κάπως ανήθικο σε μία εξωπολιτική. Ο Γαβριήλ Σαλί, μόλις είδε τον Γαμβέττα, τον πλησίασε και του είπε σοβαρά:

—Σας παρακαλώ, κύριε, να μου κάνετε τη χάρη να μου δίνετε. Το καφενείο μου είναι σταυλό για γαϊδάρους και όχι για ανθρώπους... σαν και σας!..

Ύστερ' από ένα χρόνο, και αφού έλειπε ο «Κόκκινος Γαϊδάρος», ο Γαβριήλ ξανάπαρνε την παλιά του θέση στο καφενείο του αδελφού του, ο οποίος του είχε συγχωρέσει όλους τους σαρκασμούς και τα περιγράμματα του! Και ο Γαβριήλ ξανάρχισε να απασχολείται από το πρόβλημα τι δουλειά... δεν έπρεπε να κάνει!

Ο Εγγένιος Λεμερσιέ, ένας από τους ποικίλους «σανσόνες» του «Μαύρου Γάτου», ίδρυσε και αυτός ένα φιλολογικό καφενείο για να εκδιπλώσει... γυναίκα του! Νεώτερα χρόνια, ανάκαμτη, υποκατάστησε στην πατρική θέληση, να παντρευτεί μια γυναίκα πολύ μεγαλύτερη απ' αυτόν στα χρόνια και πνευματικά τουλάχιστον στις σωματικές διαστάσεις!

Η γυναίκα αυτή κατόρθωσε, με τον διάτροπο χαρακτήρα της, να μεταβάλει τη ζωή του Εγγενίου σε κόλαση.

Όταν ο άντρας της τραγουδούσε στον «Μαύρο Γάτο», καθότανε δίπλα του και τον επιτηρούσε σαν κέρβερος για να μην ανταλλάξει ένα γλυκό χαμόγελο με καμιά άλλη γυναίκα! Και όταν έβλεπε τον Λεμερσιέ να πίνει ή να καπνίζει, άρπαζε από τα χέρια του την πίπα του ή το ποτήρι και τον έλειψε μ' ένα σωρό κομπλιμέντα... άδυσχερής στα λόγια, διαμαρτυρόντας για τον κόσμο που παρακολούθωνε τη σπηνή αυτή σαμμένος στα γέλια!

Τέλος, ο καλός Θεός λυπήθηκε τον «σανσόν» κι' έβαλε τη γυναίκα του ν' αγαπήσει ένα ελέφαντα... πιο χοντρό και από αυτόν. Φαντάζεστε τώρα τη χαρά του Λεμερσιέ, όταν, ένα βράδυ, συνέλαβε τη σύζυγό του στ' αφοπισμό με τον φίλο της!.. Φώναξε άμεσα όλους τους περισσότερους μάρτυρες που μπορούσε, για να

αποποιήσουν την κακή πράξη του τρυφερού του ήμίσεως — και ύστερα από δύο μήνες έπαρνε, με δικαστική απόφαση, διαζύγιο από την ένοχη γυναίκα του.

Το ευχάριστο αυτό γεγονός γιορτάστηκε στον «Μαύρο Γάτο» μ' ένα γλέντι που βάσταξε ως το πρωί!..

Μά ο Λεμερσιέ, αν και είχε απαλλαγεί οριστικά πια από τον τυραννικό έφιππο της γυναίκας του, δεν μπόρεσε να λησμονήσει τόσο εύκολα τα μαρτύρια που τράβηξε, δολιχόληρα χρόνια, από τη μέγαρχα κείνη. Και, για να την εκδικηθεί, ίδρυσε ένα καφενείο που το έδωσε το όνομα «Οι Έλεφαντες». Αφού και η σύζυγός του δεν διέφερε διόλου στη σωματική διάπλαση από ένα ελέφαντα!.. Συγχρόνως, ζωγράφισε στους τοίχους του καφενείου του, έπειρα από τα παιχνίδια αυτά!..

Οι μεγάλες μουσούλες των αλόνων δεν εξέφρασαν την απέχθειά τους κατά τον γυναικείο φύλον με λόγια που φαμακέρη από κείνα που χρησιμοποιούσε ο Λεμερσιέ στα τραγούδια του. Η γυναίκα, την οποία εξήγησαν τόσο πτηνά ως ένα από τα τελευταία πλάσματα της δημιουργίας, άκουσε από τον Λεμερσιέ ένα εξάφαιρο καταπληκτικής διαδότητος. Τα άρρωστα θηρία της ζούγκλας δεν θα μπορούσαν — κατά τη γνώμη του σανσόν — να συναγωνισθούν σε θηροφιλία με τη λεπτή αυτή και τρυφερή έπαιξη!..

Όλα τα γεγοντοπαλλήκαμα των Παρισίων, όλοι οι άνδρες, οι όποιοι για τον ένα ή τον άλλο λόγο είχαν λόγους να είναι δυσαρεστημένοι από τις γυναίκες, πήγαιναν στους «Έλεφαντες» για να διασκεδάσουν άκουγοντας τον καταστηματούχο να εκτοξεύει μύθους εναντίον του όμοιου φύλου. Το πιο περιεργό, όμως, είναι ότι τη μεγαλύτερη πελατεία του κέντρου αυτού την αποτελούσαν οι θυγατέρες της Εύας, ή όποιες γελούσαν από την καρδιά τους όσο άκουαν τον καταστηματούχο να τις βορίζει με φράσεις κάθε άλλο παρά ευγενικές.

Ένα απόγευμα όμως, ο πελάτης των «Ελεφάντων» βόηκε το καφενείο τους κλειστό. Και στην πόρτα ήταν κρεμασμένη η έξης επγραφή:

«Το κατάστημα θα παραμείνει κλειστό ένα μήνα. Με την ευκαιρία αυτή, ο κ. Εγγένιος Λεμερσιέ πληροφορεί τους πελάτες του ότι...έκανε τους γάμους του με την δεσποινίδα Όδέρτη Λαφόν και ότι ανεχώρησε ήδη για το γαμήλιο ταξίδι τους!»

Ο μισογυνής Λεμερσιέ είχε ερωτευθεί μία γειτόνισσά του και, όπως μαθεύτηκε αργότερα, την είχε παντρευτεί κρυφά, ενώ κάθε βράδυ έβγαζε στο καφενείο του τις γυναίκες και συνιστούσε στους άνδρες, να τις αποφεύγουν σαν το διάβολο!..

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε απόλυτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και δολιχόληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Λέκας 7, Αθήνας.

ΙΝΔΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΡΑΜΠΙΤΡΑΝΘ ΤΑΓΚΟΡ

ΠΟΘΟΣ

Πολλά μου έδωσες. Κι' όμως ζητώ κι' άλλα... Έρχομαι σε Σένα όχι απλώς για ένα ποτήρι νερό, μα για όλη την πηγή. Όχι για να με οδηγήσεις ως την πόρτα μόνο, μα ως μέσα στην Αίθουσα του Κυρίου. Δεν θέλω από Σένα μόνο ένα δω- αγάτης, μα δολιχόλη τον έαυτό μου!..

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Θάρρεψα πώς είδα τη μορφή Σου, κι' έσπυρα τη δάσκα μου μέσα στο σκοτάδι.

Τώρα η αβγή χαράζει με χαμόγελα και τα λουλούδια της Άνοιξης ανθούν ευδοκίμως... Μα κι' αν το φως λιπομνησχή και τα λουλούδια μαραζήνουν, εγώ θα εξακολουθήσω ν' αρμενίζω.

Όταν έκανες σε μένα εκείνο το γνέψιμο το θουλό, ο κόσμος κομώταν και το σκοτάδι ήταν πυκνό. Τώρα η κομπάνες σημαίνουν δι- νατά κι' η δάσκα μου είναι φωτω- μένη απ' το χουσάρι του ήλιου.

Μα κι' αν η κομπάνες οισιτήσουν, κι' η δάσκα μου αδειάσει, εγώ θα εξακολουθήσω ν' αρμενίζω.

Μερικές βάρκες έφταναν και μερικές δεν εινε ακόμη έτοιμες, μα εγώ δεν θα μείνω πίσω. Τα πανιά έφούσκωναν, κι' από την πέρα αυτή φθάνουν τα πουλιά σε πυκνά κοπάδια.

Μά, κι' αν πέσουν τα πανιά, κι' αν πάψουν ναρχονταί τα μηνίματα από την ποθητή ακρογιαλιά, εγώ δεν θα πάγω ν' αρμενίζω προς το νησί Σου.

Η ΑΡΧΗ, Η ΜΕΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Αρμενίζοντας μέσα από τη νύχτα, έφτασα στις ζωής την οργαστική γιορτή, και της Αβγής το χρυσό πανέρι έγέμισε με φως για μένα.

Ξέσπασα σ' ένα χαρούμενο τραγούδι και στην παραστάση της ευτυχίας μου έλασα να ρωτήσω, ποιά τ' όνομα του δωροδότη μου.

Το μεσημέρι αισθάνθηκα, κάτω απ' τα πόδια μου, τη γη σαν πυροστιά αναμμένη και τις φλογερές αχτίδες του ήλιου να πέφτουν κατακόρυφα απάνω στο κεφάλι μου. Αποκαμωμένος απ' τη δίψα, έ-

φτασα στην πηγή. Το νερό χύθηκε μπροστά μου με αφρόνια!.. Το ήπα.

Κι' ενώ αγαπούσα το ρομπινέ- νιο ποτήρι, που το αισθανόμουν απάνω στα χείλη μου σαν ένα φίλο γλυκό, δεν άνοιξα τα μάτια να ιδώ Έκείνον που το κρατούσε — και έλασα να ρωτήσω το όνομά του.

Το βράδυ, μ' όλη την κούραση μου, αναζητώ τον δρόμο για να γυρισω στο σπίτι μου.

Ο οδηγός μου έρχεται, κρατώντας ένα λυχνάρι, και μου γνέφει. Πρώτ' ν' δνομά του.

Καμιά απόκριση.

Ωστόσο βλέπω το φως του μέσου

στο σκοτάδι.

Τώρα η αβγή χαράζει με χαμόγελα και τα λουλούδια της Άνοιξης ανθούν ευδοκίμως... Μα κι' αν το φως λιπομνησχή και τα λουλούδια μαραζήνουν, εγώ θα εξακολουθήσω ν' αρμενίζω.

Όταν έκανες σε μένα εκείνο το γνέψιμο το θουλό, ο κόσμος κομώταν και το σκοτάδι ήταν πυκνό. Τώρα η κομπάνες σημαίνουν δι- νατά κι' η δάσκα μου είναι φωτω- μένη απ' το χουσάρι του ήλιου.

Μα κι' αν η κομπάνες οισιτήσουν, κι' η δάσκα μου αδειάσει, εγώ θα εξακολουθήσω ν' αρμενίζω.

Μερικές βάρκες έφταναν και μερικές δεν εινε ακόμη έτοιμες, μα εγώ δεν θα μείνω πίσω. Τα πανιά έφούσκωναν, κι' από την πέρα αυτή φθάνουν τα πουλιά σε πυκνά κοπάδια.

Μά, κι' αν πέσουν τα πανιά, κι' αν πάψουν ναρχονταί τα μηνίματα από την ποθητή ακρογιαλιά, εγώ δεν θα πάγω ν' αρμενίζω προς το νησί Σου.

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Στάσου μπροστά στα μάτια μου, κι' άφησε το χέρι της ματιάς σου να κάνει τα τραγούδια μου να λάμπουν σαν την φλόγα μιας επ- πρόσδετης θυσίας.

Στάσου ανάμεσα στ' αστέρια σου κι' άσε με να δω την πυρά της θυσίας μου ν' ανάβει από τα φώτα τους.

Η γη προσμένει στα πλάγια του δρόμου του Κόσμου. Στάσου απάνω στον ποταμό μα- δνά, που διάσπασε στο διάβα σου απάνω στην άγρονη γη, και άσε με να νοιώσω στα χροτάκια του και τα πολύχρωμα λουλούδια του το σκώ- ρισμα των δικών μου χαραιομένων.

Στάσου στις θαλασσές τη σιγα- λιά, όπου η καρδιά μου αγρυπνάει ολόμοναχη. Γέμισε το ποτήρι μοναξιάς της, και άσε με να νοιώ- σω μέσα μου την απεραντοσύνη της Αγάπης Σου.

Γέμισε το πνεύμα μου και την ψυ- χή μου με τους φωτεινούς και γλυ- κούς τόνους της μουσικής σου.

Άσε το βροχός το φωτοδύημα να φιλήσει τις κορφές των σκέψε- ων μου και να κινήσει κάτω στην κοιλιά της ζωής μου, όπου οι καρποί δομαίνουν!

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Κάνε με ελεύθερο, όπως εινε ε- λεύθερα στις ερημιές τα πουλιά, οι αϊνιές των άσρατων μονοπατιών.

Κάνε με ελεύθερο, όπως εινε ε- λεύθεροι οι καταρράδες της βρο- χής, κι' όπως εινε η θύελλα που σπάζει τα δεσμά της και καταρρα- λλά σε άγνωστους βυθούς.

Κάνε με ελεύθερο, όπως εινε ε- λεύθερη η φωτιά στα δάση, κι' ο- πως εινε ο κεραυνός που χαχανίζει και περιγελεί με μία έσχατη πε- ριφρόνησι τα σκοτάδια της νύχτας.

ΑΥΓΗ

Τούτη τη στιγμή Σε βλέπω να κάθεται απάνω στις Αβγής το χρυ- σό χαλί.

Ο ήλιος λάμπει στο στέμμα Σου, τ' αστέρια σωριάζονται στα πόδια Σου, τα πλάτη έρχονται και Σε προσκυνάνε και φεύγουν, κι' ο ποι- ητής άμλητος κάθεται στη γωνιά του!..

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Στάσου μπροστά στα μάτια μου, κι' άφησε το χέρι της ματιάς σου να κάνει τα τραγούδια μου να λάμπουν σαν την φλόγα μιας επ- πρόσδετης θυσίας.

Στάσου ανάμεσα στ' αστέρια σου κι' άσε με να δω την πυρά της θυσίας μου ν' ανάβει από τα φώτα τους.

Η γη προσμένει στα πλάγια του δρόμου του Κόσμου. Στάσου απάνω στον ποταμό μα- δνά, που διάσπασε στο διάβα σου απάνω στην άγρονη γη, και άσε με να νοιώσω στα χροτάκια του και τα πολύχρωμα λουλούδια του το σκώ- ρισμα των δικών μου χαραιομένων.

Στάσου στις θαλασσές τη σιγα- λιά, όπου η καρδιά μου αγρυπνάει ολόμοναχη. Γέμισε το ποτήρι μοναξιάς της, και άσε με να νοιώ- σω μέσα μου την απεραντοσύνη της Αγάπης Σου.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ ΤΩΝ ΟΒΡΕΝΟΒΙΤΣ

ΜΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΡΑΓΙΚΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΡΑΓΑΣ

Η τραγωδία των βασιλικών άνακτόρων του Βελιγραδίου. Ένας περίεργος τύπος. Τζών Τζέιμς Φάουλερ, ο επιλεγόμενος Πεντάλφας. Τ'α καταπληκτικά του αποτελέσματα. Πώς έπροφήτευσε το θάνατο του πατέρα του. Η πιο καταπληκτική προφητεία του Φάουλερ. Πώς τον άποηραν στα γραφεία των «Ημερησίων Νέων», κτλ.

ΠΙΝ από τότε άνα χρόνια, στις 29 Μαρτίου 1903, στις δύο μετά τα μεσάνυχτα άκριβώς, σ'άνακτορα του Βελιγραδίου διαδραματίστηκε μι ά τραγωδία που άναστάτωσε τότε όλόκληρο τον πολιτισμένο κόσμο. Μεροκίνητοι, δυναστευόμενοι άπό το βασίλειος 'Αλεξάνδρου, άπό ένος έπειδή έλεγε θησιώσις εις βάρος του δημοσίου και άπό έτέρου έπειδή άνέβασε στον σεβικό θρόνο τη φίλη του Δράγα, μι γυναίκα ταπεινής καταγωγής, άφρησαν στο παλάτι, σκότωσαν τους φρουρούς που θέλησαν νά άντισταθούν, κινήσαν το βασιλικό ζεύγος ως τ'α κεραμίδα και τους δολοφόνησαν άγρια και τους δύο.

Πέρασαν πολλά χρόνια άπό τότε, μι ή λεπτομέρεια του δράματος αυτού έξακολουθούν νά παραμένουν ζοηρές στη μνήμη όλων και, ιδιαιτέρως, έκείνων που μένουν στ'α Βαλκάνια. Είναι, βέβαια, άλήθεια ότι ο 'Αλεξάνδρος έλεγε κάποιες πράξεις που δεν τον τιμούσαν διόλου ως βασιλέα. Είναι έπίσης άλήθεια, ότι ή χειρονομία του ν' ανεβάζει στον θρόνο μι γυναίκα με άποιο παρελθόν, προκάλεσε διαλογισμένη την άναγκήσι των ισχυρών του. Ότιόσο, ο τραγικός θάνατος που βρήκανε και αυτός και ή γυναίκα, τους έξέλεωσε άπό όλα τα παραπτώματά τους — και μις τους έμφανίζει σήμερα με το στέφανο του μωστιού...

Ίσως νά κάνουνε λόγο πλατύτερα, καμιά άλλη φορά, γι τα παρασκήνια της συνταγματικής αυτής υποθέσεως, γι τις δραματικές λεπτομέρειες της διπλής αυτής άνθρωποκτονίας. Σήμερα, θά περιοριστούμε στο νά σ'α αναφέρουμε το ιστορικό μις προφητείας σχετικά με τον θάνατο του βασιλικού ζεύγους της Σερβίας. Ένας άνθρωπος προέβλεψε ακριβώς τη μέρα και το είδος του θανάτου του 'Αλεξάνδρου και της Δράγας, τρεις μήνες πριν άπό την τραγωδία της 29ης Μαρτίου 1903... Όταν ο καταπληκτικός αυτός προφήτης πρηνή γ'α γ'α έλε το τέλος της δυναστείας των 'Οβρενοβίτς, όλοι γέλασαν μαζί του... Μά όταν ή βλθερη προφητεία τον έπαλήθευσε κατά γράμμα, όλόκληρος ο κόσμος άγασσε νά τον κινάσει με τόση και θαυμασμό, σαν νά άρισάτανε μπρός σ' ένα υπερφυσικό όν...

Και ο Τζών Τζέιμς Φάουλερ — έτσι λεγόταν ο προφήτης — άναγνώστηκε τότε να δημοσιεύσει τ'άπομνημονεύματα της ζωής του και νά έξηγήσει πώς άπέκτησε την έξαιρετική μαντική του δύναμη. 'Α-

πό το βιβλίο αυτό, παραλαμβάνουμε, χάριν των άναγνωστών μας, τ'α πιο ένδιαφέροντα σημεία — και, από παντός, τ'α σημεία εκείνα που άφορούν τον θάνατο του 'Αλεξάνδρου και της Δράγας.

Ο Τζών Τζέιμς Φάουλερ, ο γνωστότερος με το συμβολικό όνομα Πεντάλφας, άρχίζει τ'άπομνημονεύματά του με την έξής ένδιαφέροντα προεισαγωγή:

«ΠΡΟΣΟΧΗ!

»Ονομάζομαι Τζών Τζέιμς Φάουλερ. Δεν είμαι ούτε θαυμαστοποιός έξ έπαγγελματος, ούτε πνευματιστής, ούτε και κανένας άπό τους ύποπτους έκείνους τύπους, που έξαπατούν το κοινόν με υπερβολικά λόγια. Είμαι ένας ταπεινός έπιστήμων. Έχω άρκητη περιουσία, ώστε νά μπορώ νά ζω άπό τα εισοδήματά μου. Ποτέ μου δεν άνέβηκα στη σκηνή

ένός θεάτρου, γι νά μεταβάλω την έπιστήμη μου σε δημόσιο θέαμα. Εργάζομαι γι την έπιστήμη μου. Είμαι μοναδικός στο είδος μου. Αυτό το λέω όχι γι νά καυχήθω, μά έπειδή αυτό είναι ή καθάρη άλήθεια.

»Γνωρίζω όλα τ'α μυστήρια της μαγείας, της κύρινης, της λευκής και της μαύρης μαγείας. Είμαι μεμνημένος ως την άπωτάτη στοά. Δεν ύπάρχει βιβλίο καλαίο, σχετικό με την έπιστήμη μου, που νά μη το έχω διαβάσει... Γνωρίζω τ'α πάντα. Πρέπει νά προσέξετε τους λόγους μου, γιατί θά φωτισούν το μυστήριο της ψυχής του ανθρώπου και του προορισμού του κόσμου...».

Παρακάτω, ο Πεντάλφας άναφέρει ότι ή έξαιρετική μαντική δύναμη του άπεκαλύφθη κά όταν ίδιος, ένα βράδυ, ενώ άκοιγε τον βίο του, ο όποιος έλεγε γνώσει άπό ένα ταξείδι στ'α 'Ινδίες, νά του άφηνείται τα δαίματα των Φανερών. 'Η διηγήσεις αυτές έκαναν ζοηρή έντύπωσι στον νεαρό Τζών. Τού φανέρωσαν ένα κόσμο που τον ά-

γνοούσε και ο ίδιος ως τότε... 'Υπό το κράτος της ταραχής αυτής, ο Φάουλερ έφριξε ένα βλέμμα στη φωτογραφία του πατέρα του, που ήταν κρεμασμένη στον τοίχο. Και, ξαφνικά, έβγαλε μι διαπεραστική κραγή τρόμου, σκεπάζοντας το πρόσωπο με τ'α δύο χέρια του.

—Τι σου συμβαίνει, τόν ρώτησε, φοβισμένος, ο θεός σου.

—Ο πατέρας θά πεθάνη σε δύο μέρες το πολύ! άποκρίθηκε ο Τζών, τρέμοντας άκόμα σαν το φύλλο.

—Ο θεός άρχισε νά γελάει.

—Δεν είσαι καλά, άνεμέ μου! έλεε. Πώς σου πέρασε άπό το μυαλό ή τρολή αυτή ιδέα;... Σ' έπηρεασαν ή ιστορίες που σου διηγήθηκαν.

—Όχι, όχι! Δεν γελώ! άποκρίθηκε με πείσμα ο Τζών. Είδα τον πατέρα μου, στη φωτογραφία του, ν' άδινάει σαν νεκρός και νά κλείνει σιγά-σιγά τ'α μάτια του... Φανταστήτε τώρα την κατάλη-

της Δράγας. Ο Φάουλερ θέλησε νά συνεχίσει το ξεψύλλισμα του περιούσιου, μά δεν είχε τη δύναμη νά κινήσει το χέρι του. Θέλησε ν' άποστάσει τ'α βλέμματά του άπό τη φωτογραφία του έστειμένου ζεύγους, μά ή ματιές του έξακολουθούσαν νά μένουν προσλωμένες στ'α δύο χαμογελαστά πρόσωπα.

Και, ξαφνικά, του φάνηκε του Πεντάλφα — όπως άφηνεται και ο ίδιος στ'άπομνημονεύματά του — ότι όλόκληρη ή σελίδα του περιούσιου άρχισε νά κινάει, ενώ τα μάτια των έστειμένων άναγνώστησαν μι, δύο, τρεις φορές — νά νά μένουν ύστερα κλειστά γι πολλή ώρα!

Συγχρόνως, στ'αυτά του προφήτου άντίκρινε ο αντίλαλος άπό μακρινούς πυροβολισμούς...

Όλα αυτά, μάς τ'α πληροφορεί ο ίδιος ο Φάουλερ στο βιβλίο του και τίποτε, φυσικά, δεν μ'ας ύποχρεώνει νά άκολουθώ τ'α λόγια του τ'α μετρητός... Έκείνο, όμως, που πρέπει νά συγκρατήσουμε στην προσοχή μας, είναι το ότι ο Πεντάλφας έβγαλε άμέσως άπό τ'α σπινθήρια αυτά, το συμπέρασμα, ότι ύστερα από τρεις μήνες άκριβώς, ο βασιλέας και ή βασίλισσα της Σερβίας θά σκοτώνονταν, την νύχτα, και άπό περιούσιο μάλιστα!

Άλλά ποιος νά βεβαιώνει ότι ο Πεντάλφας έκανε, πράγματι, την παράσην αυτή προφητεία; Ένας μάλιστα, άνώτερος κάθε ύποψίας: ο άρχισυντάκτης των «Ημερησίων Νέων» της μεγάλης έφημερίδος του Λονδίνου, ή όποια έξ'δεται μέχρι σήμερα.

Μόλις ο Πεντάλφας συνήλθε άπό την καταπληκτική κατάστασή του, σηκώθηκε κι έτρεξε σαν τρελλός στ'α γραφεία της έφημερίδος αυτής, γι νά άνακοινώσει την προφητεία του. Καταλαβαίνετε, βέβαια, τί θεομυ υποδοχή του έκανε ο άρχισυντάκτης της έφημερίδος.

—Καλά, καλά! άποκρίθηκε στο Φάουλερ. Πηγαίνετε τώρα σπίτι σας νά... ήσυχάστε, και αήριο τ'α ξαναέλτε!

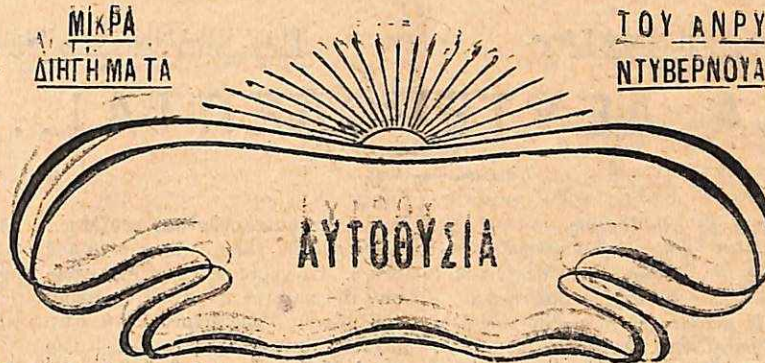
Μά ο Πεντάλφας, ο όποιος βοισκάνταν άκόμα σε νεκρική έξαψη, έπείμει ότι ήταν βέβαιος γι την προφητεία του δύναμι και ότι έπρεπε ή έφημερία νά δημοσιεύσει την πρόρρησή του και... νά είδοποιήσουν τον βασιλέα της Σερβίας τ'α κίνδυνος άπειλούσε αυτόν και την βασιλίσσα!

Το αποτέλεσμα της έπιμονής του προφήτου, ήταν νά χάσει ο άρχισυντάκτης των «Ημερησίων Νέων» την ύπομνηση του και νά πετάξει άπό τ'α γραφείο του τον ένοχλητικό αυτόν τύπον...

Την επομένη, ο Πεντάλφας άποφάσισε νά στείλ η ίδιος τ'α τηλεγράφημα στ'αυτά του άκριβώς όμως διάλληλος άσκήθη-

ΜΙΚΡΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ
ΝΤΥΒΕΡΝΟΥ

Ένας και γι τ'α ίδιο το κορίτσι. Ο γιος ο οποίος τις έξεδείχε και τις δύο. Έπαισε λοιπόν φίλες μαζί τους και σε λίγες μέρες τις κάλεσε δε τράπεζα. Η κ. Λετορζού δ'έλε κάποια δειλία γι' αυτές τις καινούριες σχέσεις. Ήταν μι πολύ καλή θύλα γι τ'α γιο, και έβγαλε πάντα με το μεταξωτό της φόρεμα και το μαντί της, που ήταν διαμέτασο. Όσο γι την Καλλιόπη, ήταν φανερό πώς δεν τον έβρισκε διόλου άσχημο τον Φερδινάνδο. Η κ. Λετορζού δεν δίστασε διόλου: Σεμολόγησε πρώτα τη μικρή κι έπειτα μίλησε πιαστικά και τιμημένα στην κ. Λετορζού:

—Έχουμε πολύ καλά τον τρέτο μας. Ο Σαμουήλ παίρνει τρεις χιλιάδες φράγκα το χρόνο συντάξι άπό την εταιρεία κι ο γιος μου κερδίζει πεντακόσια φράγκα το μήνα. Η κ. Λετορζού τ'α ψιλοκοκκίνισε

—Μητέρα μου, άπάντησε ο γιος. 'Αρνούγιο, καταπνόνοντας τ'α δάκρυά του. Δεν είναι πια της μόδας ή κόκκινη γροβάδα. Έπειτα δεν δίνω καμιά σημασία σε τέτοιες άνοησίες. Είμαι πια είκοσιπέντε χρόνων...

Κι άρχισε νά κλαίει με λυγμούς. Η κ. 'Αρνούγιο, ταραγμένη, τ'α κατάφερε, με το γλάιο, νά τον γι νά της πη το μυστικό του. Έπειτα φρόντισε νά συγκεντρώσει πληροφορίες γι τ'α μητέρα της

ζε νά παραλάβη το τηλεγράφημα αυτό...

Και ο Πεντάλφας πέρασε τρεις μήνες άγώνιας περιμένοντας την έπαλήθευσή της προφητείας του. Και γνώρισε τη βλθερη χαρά νά δη ότι δεν είχε άδικο...

Μόλις ο τηλεγράφος μετέδωσε και στο Λονδίνο την είδησι περί του τραγικού θανάτου του βασιλικού ζεύγους της Σερβίας, ο άρχισυντάκτης των «Ημερησίων Νέων» δημοσίευσε στην έφημερίδα ένα μεγάλο άρθρο, στο όποιο ύστορούσε τις λεπτομέρειες της νυχτερινής έπισκέψεως, που τού είχε κάνει πριν άπό τρεις μήνες ο Πεντάλφας...

Άπό την μι μέρα στην άλλην, ο Φάουλερ έγινε διάσημος. Χιλιάδες κόσμον τον έπισκέπτονταν στο σπίτι του γι νά ζητήσουν τη συμβουλή του σε διάφορα ζητήματα ή γι νά τους προφητεύσει το μέλλον. Μά ο Πεντάλφας είχε σιγά-σιγά τόσο πολύ άπό την άναγνωση τ'α 'Αλεξάνδρου και της Δράγας, είχε φοβηθεί τόσο πολύ και ο ίδιος την προφητική του δύναμη, ώστε άπό κείνη τη μέρα άποφάσισε νά κλείσει παντοίως το στόμα του και νά μη ξαναβυθιστεί τα βλέμματά του στο άόρατο μέλλον...

Ζήτησε δανεικά και τράπεζε με τις άξιώσεις των τοκογλόφων. Μια μέρα, καθώς περπατούσε σκεπτική, την πιάσανε ένας άγιος και την χαϊρέτισε ευγενέστατα, με τ'α καπέλλο στο χέρι.

—Με συγχωρείτε, κυρία, της έλεπε. Θά άπορούσατε νά μιλήσετε ιδιαιτέρως γι μι άπεκερδή εργασία:

—Εγώ είμαι γεννημένη στο Περίο, φημίρασε ή κ. 'Αρνούγιο, ο άνδρας μου είναι παρασημοφορημένος με τ'α γιός που προκειται ν' άραβανιστεί... Τι κοιτούσα θά φερών...

—Δεν βαρύνετε, κυρία, της έλεπε, ότι θέλετε... Αυτά τ'α κανονίζουμε. Θά άπορτε μάλιστα στ'α διαλέγματα νά σπλάτε στον κό-

Ο άγαστος φανότανε μεσημερινός, άνθρώπος της δουλειάς, έπιχειρηματίας. Η κ. 'Αρνούγιο τον ακολουθούσε στο γοναίο καφενεύο.

Είχε μιπροσάρμοζ, κυρία μου, κι όνομαζόταν Λουίζα Μελές. Έτσιμ'αζο τώρα στο Νεϊγύ μι περίφημη εργασία, γι την όποια μου είσατε άποαίτηση. Άκούστε με λοιπόν, καλά: Πληρώνω πενήντα φράγκα την μέρα, έβδομαδιαίο προκαταβολικός, μετρητά στο χέρι, τίμια πράγματα και παστούρια. Γραμμάτια πενήντα φράγκα την έβδομάδα...

—Περι τίνος πρόκειται, κυρία; ρώτησε στενάζοντας ή κ. 'Αρνούγιο.

—Απλούστατα: Ο μιπροσάρμοζ είχε διοργανώσει σ' ένα θερινό θέατρο, μι έκδοσι άνθρωποκόγων της φύλης των Ζενί-Γκουμπέρ.

Χοροί πολιτικοί, χοροί με τ'α

Είχε τη μανία νά ντύνεται με μεγάλη κομψότητα...

Τα ήθελε όλα εν τάξει, ήθελε νά κανονισθούν τ'α πάντα ως την τελευταία τους λεπτομέρεια, ως και το τραπέζι του γάμου. —Σ' αυτό έμπένω πολύ. Θέλω ένα πλούσιο τραπέζι. Εξ ατίας του θείου Φριτόλ, που θά τον κληρονομήσει ή κόρη μου κι' αυτός είναι, ξερετε, καλοφραγός...

Έπιτέλους συμφώνησαν σε όλα. Δεν έμεινε, παρά πώς νά βρουν ή 'Αρνούγιο τις δύο χιλιάδες φράγκα, άποαίτητες γι τ'α έξοδα του γάμου και του ταξιδιού των νεογόνων. Δύσκολο πρόβλημα!

—Άς δορίσουμε το γάμο γι τ'α φθινόπωρο, είτε ή κ. 'Αρνούγιο, κι' έχει ο Θεός...

Ζήτησε δανεικά και τράπεζε με τις άξιώσεις των τοκογλόφων. Μια μέρα, καθώς περπατούσε σκεπτική, την πιάσανε ένας άγιος και την χαϊρέτισε ευγενέστατα, με τ'α καπέλλο στο χέρι.

—Με συγχωρείτε, κυρία, της έλεπε, ότι θέλετε... Αυτά τ'α κανονίζουμε. Θά άπορτε μάλιστα στ'α διαλέγματα νά σπλάτε στον κό-

ομο και σκόνη γι τ'α δόντια, δέχοντας τ'α θαυμάσια δόντια σας. Όλοι θ' άγοράσουν. Θά βγάλετε πολλά λεφτά. Μόνο, όταν σ'α δίνουν τ'α λεφτά, θά λέτε: Μέ-σι, με-σι, σαν νά μην ξεράτε ούτε λέξι γαλλικά.

Η κ. 'Αρνούγιο τ'ο σκέφτηκε καλά. Άν θυσιάζονταν γι δύο μήνες, θά έξοικονομούσε όρατά τις δύο χιλιάδες κι' όλα θά πήγαιναν μι χαρά. Το πράγμα όμως θά ήτανε πολύ παράξενο. Κι' άλήθεια, όταν πήγε και γνώρισε το θέατρο του Μελές, βλτα της φάνηκε παράξενα και περίεργα: Οι άνθρωποκόγοι ήτανε άλλος λούστρος στη Μπαργιό, άλλος πορτίσης στη Μασσαλία. Όλοι τους άνταν κι' ο μιπροσάρμοζ με μεγάλη δυσκολία τούς ήλάει την ώρα της παραστάσεως, κι' έβγαναν έπιτέλους με τ'α κινά του χέρι και τις περιεβαλίζε με τ'α φτερά στο κεφάλι. Τότε έκανε την εμφάνισή της κι' ή κ. 'Αρνούγιο, ξεφώνισε «Χάρια, χάρις! Λό! Λό! Λό!», κι' άρχισε τ'ο χορό, δηλαδή κάποιον παλιό χορό της Πικαρδίας, που τής τον είχε μάθει μιροό κορίτσι ή γαριά της. Και το έμπόριο της σκόνης γι τ'α δόντια άφηνε άκριβό κέρδος.

Όλα λοιπόν πήγαιναν μι χαρά, όταν μι Κυρία, της στιγμής που ο κ. Λουίζο Μελές φώναζε: «Καί τώρα, κυρίες και κύριοι, ή άγρια Ραναούλ θά χορεύει τον χορό του σκορπιού», ή δυστυχισμένη ή κ. 'Αρνούγιο πήγε νά λιποθυμήσει, γι τ'α άναγνώρισε στην πρώτη σειρά των καθισμάτων το μεταξωτό φόρεμα και το μεταξωτό μαντί της κ. Λετορζού. Στο πλάι της καθόταν ένας σοβαρός γέρος με άσπρες φαριές.

Θά ήταν χωρίς άλλο ο κ. Φριτόλ, ο θεός ο καλοφραγός. Η δυστυχισμένη άσθονάταν τ'α γονατά της νά ληξύνει και φώναζε άδόνετα: «Χάρια, χάρις! Λό! Λό! Λό!», ενώ οι άνθρωποκόγοι υψώνοναν όλόγρονό της, χορηγώντας: «Χούα! Χούα! Ραμαφρά!» Ο λούστρος του Μπαργιό βαρύνε ένα ταμπούρι κι' ο πορτίσης της Μασσαλίας έπαιζε κάποιον βαρόκο σονατο, φυσώντας μέσα σ' ένα κοίφο κόμπιλο.

Ο μεταξωτός μπόνες φανότανε πολύ ταραγμένος. Χωρίς άλλο, ο γάμος θά γινόταν... Τον φανόταν τον Φερδινάνδο, ίσα-ίσα που άγούσε ένα ζευγάρι πύρεχα γόνιμα, χρεί με μωρές όγες...

Ένα άιος ή κ. 'Αρνούγιο, με την καρδιά σασμένη, άποτέλεινα κοιτάει — σταβά τον περίφημο χορό της με το περίεργο άποταμένο μέντο του, τα μάτια της άναγνώσαν τ'α μάτια της κ. Λετορζού — κι' αυτά τ'α μάτια των δύο γυναικών συνεννοήθηκαν. Τα βλεπτικά μάτια της κ. 'Αρνούγιο λέγανε στ'α μάτια της κ. Λετορζού: «Βλέπετε τί γάμο γι την εύτυχία του παιδιού μου;», και τα μάτια της κ. Λετορζού άπάντωναν συγχωμένα: «Σας καταλαβαίνω πολύ καλά. Το ίδιο θάκανα κι' εγώ γι την κόρη μου...».

Κι' όταν τέλειωσε ο χορός κι' ή κ. 'Αρνούγιο πιάσανε με τις σκόνης γι τ'α δόντια, ή κ. Λετορζού της ψιθύρισε πίσω άπ' την πλάτη του σοβαρό ύψον: «Θά σ'α δώ άπόμει». Τότε ή κ. 'Αρνούγιο, γεμάτη χαρά, της άπάντησε με την μόνη Γαλλική λέξι, που της έπέτρεπαν νά μεταχειρίζεται:

—Με — σί, με — σί... ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥ

Ο Ο. Μπαλζάκ

Η εδωσμένη αναγνώστριάς μας ως μη τρομάζουν με την ανάγνωση του τίτλου αυτού του άρθρου. 'Ας μη φαντασθούν ότι πρόκειται να τους περιγράψουμε εγκληματικές ιστορίες, αμαρτηρά δράματα και θρησκήδια κακούργηματα... Απεναντίας θα τους βοηθήσουμε να κάνουν μαζί μας ένα εύχριστο περίπατο στο παλιό καλλιτεχνικό Παρίσι — στα θέατρα που μεσουράνησαν στη Γαλλία πριν από εκατό περίπου χρόνια... Όσο για τον παράξενο τίτλο της σελίδος μας αυτής, θα σας εξηγήσουμε αμέσως τη σημασία του. Τα περισσότερα από τα Παρισινα θέατρα της εποχής εκείνης, ήταν συγκεντρωμένα στη λεωφόρο του Τέμπλου. Κι επειδή τα ρομαντικά δράματα που γραφόταν τότε ήταν γεμάτα εγκλήματα, άρπαγές, προδοσίες, τραυματισμούς και κάθε είδους σφιμφορά, ο κατ'έξοχον δρόμος των θεάτρων έμεινε γνωστός στην ιστορία με την υποβλητική κι' επιτυχημένη ονομασία «Η Λεωφόρος του 'Εγκλήματος»!

Ο πρώτος, ο οποίος σκέφθηκε ν' ανοίξει θέατρο στην κεντρική λεωφόρο του Τέμπλου, ήταν ο γελωτοποιός Νικολέ, διάσημος και για τους κομικούς μορφοσμούς του και για την άντοχή του στην κρασοποσία. Ο Νικολέ αυτός, όταν ήθελε να εκδηλώσει την αποστοργή του απέναντι ενός ανθρώπου, του έλεγε: —Σε περιρονώ σαν ένα ποτήρι νερό!...

Τό θέατρο αυτό — μιὰ παράγια για την ακρίβεια — είχε σημειώσει τέτοια επιτυχία, ώστε ύστερα από λίγον καιρό άνοιξαν άλλα τέσσερα, στην ίδια σειρά. Και το περιεργό είνε ότι όλα έκαναν χρυσές δουλειές. Έννοείται ότι τα έργα που ανέβαζαν κάθε άλλο ήσαν παρά άριστοτεργήματα. Ο κόσμος πήγαινε σ' αυτά τα θεάματα, όχι για να νοιώσει έντονα καλλιτεχνικά ρίγη, αλλά για να ξεκαρδιστεί στα γέλια με τους σαλταμπανισμούς των ήθοποιων. Και πολλές φορές, όταν το κοινό ένδουσιάζετο από το παίξιμο ενός αγαπημένου του ήθοποιού, ανέβαινε στη σκηνή... για να παρακολουθήσει την παράστασι από κοντινότερα!...

Μά η πραγματική δόξα της Λεωφόρου του 'Εγκλήματος άρχισε από την εποχή του μεσουρανισμού, από την εποχή δηλαδή που επικρατούσε η φιλολογία των διαρρών, των αμαρτηρών δραμάτων, των απελπισμένων ερώτων και

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Τα θέατρα στὸ Παρίσι πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν. Ἡ πράγματι τοῦ γελωτοποιοῦ Νικολέ. Τὰ πολὺπρκα... τερατοεργήματα πού ἐνθουσίαζαν τὸ κοινόν. Τί γινέταν κατὰ τὶς παραστάσεις τῆς «Βασιλίσσης Μαργκώ». Φαί καὶ ὕπνος στὸ θέατρο. Τά... ὅματα τὸν ντ' Ἐννερέ. Ἡ πανηγυρική ἀποτυχία τοῦ Μπαλζάκ ὡς θεατρικοῦ συγγραφέως. Σπαρταριστὰ ἐπεισόδια καὶ ἀνέκδοτα.

των περιπελεγμένων εξοφρενικών υποθέσεων. Οι θεατρικοί συγγραφείς συναγωνίζονταν τότε ποὺς να σκοτώσει περισσότερα άτομα στο έργο του, ποὺς να εμφανίσει τις πιο άπίθανες ανθρώπινες τραγωδίες. Κάθε βράδυ από τις δώδε ως τις δώδεκα — ή θεατρικές παραστάσεις διαρκούσαν τότε το λιγότερο τέσσερες ώρες! — το κοινό παρακολουθούσε με καταπληκτική ύπομονη πολύπρακτα δράματα, βουτηγμένα στο αίμα, δράματα τα οποία έφεραν, την εποχή εκείνη, δάκρυα και ρίγη στους θεατές, ενώ σήμερα θα τους έκαναν να λιποθυήσουν στα γέλια!...

Είπε κάτι άφάνταστο, τί είδους διανοητικά καπνασκηνίσματα χώνεψαν οι Παρισινοί του καιρού εκείνου, χειροκροτώντας τα μ' ένθουσιασμό. Τό κορόμφωμα, όμως, της άν-

ράνκο και του Καρόλα: ΟΡΑΝΚΟ.—Κάτι λούμα! ΚΑΡΑΚΑ.—'Αμονίκα 'Α-ζάλκα Κερεμπέκ. ΟΡΑΝΚΟ.—'Ιναλίκι Σικαλα-μάι, Ιτάρα α μοντόν. Κούλε ού-εκελί;... Και ούτω καθ' εξής, επί ένα ολόκληρο τέταρτο της ώρας!... Και στο διάστημα αυτό, το κοινό άκουσε μέσα σε βαθιά σιγή τόν... δραματικών αυτό διάλογο, θαυμάζοντας το ύψος της φαντασίας του συγγραφέως! ***

Ένα από τα περιημιότερα θέατρα της Λεωφόρου του 'Εγκλήματος, ήταν και το 'Ιστορικό Θέατρο που το ίδρυσε και το διηύθυνε ο άθάντος 'Αλέξανδρος Δουμάς πατήρ.

Τα έργα του θεάτρου αυτού

Ο 'ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑΣ, ΠΑΤΗΡ

θρώπινης άνοησίας αποτελεί ένα δράμα του Πιζερεκού, που πρωτοπαίζθηκε στα 1820 με τον άτελειωτο τίτλο «Η Ξωή, ή περιπέτειες και ο θάνατος του Χριστοφόρου Κολόμβου ή ή άνακαλύψις του Νέου Κόσμου από ένα τομμηρό θαλασσοπόρο». Για να λάβετε μιὰ ιδέα της... τέχνης του συγγραφέως, σας πληροφορούμε ότι ο εύλογημένος αυτός άνθρωπος είχε τη μεγαλοφυΐα να βάλει μερικους άγρίους 'Αμερικανούς να συνδιαλέγονται σε μιὰ ολόκληρη σκηνή στή... μηχανή του γλίσσα!... Κι' έτσι, οι Παρισινοί μπόρεσαν να παρακολουθήσουν, έμδρόντητοι, τον παρακάτω άπολαυσικό διάλογο μεταξύ δύο πρωταγωνιστών του έργου, του 'Ο-

ρίγιναν στις 20 Φεβρουαρίου 1847, με την «Βασιλίσα Μαργκώ» του μυθιστορημάτος του. Είκοσι τέσσαρες ώρες πριν άνοίξει το ταμείο, ού έξω από το θέατρο. Και το δράμα αυτό, που άρχισε στις 6 το πρωί, τελείωσε, με τη δύναμη του Θεού, στις... 8 το πρωί!... Χορεύστηκαν δηλαδή ένννη ολόκληρες ώρες γύρω να παίζονται ή δεκαπέντε εικόνες της «Βασιλίσσης Μαργκώ»!

Ένας χρονογράφος της εποχής, μας περιγράφει ως εξής την έξαιρετική αυτή παράστασι: «... Η ώρα δέκα το βράδυ, ή διεύθυνσι τοῦ θεάτρου επέ- τρεψε στους πλανόδιους πωλη- τας σούπας να μπούν μέσα, γι-

ατί οι θεαταί άρχισαν να πει- νούν! Τά μεσάνυχτα ακριβώς, έκαναν επιδρομή στο θέατρο και οι κουλουρτζήδες, οι όποιοι έφεραν ψωμάκια και γλυκίσματα ζεστά ακόμα, από το φούρνο... Μερικοί γειτονικοί έμπο- ροι είχαν την έμπνευσι να νοι- κιάσουν φάφες σε δούους από τους θεατάς θά ήθελαν να κοι- μηθούν καμμιὰ ώρα για να παρακολουθήσουν κατόπιν την συνέχεια της παραστάσεως δροσε- ροί και εδιδάθετοι. Και, κατὰ τὰς τρεις το πρωί, λίγο πριν τελειώσει ή παράστασις, οι θε- αταί μπόρεσαν να πάρουν στο θέατρο και το πρωινό τους ρό- φημα και να πάνε σπύτι τους να κοιμηθούν...»

Η «Βασιλίσα Μαργκώ» κράτη- σε το πρόγραμμα του θεάτρου εξή ολόκληρους μήνες, με την ίδια θραι- νευτική επιτυχία και με την ίδια διάδοχα. Η αλήθεια είναι ότι ένα βράδυ, μιὰ περίπου δωμάδα, ύστε- ρα από την πρώτη παράστασι, οι ήθοιοι παρεκάλεσαν τον Δουμά να κόψει μερικές σκηνές από το έρ- γο του, επειδή ή έννεαώρης συνε- λής έργασία τους είχε τσακίσει. Ο συγγραφέας δέν τους άνήχηκε βέ- θαια αυτή τη χάρη. Μα όταν το κοινό ειδη την έτοιμένη, ή πα- ράστασις τελείωσε μονάχα στή μιὰ από τα μεσάνυχτα, άρχισε να διαμαρτύρεται τόσο ζοηρά, ώστε οι ήθοιοι προήθησαν μήπως τους λυποαρούν οι θεαταί και έπαξαν συμπληρωματικά τις σκηνές που εί- χε περικόψει ο συγγραφέας!...

Ένας από τους κυριότερους τρο- φοδότες των θεάτρων της Λεωφό- ρου του 'Εγκλήματος ήταν και ο 'Αδόλφος ντ' Ἐννερέ, ο διάσημος συγγραφέας των «Δύο 'Ορφανών». Ο άνθρωπος αυτός έγραψε ένα δράμα σε πέντε μέρη, με πρόλο- γο και επίλογο, με δση εικόλια κα- πνίζουν οι αναγνώστες μας ένα σι- γάρο. Πάνω από εκατό έργα του ντ' Ἐννερέ παίχθηκαν σε διάστημα δώδεκα μηνών. Όσο για το περιεχόμενο των δραμάτων αυτών, προτιμότερο είναι να μη σας κάνου- με διάλογο λόγο. Άρκεί να σας ανα- φέρουμε ότι ο γόνιμος αυτός συγ- γραφέας σ' ένα έργο του που έφε- ρε τον υποβλητικό τίτλο: «Η μέρα και ή νύχτα ή ή 'Αρετή ή ή Κα- κία» σκότωνε πέντε ανθρώπους, τραυμάτιζε θανάτωμα δύο, απαγχό- νισε ένα, δύο τους έστελνε στη κά- τεργα κι' ένα στο φρενοκομείο.

Ο Μπαλζάκ, ο ρεαλιστής Μπαλ- ζάκ, ο όποιος είχε ένα βράδυ την ύπομονη να παρακολουθήσει τη «Μέ- ρα και τη Νύχτα» κλπ. ως το τέ- λος, ψιθύρισε σε μιὰ στιγμή, κατά- πληκτος, ενώ έβγαυε από το θέα- τρο:

—Ο μόνος που δέν τιμωρήθηκε, άπας τοῦ άξισε, σ' όλην αυτήν την ιστορία, είναι δ... συγγραφέας!... Ο 'Αδόλφος ντ' Ἐννερέ έμαθε

τή, γνώμη του μεγάλου μυθιστο- ριογράφου για το έργο του, πειρά- χτηκε κατάρδα και άρκίστηκε να πληρώσει τον Μπαλζάκ με το ίδιο νόμισμα. Και όταν ύστερ' από λί- γον καιρό, ο Μπαλζάκ άποφάσισε να ανέβαση και αυτός ένα δράμα— όχι από κλίσι προς το λογοτεχνικό αυτό είδος, μιὰ για να κερδίσει όσο τό δυνατόν περισσότερα χρήματα— ο συγγραφέας των «Δύο 'Ορφα- νών», ο όποιος πήγε από τους πρώ- τους στην παράστασι, φώναξε, ενώ έβγαυε από το θέατρο, άρκατα δι- νατά για να τον άκούση όλος ο κό- σμος:

—Ο μόνος που τιμωρήθηκε σ' αυτό το έργο ήταν ο δραματογράφος! Και ή τιμωρία που έλαβε ή- ταν άνάλογη με το έγκλημά του!... Πρέπει τώρα να σας πληροφορή- σουμε ότι ο μεγαλοφυής μυθιστορι- ογράφος Μπαλζάκ σφουρίχτηκε ά- γρια ως θεατρικός συγγραφέας ά- πό την πρώτη κιόλας παράστασι του έργου του!...

Διάσημος στην εποχή του, μιὰ λογιονομήμένος σήμερα κι' από αυ- τές ακόμα τις γραμματολογίες, ή- ταν ο θεατρικός συγγραφέας Εδύ- ριστος Μπαντεβιάν. Ο άνθρωπος αυτός, άνίκανος γύ' άλλη κακὸ και σε μιὰ μινύτα, γινόταν...θηρίο άνή- μερο από τη στιγμή που καθότανε στο γραφείο κι' έβριαν την πέννα στο χέρι του!... Τού ήταν άδύνατο να γράψη μιὰ σκηνή, χωρίς να πε- θάνη κι' ένα τουλάχιστον πρόσωπο! Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς πατήρ συ- νήθιζε να λέη γι' αυτόν:

—Ο Εδύριστος είναι ικανός με πέντε μονάχα δράματα τον να φέ- ρη το τέλος του κόσμου!...

Κάποτε, ο Μπαντεβιάν ανέβασε ένα πολύκοστο δράμα, στο όποιο παρουσιάζε ένα πατέρα ερωτευμέ- νου με την κόρη του, ενώ ή γυναίκα του αγαπούσε τρελλά τον γιό της! "Υστερα από άτέλειωτες σκηνές, στις όποιες τα δύο αυτά τερατόδη ζεύγη έκαναν ύψηλή φιλοσοφία πε- ρι ήθους και άρετής, ο συγγρα- φέας άποφάσισε να έπαναφέρει τον θλιβερότερο ήρωά του στο σωστό τον δρόμο — εμφανίζοντας μιὰ καλόγρια, μιὰ άγγελική κόρη που ανέλαβε τον άθλο να εξαγνίση την ανθρωπότητα από το προπατορικό αμάρτημα!...

Τό άποτέλεσμα της επεμβάσεως της άγίας αυτής γυναίκας ήταν να συναισθανθούν οι ένοχοι το σφάλ- μα τους και να...σποτωθούν και οι τέσσαρες, ο ένας ύστερ' από τον άλλον, σε μιὰ σκηνή ανατριχιαστι- κής ήλιθιότητας! Τό θέαμα όμως, της αυτοκτονίας τεσσάρων συγχρό- νως ανθρώπων ήταν τόσο κομικό, ώστε οι θεαταί — οι όποιοι είχαν χονέψει σκηνές πιο άχόρνετες και από αυτήν, — δέν μπόρεσαν να κρατηθούν και ξεσπασαν σε άσυγ- κράτητα γέλια, φωνάζοντας:

—Θέλουμε και το συγγραφέα! Θέλουμε και τον συγγραφέα!

Ο Εδύριστος Μπαντεβιάν νό- μισε ότι το κοινό είχε ένδουσιαστή και ότι τον ήρπαισε για να τον έ- πενερμήσει. Και παρουσιάστηκε, αί- σθητός και βλοσυρός, στη σκηνή... Τά γέλια διπλασιάστηκαν και ή κραυγή έγιναν από δυνατές:

—Και ο συγγραφέας! Και ο συγ- γραφέας!...

Ο μέγας δραματογράφος άρχισε να μη καταλαβαίνει τί συμβαίνει. Τέλος, ένας από τους... νεκρούς ή- θοποιούς, άνασκήθηκε, άρπαξε

Η Βασίλισσα Βικτωρία

ΜΕΤΑ τον Μουσσολίνι, ο όποιος θεωρείται ως δόκιμος συγγρα- φέας, ή έφημερίδες όλου του κό- σμου διατυμπάνισαν εσχάτως ότι και ο Χίτλερ είναι διακεκριμένος συγγραφέας, κι' ότι μάλιστα έχει σπουδαίο ταλέντο παιδαγωγού-συγ- γραφέως. Ο 'Φόρερ, καθώς απο- καλούν οι Γερμανοί τον δικτάτορά τους, συνέγραψε ο ίδιος ύποδειγμα- τικά αναγνωσιματάκια για όλες τις τάξεις των Γερμανικών σχολείων, για τα όποια ή έπίσημη Γερμανική κρατική έγραψε ένδουσιαστικές κρι- σεις.

Με την ευκαιρία αυτή θα μη- μονεύσουμε όλους τους ήγεμνες των διαφόρων κρατών, οι όποιοι ήπηρεζαν λο- γογράφοι.

Μεταξύ των έστεμ- μένων γυναικών, τί σήπτερα τί κατέχει ή άείμνηστος βασίλισσα 'Ελισάβετ της Ρουμα- νίας, ή περίφημη Κά- ρμεν Σύλβα, της όποιος ή έργα τιμούν την παγκόσμια φιλολογία. Η Κάρμεν Σύλβα, έκ- τος από πάμπολλα ποι- ήματα, διηγήματα και μυθιστορήματα, είχε γράψη κι' ένα μελό- δραμα, που παίχτηκε με μεγάλη επιτυχία στην 'Όπερα του Μονάχου. Τη μουσική του μελόδρα- ματος αυτού την είχε συνθέσει ένας άλλος έ- στεμμένος, ο έξόριστος τώρα Φερδινάνδος της Βουλγαρίας.

Λιμπρέττο μελοδρά- ματος έγραψε κι' ο πρώην Κάιζερ, που ή σήμερα έξόριστος στο Ντόρν, τον «Ρολάνδο του Βερολίνου». Τό μελόδραμα ό- μως αυτό, παρ' όλη την ύπεροχη μουσική του περίφημου Λεονκαβά- λο, δέν έσημείωσε και τόσο μεγάλη επιτυχία.

Ο βασιλεύς της Σουηδίας 'Ο- σκάο ο Β' είχε γράψη σελίδες, ή όποιες και τώρα ακόμη διαδύον- ται με μεγάλο ενδιαφέρον. Η Σκανδιναβική κοιτική τον θεωρεί ως έναν από τους μεγαλύτερους

τόν Μπαντεβιάν από τα πόδια και τον έπλυνσε και αυτόν κάτω!

Και το κοινό, βαναποποιημένο, έ- πειδη...πέθανε και ο συγγραφέας. Έξασπας σ' ένδουσιώδη χειροκροτή- ματα αυτή τη φορά!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΣΤΕΜΜΕΝΩΝ

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΕ ΤΑΛΕΝΤΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Τό συγγραφικό έργο δυο συγχρόνων συγγραφέων. Μια βασι- λίσσα που δεξάστηκε ως συγγραφέας. Τό φιλολογικό έργο της Κάρμεν Σύλβα. Ο Κάιζερ συγγραφέας λιμπρέττου μελοδράμα- τος. Ο Νικέλαος του Μαυροβουνίου δραματικός συγγραφέας. Βασίλισσες ποιήτριες και διηγηματογράφοι κτλ. κτλ.

στολίστες του κόσμου.

Ο Τσάρος Νικόλαος Β' είχε δυ- νατό περιγραφικό ταλέντο. Τά 'Α- πομνημονεύματα του ταξιδιού, που έκανε μαζί με τον δυο μας πριγ- κηπα 'Εωόργιο στην 'Ιαπωνία, δια- βασίστηκαν άπλήστως.

Ο ήγεμνών του Μαυροβουνίου Νι- κόλαος ήταν ο μεγαλύτερος δρα- ματικός συγγραφέας της χώρας του. Ένα πεντάπρακτο δράμα του, μάλιστα, είχε μεταφρασθή και παι- χθή στη Ρώμη, στο Παρίσι, και τη Βουδαπέστη. Η κόρη του 'Ελένη, ή σημερινή βασίλισσα της 'Ιταλίας, έγραψε κι' αυτή κατὰ την νεότητά της δραματάκια λυρικά τραγούδια, από τα όποια μερικά είχαν μετα- φρασθή και σε ξένες γλώσσες.

Η προκατόχος της στο θρόνο της 'Ιταλίας Μαργαρίτα, είχε γρά- ψει πολλές θρησκευτικές προσευχές και ύμνους. Δέν άπάρχει δέ ούτε μιὰ 'Ιταλική 'Ανθολογία της έλο- γης της, που να μην περιέχει την συγκατακρίτατη «Προσευχή προς την Παρθένον», που είναι ένα από τα έργα της.

Η βασίλισσα της Σερβίας Να-

Η Κάρμεν Σύλβα

δαλία είχε εκδώσει τα «Απομνημό- νευματάς» της, βιβλίο, που όταν το διαβάσει κανείς, είναι άδύνατο να μη δακρύσει.

Η βασίλισσα της 'Αγγλίας Βι- κτωρία μίς άφησε τις «Αναμνή- σεις» της, των όποιων κάθε σελίδα ξεχειλίζει από ένα λεπτό άρωμα, το άρωμα της βαθιά αίσθηματι- κής ψυχής της.

Ο αλμονόχτης αυτοκράτορας της Βουλγαρίας Δόν Πέτρος ήταν κι' αυτός διακεκριμένος συγγραφέας.

Ο δούξ της 'Ουαλίας συνέγραψε την «Ιστορία του Κοντέ», έργο που τον τοποθετεί μεταξύ των με- γαλειότερων ιστορικών συγγραφέων του κόσμου.

Η βασίλισσα της Ναβάρρας Μαργαρίτα Βαλουά είχε γράψη πολλές κομωδίες και ποιήματα. Τό βιβλίο όμως που την δόξασε, είναι ή περίφημη της «Διηγήσεις της Βασίλισσας της Ναβάρρας».

Είπε γνωστό ότι ή βασίλισσα 'Ε- λισάβετ της 'Αγγλίας έγραψε στί- χους στη Λατινική και στην αρχαία 'Ελληνική γλώσσα. Ο 'Δισραήλ στα «Φιλολογικά Περιεργά» του παραθέτει πολλά τραγούδια της 'Ε- λισάβετ, γραμμένα 'Αγγλικά.

Η Αικατερίνη ή Μεγάλη, έκτος από τα πόρνα πολιτικά άσθρα της, έγραψε και πολλές κομωδίες στα Γαλλικά, ή όποιες παραστήθηκαν στο ιδιαίτερο θεάτρο της.

Ο Μέγας Ναπολέων συνέγραψε μιὰ δίτομη 'Ιστορία της Κορσικής, μύθος, βουκολικά ποιήματα, κα- θός και μιὰ άγκυδή «άνταποκρίσι», σχετική με τις μάχες που είχε δώ- σει.

Υπάρχουν και πολλοί άλλοι ή- γεμόνες, που ήσαν συγγραφείς. Ο Πέτρος ο Μέγας έγραψε ένα 'Η- μερολόγιο των πολέμων του κατὰ της Σουηδίας.

Ο Λουδοβίκος ο ΙΕ' έγραψε ένα γεωγραφικό έργο.

Ο Λουδοβίκος ο Α' της Πορτογαλίας, ο Φρειδερίκος ο Μέγας, ο 'Αλφόνσος ο Ι' της Κα- στίλλης, υπήρξαν κι' αὐ- τοί συγγραφείς. Ο Λου- δοβίκος ο ΙΗ', πριν ά- νεβή στο βασιλικό θρό- νο, έγραψε τον «Πα- νούργου» του, και μετά συνέγραψε πολλά διηγή- ματα και ποιήματα.

Ο αυτοκράτορ Ναπο- λέων ο Ρ' ήταν ιστορι- κός και έπιφυλοδογά- φος. Στα 1870 οι Γερμα- νοί βρήκαν μεταξύ των εγγράφων του κι' ένα κοινωνικό μυθιστόρημα, γραμμένο με τα ίδια του τα γράφα.

Πρέπει ν' αναφέρουμε τέλος και τον ηρωικό βα- σίλεα της Πολωνίας Στανίσλαο Δεΐνσκη, ο όποιος άφησε ένα τετρά- τομο έργο στη Γαλλική γλώσσα, με τον τίτλο: «Έργα του ένγενούς φιλοσόφου».

Για να γίνης καλύτερος από ό,τι είσαι, πρέπει ν' ανακινώσσαι κάθε μέρα, ν' ανακινώσσαι πάντα, ν' ανακινώσσαι διαρκώς.

Αυτοκράτορ Τσιν- Τσάγγ.

Δέν άπάρχει κανείς που να μην έχη μέσα στην ψυχή του κάτι το καλό, που θα μπορούσε να γίνη ά- κριβή μιὰ καλή, σχεδόν τέλεια, άν- βριασάνα τρόπος να καλλιεργήση όπως πρέπει.

Σαίιπ - Έθρενιν

ΟΤΑΝ ο Στέφαν Χίλγκαρντ χάρισε στη Βάνδα ένα άσημενο στυλέτο για τα γενέθλιά της, εκείνη τον ευχαρίστησε και μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο του έλεγε πως η έκλογη του δώρου του ήταν πολύ επιτυχημένη, αφού θα της θύμιζε πάντοτε τις πληγές που της είχε άνοιξει στην καρδιά.

— Όσοιδήποτε, απάντησε ο Στέφαν, λίγο πειραγμένος, έλπίζω πως το μικρό αυτό κομφοτέκι θα σου φανή χρήσιμο.

Η Βάνδα έμεινε για λίγο ώρα σκεπτική, κυττάζοντας με προσοχή την αλχημική του κομπού, μικρού δόλου. Κατόπιν μ' ένα παράξενο χαμόγελο έλεγε:

— Είπε τόσο κομφοτέρο, που μπορεί να με στείλει χωρίς κανένα πόνο στον άλλο κόσμο!

— Πολύ μελοδραματική είσαι σήμερα, Βάνδα! είπε ο Στέφαν.

— Και μήπως η ζωή δεν είναι ένα μεγάλο μελοδράμα; Όσοσο μη φοβάσαι, Στέφαν! πρόσθεσε η νέα γελώντας ευθύμια. Δεν σκέφτηκα ακόμα ν' αυτοκτονήσω, ούτε για χατήρι σου, ούτε για χατήρι κανενός άλλου!...

— Όσοσο, ο Στέφαν έφτυγε συλλογισμούς από το σπίτι της Βάνδας κι' αναρωτιόταν με στενοχωρία μήπως δεν είχε κάνει καλά που της χάρισε το μικρό αυτό δώλο. 'Αλλ' άμέσως έδωσε από τον νού του την δυσάρεστη αυτή σκέψη που τον βασάνιζε.

— Αυτή η Βάνδα, μονομύρισε, κατορθώνει να μου μεταδίνει τις μελαγχολικές ιδέες της!

'Αλλά και η Βάνδα, όταν έφτυγε ο Στέφαν, έμεινε άρεκτη ώρα συλλογισμένη. Της είχε κάνει εντύπωση η παράξενη έκλογη του δώρου του φίλου της που της θύμιζε τον κρυφό καύμο της γι' αυτόν.

Κάνεις ως τώρα δεν την είχε πληγώσει τόσο βαθιά όσο ο Στέφαν με την αδιαφορία του. 'Ισως εκείνος να μη το έκανε επίτηδες και να ήταν ο χαρακτήρας του έτσι ψυχρός. 'Ισως το λάθος να ήταν δικό της, που ζητούσε να την αγαπά τόσο παράφορα όπως τον αγαπούσε εκείνη, σαν να μπορούσε κανείς να επιβάλει τα αισθήματά του στον άλλον!... 'Αλλά μήπως έφταιγε αν τον αγαπούσε τόσο πολύ, αν υπέφερε εξ αιτίας του; Η μετρημένη αγάπη του Στέφαν που έμοιαζε σχεδόν με αδιαφορία, της άνοιξε βαθιές πληγές στην καρδιά της.

— Θεέ μου! ψιθύρισε. Πόσο συμβολικό είναι το δώρο του!

Υπήρχε βέβαια και ο Μάξ Σπέρμαν, ο οποίος ζητούσε τόσον καιρό τώρα να την κάνει γυναίκα του. 'Ο Μάξ, το εύθυμο και καλόκαρδο παλληκάρι που δεν μπορούσε να κατασταλάξει σ' ένα μένος, που έννοιασε να ταξιδεύει διαρκώς, ενώ της Βάνδας της άρεσε η ήσυχη οικογενειακή ζωή. Πολλές φορές μιλούσαν, άπορούσε κι' ο ίδιος, πως, ενώ αυτός ήθελε να βρίσκεται σε αδιάκοπο κίνησι, ενώ τρελλανόταν για τις περιπέτειες και για τα σπώ, είχε αγαπήσει ένα κορίτσι σαν τη Βάνδα, η οποία είχε έντελως διαφορετικό χαρακτήρα.

Και να τώρα που της ζητούσε μια δριστηκή απάντηση. 'Οσοσο η Βάνδα δίσταζε... 'Ηταν τριάντα χρόνων και ο Μάξ θα έχοταν για να ζητήσει την απάντησή της που η

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ε. ΜΑΝΝΙΝ

Βάνδα την ανέβανε από μέσα σε μέρα...

Είχε φθάσει το καλοκαίρι κι' επιδεί η Μάξ έπρόκειτο να φύγει για μακρινό ταξίδι, έπρεπε ν' άποφασίσει αν θα έφευγε μαζί του ή αν θα τον άφηνε να φύγει μόνος του. Με το ταξίδι του, ο Μάξ θα άντρεπε όλα τα σχέδιά της! 'Εκείνη άνοιγε τον δρόμο και να περάσει το καλοκαίρι τους μήνες στην κομψή βίλλα της, στο Σούσεξ. 'Αλλά αν άφηνε τον Μάξ να φύγει τώρα μόνος του, άσφαλως δεν άπληρχε πια έλπίδα να τον ξαναβεί, τολάχιστον πριν περάσουν πολλοί μήνες. Και τα χρόνια περνούσαν...

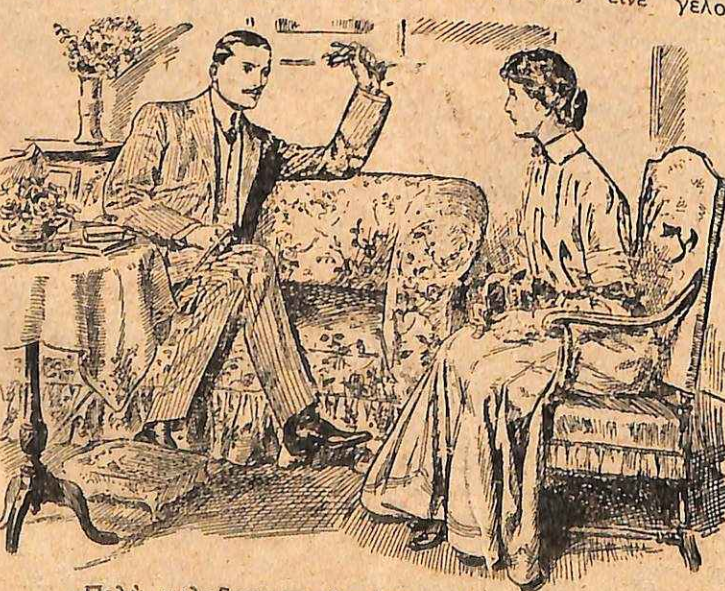
Χωρίς να θέλει, κάποιοι λόγοι του Στέφαν ξαναγύρισαν στην μνήμη της.

— Γιατί να τον πάρες, αφού δεν τον αγαπάς; της είχε πει. — «Μά, αφού μ' αγαπάς του είχε πει η Βάνδα, — «Αυτό δεν άρκεί; της έαπάνε ο Στέφαν με πεποίθησι.

'Αναγνώριζε κι' η ίδια πως ο Στέφαν είχε δικήν, και μηχανικά έβριζε μια ματιά στο στυλέτο που κρατούσε ακόμα στα χέρια της. Ναι! Αυτό θα της θύμιζε διαρκώς τον πόνο της, την άπογοήτευσή της για την αδιαφορία του Στέφαν, μα τι μπορούσε να κάνει; Το καλύτερο ήταν να δεχθί την πρόταση του Μάξ και να φύγει μαζί του σε μακρινές χώρες... Με τον καιρό θα τον αγαπούσε και... 'Ισως να ξεχνούσε τον άλλον.

Κι' έτσι, όταν ήλθε σε λίγο ο Μάξ και τη ρώτησε, αν έπρεπε να βγάλει δυο εισιτήρια ή ένα μονάχα, η Βάνδα προσπάθησε να πείξη τους τελευταίους δισταγμούς της και του άπάντησε πως θα έφευγε μαζί του...

Με μια τρελή χαρά ο Μάξ την άραξε και την έσφιξε στην αγκαλιά του. Κατόπιν κάθισε κοντά

— Πολύ μελοδραματική είσαι σήμερα, Βάνδα!...

της στον καναπέ και μ' ένθουσιασμό άρχισε να της περιγράφει το άνοιμαδες ταξίδι που θα έκαναν οι δυο τους και τις μακρινές χώρες που θα έβλεπαν...

Ξαφνικά το βλέμμα του έπεσε άπάνω στο στυλέτο και με περιέργεια ρώτησε:

— Μα! Αυτό είναι καινούργιο! Πού το πέτυξες;

Η Βάνδα έλεγε πως ο Στέφαν της το είχε χάρισει. 'Ο Μάξ άμέσως σκεπτόμενος και με άπότομο τρόπο την ρώτησε με ποιά δικαίωμα της έκανε δώρα ο Στέφαν.

— 'Αλλά είμαστε παιδικό φίλοι! απάντησε η Βάνδα. Τι το παράξενο λοιπόν αν μου έφερε ένα μικρό ένδυμο για τα γενέθλιά μου; Για ένα διάστημα μάλιστα ο Στέφαν κι' εγώ φλετάσαμε...

— Θέλεις να πής πως τον αγαπούσες; έλεγε ο νέος με πικρία.

— 'Ο! Μάξ, έκανε η Βάνδα στενοχωρημένη. Μην άρχιζεις πάλι τον άειδο σκοπό. Σου είπα πως ήταν ένα φλέτ...

— Αφού θα γίνω γυναίκα σου, τί γυρεύεις παραπάνω; — 'Ο! σ' άρεσε ένένα να δέχομαι δώρα από μια γυναίκα που την αγατάς;

Η Βάνδα ήθελε ν' άπαντήσει πως αν η γυναίκα αυτή δεν τον είχε αγαπήσει κι' αυτός είχε πάψει να την αγαπά, το πράγμα δεν θα είχε καμιά σημασία, αλλά επειδή εκείνη εξακολουθούσε ν' αγαπά τον Στέφαν, προτίμησε να μη φανερώσει την σκέψη της, και έλεγε:

— Αυτό δεν το είχα σκεφθί, Μάξ!

Το ίδιο βράδυ η Βάνδα έγραφε στον Στέφαν:

«Άποφάσισα να παντρευθώ με τον Μάξ. Θα φύγουμε για ένα μακρινό ταξίδι. Προτιμώ να υποφέρω από... νοσταλγία, παρά να βασανίζεσαι ή καρδιά μου! Ξέρω πως είναι γελοίο»

«Όταν έπείσθαι η Βάνδα, πληροφόρησε με άπορία πως ο Μάξ είχε πάει σπίτι της, έμεινε δεκα λεπτά στο σαλόνι, κατόπιν έφτυγε, χωρίς ν' άφήσει καμιά παραγγελία. Το γράμμα του Στέφαν ήταν στην ίδια θέση, άπάνω στο γραφείο. Παραξενεμένη η Βάνδα τη λειφόνησε στη Λέσχη, για να ρωτήσει μήπως ο Μάξ άρριόταν εκεί. Της άπάντησαν πως μάλιστα πριν από λίγο είχε φύγει. 'Αλλά σε λίγο ένας υπηρέτης έφτασε και έλεγε να ειδοποιήσουν την διδα Βάνδα πως ο κ. Μάξ Σπέρμαν ήταν άποχρεωμένος να φύγει άμέσως για το ξενοτελείο κι' ότι δεν ήξερε πότε θα επέστρεφε. Έλεγε ακόμα πως η δεσποινίς θα καταλάβαινε!

Σαστισμένη η Βάνδα άναρωτιόταν τι να είχε συμβί που τον άνάγκασε να φύγει έτσι ξαφνικά, λίγες μέρες πριν από τον γάμο του, κι' άφηρημένη άφισε την υπηρέτη να πάει το γράμμα της για τον Στέφαν για να το ταχυδρομήσει. Χίλιες δυο σκέψεις περνούσαν από το κεφάλι της νέας... Τ: βρά

και ταπεινωτική ή άπαίτησίς μου να μ' αγαπούν τρελλά, και δεν φταίς εσύ αν ή αγάπη σου δεν άναποκρίνεται στη δική μου. 'Ο Μάξ έινε έλο φωτιά, κι' 'Ισως μου μεταδώσει λίγη από τη φλογερή αγάπη του... Σ' ευχαριστώ και πάλι για το στυλέτο. Δεν μπορούσες να έπιτύχης καταλληλότερο δώρο! Θα μου θυμίσει πάντοτε πόσο μάταιο έινε ν' αγαπά κανείς όταν δεν άναγαπάται! Σ' έλο το διάστημα του ταξιδιού μας θα το έχω κάτω από το προσκέφαλό μου για να δώχνη τις αίσθηματικές σκέψεις μου για σένα!»

— 'Αλλά η Βάνδα θεώρησης φρονιμότερο να μη στείλει το γράμμα της παρά μονάχα την παραμονή της άναχωρήσεώς της. Το άφησε λοιπόν άπάνω στο γραφείο της κοντά στο στυλέτο.

Την άλλη μέρα, όταν πήγε στο σπίτι της ο Μάξ — κάπως νωρίτερα από τη συμφωνημένη ώρα — έπειδή η Βάνδα δεν είχε έπιστρέψει ακόμα άπ' έξω, άναγκάστηκε ν' άνη πεινιμένη. 'Απάνω στο γραφείο άρριόταν το γράμμα για τον Στέφαν. 'Ο Μάξ το είδε, θυσήθηκε την σκέψη του με την Βάνδα και στάθηκε συλλογισμένος. Τι να έγραφε τάχα η Βάνδα στον Στέφαν; 'Οχι βέβαια για να τον ευχαριστήσει για το δώρο του, αφού μόνος του της είχε φέρει το στυλέτο... 'Ο Μάξ ένοιωσε το αίμα του ν' άναβεί σαν κίμα στο κεφάλι του! 'Αραξε το γράμμα με λύσσα, με την άπόφαση να το κάνει χίλια κομμάτια. Κατόπιν σκέφθηκε να το διαβάσει πριν το στήσει. 'Αλλά πάλι δίσταζε... 'Ισως να του έγραφε άπλως για να του άναγγείλει τους άρεσθώνες της, ή να της είχε ζητήσει καμιά πληροφορία και να του άπαντούσε... να την ευχαριστούσε για κανένα βιβλίο... 'Οσοσο μια νωστή περιέργεια τον έσπρωχνε να βίλει να μάθει τι του έγραφε και χωρίς να σκεφθί περισσότερο, πήρε το στυλέτο, που ήταν πιο πρόχειρο, και με έπιδεξιότητα πέρασε τη λεπτή λεπίδα του μέσα στον φάκελλο. 'Ο φάκελλος άνοιξε χωρίς δυσκολία...

«Όταν έπείσθαι η Βάνδα, πληροφόρησε με άπορία πως ο Μάξ είχε πάει σπίτι της, έμεινε δεκα λεπτά στο σαλόνι, κατόπιν έφτυγε, χωρίς ν' άφήσει καμιά παραγγελία. Το γράμμα του Στέφαν ήταν στην ίδια θέση, άπάνω στο γραφείο. Παραξενεμένη η Βάνδα τη λειφόνησε στη Λέσχη, για να ρωτήσει μήπως ο Μάξ άρριόταν εκεί. Της άπάντησαν πως μάλιστα πριν από λίγο είχε φύγει. 'Αλλά σε λίγο ένας υπηρέτης έφτασε και έλεγε να ειδοποιήσουν την διδα Βάνδα πως ο κ. Μάξ Σπέρμαν ήταν άποχρεωμένος να φύγει άμέσως για το ξενοτελείο κι' ότι δεν ήξερε πότε θα επέστρεφε. Έλεγε ακόμα πως η δεσποινίς θα καταλάβαινε!

Σαστισμένη η Βάνδα άναρωτιόταν τι να είχε συμβί που τον άνάγκασε να φύγει έτσι ξαφνικά, λίγες μέρες πριν από τον γάμο του, κι' άφηρημένη άφισε την υπηρέτη να πάει το γράμμα της για τον Στέφαν για να το ταχυδρομήσει. Χίλιες δυο σκέψεις περνούσαν από το κεφάλι της νέας... Τ: βρά

«Όταν έπείσθαι η Βάνδα, πληροφόρησε με άπορία πως ο Μάξ είχε πάει σπίτι της, έμεινε δεκα λεπτά στο σαλόνι, κατόπιν έφτυγε, χωρίς ν' άφήσει καμιά παραγγελία. Το γράμμα του Στέφαν ήταν στην ίδια θέση, άπάνω στο γραφείο. Παραξενεμένη η Βάνδα τη λειφόνησε στη Λέσχη, για να ρωτήσει μήπως ο Μάξ άρριόταν εκεί. Της άπάντησαν πως μάλιστα πριν από λίγο είχε φύγει. 'Αλλά σε λίγο ένας υπηρέτης έφτασε και έλεγε να ειδοποιήσουν την διδα Βάνδα πως ο κ. Μάξ Σπέρμαν ήταν άποχρεωμένος να φύγει άμέσως για το ξενοτελείο κι' ότι δεν ήξερε πότε θα επέστρεφε. Έλεγε ακόμα πως η δεσποινίς θα καταλάβαινε!

Σαστισμένη η Βάνδα άναρωτιόταν τι να είχε συμβί που τον άνάγκασε να φύγει έτσι ξαφνικά, λίγες μέρες πριν από τον γάμο του, κι' άφηρημένη άφισε την υπηρέτη να πάει το γράμμα της για τον Στέφαν για να το ταχυδρομήσει. Χίλιες δυο σκέψεις περνούσαν από το κεφάλι της νέας... Τ: βρά

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΟΝΗΣ

ΜΠΟΡΕΙ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ Ν' ΑΓΑΠΗΣΗ ΔΥΟ ΑΝΔΡΕΣ ΜΑΖΥ;

(Άρθρο της περιφ ήμου καλλιτέχνιδος του κινηματογράφου Μύριαμ Χόπκινς)

ΜΠΟΡΕΙ μια γυναίκα ν' αγαπήσει δυο άνδρες συγχρόνως;

Υποθέτω ότι είναι κατ'εξοχήν η περίπτωση...

αυτό το ζήτημα εξ αιτίας του σχετικού ρόλου μου στο φιλμ «Σερενάτα των τριών», όπου παίζω το πρόσωπο μιας υπερμοντέρνας νέας, που αγαπάει, χωρίς έλπίδα, δυο άνδρες μαζί, τον Φρεντρίχ Μάξ και τον Γκάου Κούπερ.

Η πολυανδρία δεν είναι πράγμα νέο. Έπικρατούσε άλλοτε, ως κοινωνικό καθέστης, και σήμερα ακόμα διατηρείται σε πολλές φυλές, όπου υπερπλεονάζουν οι άνδρες.

Μια μοντέρνα όμως και πολιτισμένη γυναίκα εφαρμόζει την... πολυανδρία όχι γιατί την ενδιαφέρει αν πλεονάζουν οι άνδρες, άλλ' από περιέργεια ή από ένα κακό έννοούμενο αισθημα άνεξαρτήτως.

Η σημερινή γυναίκα είναι διαφορετική. Κερδίζουν την ζωή τους, κατέκτησαν την έλευθερία τους. Και στο νεθύσι της έλευθερίας τους, ξεχνούν ότι η γυναίκα είναι εκ φύσεως μονόγαμος, όπως ο άνδρας είναι πολύγαμος... Το ξεχνούν αυτό πάνω στο μεθύσι τους, ή και θεληματικά το παραβλέπουν γιατί περνάει τη φιλαντία τους.

Η γυναίκα, αφού άπέκτησαν όλες τις έλευθερίες, ζητούν και έλευθερία στον έρωτα. 'Ισως κι' όμοια πείρα με τον άνδρα ή σημερινή γυναίκα θέλει να έχει μόνο να του άρέσει. Γι' αυτό νομίζω πως όταν μια γυναίκα αγαπάει αληθινά, δεν μπορεί να αγαπάει δυο άνδρες μαζί.

Μά παρ' όλα αυτά, νομίζω ότι μέσα τους ή αληθινές γυναίκες διατηρούν και θα διατηρήσουν πάντοτε το πολύτιμο μυστικό της αίσθηματικής άποκλειστικότητας.

Η λέξις «έρωτας» είναι μια λέξη μεγάλη, πλατιά. Καλύπτει μια άπέραντη ποικιλία αισθημάτων. Η πόθος μόνο να του άρέσει. Γι' αυτό νομίζω πως όταν μια γυναίκα αγαπάει αληθινά, δεν μπορεί να αγαπάει δυο άνδρες μαζί.

Η γυναίκα, πολλές φορές, συσάσθησαν για τους άνδρες που άγαπούν, συνεμερίστηκαν την τύχη τους, έπείσθαισαν κοντά τους και μαζί τους. Μπορεί κανείς να φανταστεί — χωρίς να γελάσει — ότι είναι δυνατόν μια γυναίκα να συσάσθη για δυο άνδρες;

Κατά τη γνώμη μου, άλλοτε ο έρωτας δεν ήταν, όπως είναι στους περισσότερους και τις περισσότερες σήμερα, μια άπληρη δηλαδή σωματική έλξη. Έγουν άδικο όσοι θεμελιώνουν τη ζωή τους πάνω σ' αυτή την αντίληψη του πάσκατου έρωτος, του έρωτος χωρίς αίσθημα. 'Ας φιλάχουν γιατί θα την πληρώσουν αργά την πλάση τους.

Το να περιορίσει κανείς τον έρωτα σε ψυχρόν υπολογισμό ή σ' ένα

είδος διαίτης άναγκαίας για την διατήρησι της ύγείας, ισοδυναμεί με παρεξήγησι της ζωής που δεν έχει άξια χωρίς το μεγάλο, το θαυμαστό πάθος του πραγματικού έρωτος.

Η γυναίκα διερωτώνται πάντοτε: «Ποιά είναι ή υπερτάτη ευτυχία;» Άλλες θεωρούν ως υπερτάτη την εύχρη τον πλούτο και τη δύξα, άλλες ένα παιδί. Μά, κατά τη γνώμη μου, τίποτε άπ' αυτά δεν άντικαθιστά τον έρωτα και την προστασία ενός άνδρος.

Αν καμιά φορά μου τύχει να μην ξέρω ποιών να διαλέξω από δυο άνδρες της ίδιας άξίας και του ίδιου έπαγγέλματος, θ' άφισω τον καιρό να κάνει την έκλογή. Γιατί με τον καιρό θα ξεκαθαρίστη προς ποιών κλίσει περισσότερο ή καρδιά μου. Γιατί και στον έρωτα πρέπει κανείς να σκέπτεται και να κρίνει.

Κι' αν το συμπέρασμα των παρατηρήσεων που μόρεσα να κάσω γύρω μου, είναι αληθινό, το διαβόγιο δεν είναι πάντοτε το φάσμα της άποτυχίας στον έρωτα ή στον γάμο.

Νομίζω πως δεν είναι φρόνιμο να συνδέεται πολύ με φιλία μια γυναίκα — όσο έλευθερη κι' αν είναι — με τον καλύτερο φίλο του άνδρός της. Βέβαια έπάρχει το διαβόγιο, ή έλπίδα μιας καλύτερης ένωσης. Μά μη γελιέστε! Τα φρονιμά του γέι τον αμας φαίνονται άφρακα και νοστιμια για τον άπλουστατο και άβουλο έένα... Άν ή το διαβόγιο δεν κάνει τίποτε άλλο παρά έπιρροή σ' εκείνους που χωρίζουν να άρεθούν πάλι και πολύ γρήγορα στην ίδια δύσκολη θέση... με άλλα πρόσωπα φρονιμά.

Δεν πρέπει βέβαια κανείς να παύει κατά γράμμα το ρητό ότι «ο έρωτας είναι δύσκολο, μά συνήθως ή δύσκολο είναι για μια γυναίκα το σπουδαιότερο όνειρό σ' αυτήν την παράξενη άλχημεία, που λέγεται έρωτας. Και τι ά σπουδαίο σε μια γυναίκα αν διυσιάζη την πολυτέλειά της και την άλχημική σημασία της, εις άνάλλαμια ενός ευτυχισμένου έρωτος; Περισσότερο από τα κομμάτια, από τις τιμές και τα πλούτη για μια γυναίκα άγαρήνουν ο έρωτας, ο βαθύς έρωτας, ο έρωτας-συνήνις, ο έρωτας-πάθος, που δεν μπορεί να τον δοκιμάσει παρά μονάχα μ' έναν άνδρα...

Κόλλυοντι Φεβρουάριος 1934

ΜΥΡΙΑΜ ΧΟΠΚΙΝΣ

τά λόγια της...

Απομάκρυνε απ' το δωμάτιο τη Μάρθα και περιποιήθηκε μόνη της το Ζάκ. Θά μπορούσε ωστόσο να καταφύγει στη βοήθεια δυο πριγκητών της έπιστήμης: του δόκτορος Μουτιέ και του καθηγητού Ζαλού, ο οποίος μόλις είχε φτάσει στον πύργο, προσκαλεσμένος απ' τον πρώτο.

XVII

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΔΙΔΟΣ ΕΛΙΕ

—Μή μ' αφήνεις! Μή μ' αφήνεις!

Τά μεσάνυχτα μόλις είχαν σημάνει, όταν η Φανή έκανε μια κίνηση που έκανε το Ζάκ να φοβηθεί ότι θ' απομακρυνόταν από το κρεβάτι του. Ένωιαθε τον εαυτό του πολύ αδύνατο και τόσο φοβισμένο, που αν η γυναίκα του τον άφηνε μόνο, θά έβαζε τις φωνές...

Η νύχτα κι' η σιωπή τον έτρόμαζαν. Είχε ανάψει όλα τα φώτα μέσα στο δωμάτιό του, μέσ' στο μπουντουάρ, μέσ' στην τουαλέττα, μέσ' στο δωμάτιο της γυναίκας του.

Το κάκον ή Φανή προσπαθούσε να τον κάνει να λογικευθεί, να τον συνελέει. Έκείνος της άπαντοσε αδιάκοπα.

—Είτε τόν είδε, είτε όχι, το γεγονός είναι ότι ο Άντρέ ή η έπίδρασις της σκέψης ος το Άντρέ την ώδήγησε έδω για να σώσει τον μικρό Φρανσουά!.. Το αληθινό του φάντασμα δεν θά έκανε περισσότερα.

—Όχι! του άπάντησε η Φανή. Θά έκανε περισσότερα.

—Τί λοιπόν;... Βρίσκεις εσύ ότι δεν έκανε άρκετα...

—Ένα αληθινό φάντασμα θά είχε πη κιόλας το όνομα του δολοφόνου!

Αυτή η τελευταία άπάντησις φάνηκε σαν να προκάλεσε ένα ίκανοποιητικό αποτέλεσμα στο μυαλό του Ζάκ, με το αποτέλεσμα αυτό ήταν στιγμιαίο.

Ο Ζάκ δεν πίστευε καθόλου στο φάντασμα του Άντρέ, μά η αλλόκοτη ψυχική κατάστασις της Μάρθας την κρατούσε σε μι' ανησυχία άσυγκράτητη, έξ αιτίας του μυστηριώδους κινδύνου που τον άπειλούσε και που δεν μπορούσε να τον καθορίσει. Η έκτασις μέσα στην όπρια ζούσε η νέα γυναίκα της έβρινε μια διανοητική διάλυσις. Έξαιρετική και την έσπρωχνε να κάνει πράγματα που μπορούσαν να έχουν συνέπειες άνεπανόρθωτες...

Ασφαλώς, η Ιστορίες πτώματων που δεν βρέθηκαν μέσα σε κιβώτια, δεν ήταν καθόλου σπάνιες, μά το να καθορίσει η Μάρθα ένα έγκλημα τέτοιου είδους, αυτό ήταν άρκετά ένδιασφέρον... Κι' έπειτα το αυτόκίνητο!.. Κι' έπειτα η πληγή στον κρόταφο... Όλ' αυτά προσπερνούσαν πικά τά θαύματα της φαντασίας και των συμπτώσεων... Κι' έπειτα αυτή η άφνεις της Μάρθας στον πύργο, μαζύ με το φάντασμα του Άντρέ, με το σκοπό να σώ-

ση τον Φρανσουά από ένα κίνδυνο... αυτό ήταν τρομερό.

—Τό περίεργο, έλεγε ο Ζάκ, είναι ότι τά θυμάται όλα... όλα... έκτός από το ότι μπήκε στο δωμάτιο του μικρού κι' άφου άνοιξε το παράθυρο, τον μετέφερε στο κρεβάτι του... Φοβάμαι!.. Φοβάμαι!..

—Ζάκ, μου προκαλείς τόν οικτο... Μίλησα στο Ζαλού...

—Ε, λοιπόν, τί σου είπε ο Ζαλού;

—Ε, λοιπόν, μολονότι είναι κι' αυτός πνευματιστής, όταν ο δόκτωρ Μουτιέ του μίλησε για τη Μάρθα, είπε: «Είνε άρρωστη»...

—Και ξέρει πώς έγω βρίσκομαι στο κρεβάτι;...

—Όχι, μά δεν του έκρυψα ότι όλες αυτές η θλιβερές Ιστορίες, στις όποιες άνακατεύεται το όνομα του άδελφού σου σε

—Μή μ' αφήνεις!... Μή μ' αφήνεις!...

στενωχώρησαν τόσο, ώστε να νιώθεις μεγάλη ανάγκη μοναξιάς... Σε δικαιολόγησα... Έμειναν άλλωστε καταγοητευμένοι ο καθηγητής κι' ο δόκτωρ... Έχουν κι' αυτοί ανάγκη μοναξιάς... Διέταξα να τους σερβίρουν το δείπνο στην κάμαρη του δόκτορος... Έτσι θά μπορούσαν ν' άρχισουν άμέσως τη δουλειά τους για την «Αστοική Ιατρική»... Μά δεν νοσπεσαι, άγαπητέ μου, νάσαι σ' αυτά τά χάλια;...

Τόν κύτταξε με μια τρυφερή αούτηρότητα. Έπακολούθησε μια άρκετά μακρυά σιωπή μεταξύ τους, κατά τη διάρκεια της όποιας η Φανή φαινόταν σαν να προσπαθί να του έαναδώσει με το βλέμμα της όλη τη φυσική δύναμι που είχε χάσει...

Στό τέλος ο Ζάκ μουρμούρισε: —Ναι... Ντρέπομαι... Σου ζητώ συγγνώμη...

Κι' έφερε το χέρι του στο μέτωπό του, σαν να ήθελε να διώξει τις πένθιμες σκέψεις που τον κατέκλυζαν...

—Ναι... συχώρεσε την άδυναμία μου, άγαπημένη μου Φανή... Έπαθα κάτι σαν αντίδρασις της ένεργητικότητας που έίχα άναπτύξει τόσα χρόνια τώρα... Έπί τόσα χρόνια έσφιγγα το έλατήριο σιωπής, μυστηριώδως, ολομόναχος... Κι' ένοιωσα έξαφνα ότι δεν άντεχα πια... πώς το έλατήριο άντιστεκόταν... έξέφυγε... συντριβόταν... Τό έλατήριο της ψυχής μου... Πέντε χρόνια μ' ένα τέτοιο μυστικό; Συντρίφτηκε... Και με συνέτριψε αυτή η Μάρθα... Μίλησε στον Σαιν-Φιρμέν... Τί είπε;... Του είπες τουλάχιστον ότι η γυναίκα του ήταν τρελή;... Θά μάς άπαλλάξη τουλάχιστον απ' αυτήν;...

Μά σε πασκαλώς να πιστέψης, έξκακολόγησε η Φανή, ότι δεν θά μάς έπισκεφθί πικά έδω... Ναι, έδωσα διαταγές, άναπημένο μου... το πάγκο, ο πύργος, θά είναι κλειστά στο έξως σαν φρούριο... Δεν θά η δεχτούμε πικά... Άς πάει να θεραπευθί άλλου... Έξ άλλου, είμαι της γνώμης ότι κι' έμεις πρέπει να λείψουμε άπό δώ για μερικές βδομάδες... Ένα ταξίδι θά σου κάνει καλό, άγαπημένη μου...

—Ναι!... Ναι!... Έχεις δίκιο!... Έχεις δίκιο!... Δεν τολμούσα να σου το προτείνω... Πάμε!... Πάμε!... Ω! Αυτή η ιδέα μ' έκανε να συνέλθω έντελώς... Τί καλή ιδέα!... Αχ σκεφθώ!... Ναι, θά σκεφθώ έμέσως... Θά πάω να έργαστώ στο γραφείο μου ως το πρωί... Πρέπει να υποθέσουμε να φύνουμε αύριο πούν βοάει... Δεν μπορώ να μείνω ούτε μια νύχτα πικά σ' αυτόν τον πύργο, από τη στιγμή που έκείνη η τρελή έφερε έδω μέσα τά φαντάσματά της... Πάμε...

Και άκούο είπε τά λόγια αυτά, ο Ζάκ σηκώθηκε, τυλίχτηκε σ' ένα νυχτικό και ήλθε στη Φανή. Με την ιδέα τού ταξιδιού, είναι άναγκασί έξαναάδλη του την ψυχραιμία και την Ισορροπία του... Άρνισε μάλιστα ν' άστειφέται, βέποντας το πάθος των φώτων που ήσαν άναμμένα...

—Λοιπόν, είπε στη γυναίκα του, βλέπεις; Συνήλθα έντελώς... Έσύ όμως είσαι κουρασμένη... Πρέπει να πας να κοιμηθής...

—Δεν θά κοιμηθώ! του άπάντησε η Φανή. Τά νεύρα μου δεν θά μου έπιτρέψουν να κοιμηθώ άπόψε...

Έξαφνα έπαψαν κι' οι δυο να μιλάνε, γιατί τους φάνηκε πως άκουσαν βήματα στο διάδρομο... Τό πάτωμα είχε τρίξει...

Στάθηκαν άκίνητοι με τ' αυτιά τεταωμένα, με το λαϊμό σφιγμένο... Καθώς έξανάρχισαν ν' άναπνέουν, ένα νέο τρίξιμο άκούστηκε...

Η Φανή, αυτή τη φορά, προχώρησε άποφασιστικά προς την πόρτα, την άνοιξε και κύτταξε στο διάδρομο που τον φώτιζε μια λαμπίτσα...

(Άκολουθεί)

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ο ΕΡΩΣ ΣΤΑ "ΑΜΕΡΙΚΑΝ ΜΠΑΡ,"

Τό περιφημότερο μπάρ της Γαλλίας. Τά έρωτικά σκάνδαλα του κέντρου της Μαριζ Άντρέ. «Ο Σταυρός του Νότου» του Βερολίνου. Η έρωτική τραγωδία της ήθοποις Καρλόττας Ρόζεμπεργκ. Πώς έγινε «άστéρας» του κινηματογράφου η Κοντσίτα Μοντεν γκρε, κλπ. κλπ.

ΕΝ έχω την πρόθεσι να σάς περιγράψω έδω ξερα ξερα... ένα μάτο, ένα δηλαδή άπό έκείνα τά τόνον εύθιμα άπογευματινά και νυκτερινά κέντρα της μοντέρνας ζωής, που είναι γεμάτα από έρεθιστικές μυροδιές άνοητων πνευματωδών ποτών, γυναικεία αρώματα, κρυστάλλινους ήχους και διεθνείς συνομιλίες. Έκείνου που μάς ενδιαφέρει στο σημερινό άρθρο μας είναι το «Αμερικαν μπάρ» της Εύρώπης, με τις παράξενες έρωτικές Ιστορίες του. Άκούστε τις, λοιπόν:

Η περίφημη πρωταγωνίστρια της όπερέτας Μαριζ Άντρέ, όταν άπεσώθη από τις σκηνές των Παρισινών λυρικών θεάτρων, πρό καιρού, για να μιν καταλήξει, όπως τόσες και τόσες άλλες καλλιτέχνισσες, σε μια πένθιμη μοναξιά ή σε μια μάση φτώχεια, άνοισε στην «αλά» της Ντωβί ένα κοινό και άριστοκρατικό μπάρ, τη «Μαούνα». Αυτό το κέντρο δεν άργησε να γίνει της μόδας μ' έναν υπερβολικό κι' άνεξήγητο τρόπο, όπως συμβαίνει στη Γαλλία, όπου ένα μπάρο, ένα καμπαρέ, ένα εστιατόριο, μπορεί να πλημμυρίσει χόρνια όλόκληρα από κόσμο, δίχως κανένα λόγο, παρά μονάχα επειδή είναι της μόδας κι' επειδή ο καθένας θεωρεί καθήκον του να έπιδειχθί εκεί πέρα. Σ' αυτό, λοιπόν, το μπάρ της Μαριζ Άντρέ έλαβαν χώραν περίφημα έρωτικά σκάνδαλα και δόθηκαν Ιστορικά ραντεβού, που κατέληξαν σε ένδοξους γάμους. Έκει η Γυλόρια Σβάνσον γνώρισε τον μαρκήσιο Ντέ λ' Αλφάις, έκει η μοιραία Άλεις Κοσεά, η πασίγνωστη Γαλλορωμανίδα ήθοποιος, συναντήθηκε για πρώτη φορά με τον κατόν άνδρα της, τον νεαρό και βαρύπλοτο δούκα Ντέ λ' Ροφουκό μ' έκει πάλι η μεγάλη Σκοίλ Σορέλ έπλεξε το πρώτο έρωτικό της έδύλλιο με τον σημερινό άνδρα της, τον κήνη Ντέ Σεγκύρ.

Τό «Αμερικαν μπάρ» της Άντρέ δεν είναι μόνο περίφημο για τους γάμους του, άλλα και για τα συνταρακτικά διαζύγια που προκαλεί. Έκει, παραδειγματός χάριν, έλαβαν χώραν η πρώτες γνωρίσεις που άνάγκασαν την Μαίρη Πίκφορντ και τον Ντούγκλας Φαίρμπακ, το πιο ύποδειγματικό και το πιο ευνουχισμένο μέχρι προχθές άνδρόγγυνο του κόσμου, να πάρη τη μεγάλη απόφασι να χωρίσι. Κι' αλήθεια, η Μαίρη Πίκφορντ είδε έκεί πέρα το περασμένο χαλοκαίρι τον μεγάλο «Ντούγκ», τον άνδρα της, να προσφέρει ένα κόκται, με μια πονηρή και ύποπτη εγγένεια, στην κήρησα Έντβίλ ντέ λ' Ρόε-Κρουά, μά από τις περιφημότερες άριστοκρατίσες του Παρισιού, που έχει τον τίτλο της «κορυφαίας» γυναίκας της Εύρώπης. Η

Μαίρη, σκανδαλισμένη απ' τις τρυφερές ματιές του Φαίρμπακς προς την σαγηνευτική άριστοκρατίσση, άργάνωσε ένα όλόκληρο δίχτυ κατασκοπείας και κατόρθωσε ν' ανακαλύψη ότι ο άνδρας της είχε κάθεμύς σχέσεις με την κήρησα Έντβίλ ντέ λ' Ρόε-Κρουά. Τό αποτέλεσμα τό ξέρετε: Η Μαίρη χάλασε τον κόσμο, για να καταφέρει να πάρη διαζύγιο! Μά έκείνου, που μάς ενδιαφέρει έδω, δεν είναι τό αποτέλεσμα, άλλα η άφορμή του διαζυγίου αυτού. Κι' η άφορμή δόθηκε — όπως είδατε — στο μοιραίο και περίφημο μπάρ της Μαριζ Άντρέ. Αυτό το κέντρο λοιπόν έξκακολούθη άκόμη και σήμερα να θεωρείται ως τυχερό για τους άνύπανδρους κι' άτυχο για τις παντρεμένες...

Στό Βερολίνο πάλι υπάρχει ένα μπάρ στη Βιλεμστράσε, περίφημο για τά έξαιρετικά κόκται του. Είναι το μπάρ «Ο Σταυρός του Νότου». Σ' αυτό το μπάρ συνέβη μια έρωτική τραγωδία, που άναστάτωσε τον τελευταίο καιρό την Γερμανική πρωτεύουσα. Έκει πέρα σύχναζε τακτικά η Καρλόττα Ρόζεμπεργκ, μια από τις καλύτερες ήθοποιους του Βερολίνου, με τον τρυφερό φίλο της, το Ρώσο

σο χορευτή Ιβάν Ρεντιέφ, που ήταν πασίγνωστος στην Γερμανική άριστοκρατία ως «Τό Γαλάζιο Πουλί». Ο Ιβάν Ρεντιέφ μά νύχτα, γνώρισε στο «Σταυρό του Νότου» την Άγγλιδα χορεύτρια Ρόζαμοντ Λόου, μά από τις «βασιλισσές» των κέντρων του Πικαντίλλυ, και την έρωτεύθηκε τόσο παρφορα, ώστε παράτησε τη δυστυχισμένη Καρλόττα κι' έγινε άφαντός από τό μπάρ της Βιλεμστράσε... Η Άγγλιδα γήρσσε, σαν μά δεύτερα Κίχη, τον είχε παρουσιάσει στο μαγικό άντρο της, μά πολυτελή βίλλα στα περλχωρα του Βερολίνου.

Η Ρόζεμπεργκ τότε, άφου συν-

λογίστηκε πρώτα να δώσει ένα τέτατο στη ζωή της, φυτεύοντας μια σφαίρα στην καρδιά της η παίρνοντας ένα κεραυνόβόλο δηλητήριο, έπροτίμησε κατόπιν έναν πιο άργό και πιο μαρτυρικό θάνατο: Να γίνη άλκοολική και να πεθάνη από έντελλισιουμ τοίμενης! Η Γερμανίδες, καθώς ξέρετε, έχουν πολύ παράξενη ψυχολόγησι. Γι' αυτό η Καρλόττα Ρόζεμπεργκ θέλησε να γίνη ένα άνθρωπινο κουρέλι με το άλκοολ, για να δείξη στις άλλες γυναίκες ότι έτσι θά κατανοούσαν κι' αυτές, άν έκαναν την άνοησία να έρωτευθούν παράφορα τον άμορφο Ρώσο χορευτή Ιβάν Ρεντιέφ...

Τό άλλο βράδυ, λοιπόν, πήγε μονάχη πικά στο «Σταυρό του Νότου» και ζήτησε από τον Πέτερ Γκόλντ, τον περίφημο μάγιστρο αυτού του κέντρου, να της φτιάξη τό

—Και τώρα, γυρίστε στο σπίτι σας, φρουλάιν Ρόζεμπεργκ. Σ' ένα μπάρο πάει κανείς για να διασκεδάσει, κι' όχι για να αυτοκτονήσει. Είναι τόσο άμορφη η ζωή! Τι περιρρέει κι' άν χάσατε ένα φίλο; Υπάρχουν τόσοι άλλοι, που σας λατρεύουν και που είναι πρόθυμοι να σας κάνουν να τον ξεχάσετε!...

Η Καρλόττα Ρόζεμπεργκ, σκανδαλισμένη, τον κύτταξε στα μάτια και κατάλαβε ότι ο Πέτερ Γκόλντ την άγαπούσε μ' έναν παράφορο έρωτα. Ξέχασε λοιπόν τον άπιστο Ιβάν Ρεντιέφ κι' από εκείνη τη νύχτα βρήκε παρηγοριά στην άγκαλιά του περίφημου κυτάρμα με τά χίλια κόκται!...

Σ' ένα «Αμερικαν μπάρ» επίσης, του Λονδίνου, η Άνναμπέλλα Χάρντ βρήκε μια νύχτα την τύχη της κι' έγινε «άστéρας» του κινηματογράφου, γιατί η χάρις, με την όποια έβρινε τό κόκται της προέξινσε μεγάλη έντιμωσι στον Άμερικανό σκηνοθέτη Κιγκ Βιντόν, παρασκάτω έκείνος τις μέρες από το Λονδίνο.

Μά και σ' ένα «Αμερικαν μπάρ» της Άδενίδα ντέ Μάγκο του Μπουένος Άϊρες, έκανε την τύχη της κι' η Κοντσίτα Μοντενέγκρο. Πρίν γίνει «άστéρας», η άμορφη Άργεντινα σεοβόριζε κόκται στους άριστοκρατικούς θαμνές έκείνου του μπάρ κι' έκει έρωτεύθηκε τον Άμερικανό ήθοποιό Ρέτζινάλτ Γκρήτ, ο όποιος βροκάταν στο Μπουένος Άϊρες με τον σκηνοθέτη Ρέξ Τινγκχαμ, για τό γύρισμα του φίλμ «Τό Ράντισο του Θανάτου». Ο Ρέτζινάλτ Γκρήτ, λοιπόν, την ήρσε μαζί του στο Χόλλυγουντ, την παντρεύτηκε, κι' έτσι η Κοντσίτα Μοντενέγκρο έγινε κινηματογραφικός «άστéρας»!

Καθώς βλέπετε, λοιπόν, τά «Αμερικαν μπάρα» έχουν ένα σωρό παράξενες και συναρπαστικές έρωτικές Ιστορίες.

ΜΑΡΙΑ ΠΑΤΡΙΚ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ

ΙΗΓΗΘΗ ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΑΡΘΡΟ ΜΑ ΠΕΡΙΤΕΤΑΙΑ ΜΟΥ ΣΤΗΝ 'ΑΦΡΟΚΗ' Μ' ΕΝΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙ, ΠΟΥ ΘΕΛΗΣΑΜΕ ΝΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΥΡΓΗΣΟΥΜΕ (*). 'Η ΠΕΡΙΤΕΤΑΙΑ ΕΚΕΙΝΗ ΕΙΧΕΝ ΩΣ ΕΚΒΑΣΙ ΤΟΝ ΦΩΝΟ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ.

“Υστερα από μερικές ημέρες δώμος μās έτυχε και μια άλλη περιπέτεια που μās έκανε να περάσουμε ώρες φοβερής αγωνίας.

Είμαστε κατασηνωμένοι κοντά στη λίμνη του Παραδείσου, Έμφανίζαμε με την σκηνή μου Όσα μερικές φωτογραφημένες πλάκες που είχαμε τραβήξει, όταν άρχα το δράδυ έγύρισε ένας από τους ιδιγενείς οδηγούς μας λαχανιασμένος και μās ανήγγειλεν ότι εκεί γύρω ανακαλύφην έξη πολλών λιονταριών.

δυνατά. Σταθήκαμε εν τούτοις σε απόσκασι μερικών δημάτων και πήραμε φωτογραφίες, γιατί δεν ξέραμε αν τα λιοντάρια θ' άνεχόντουσαν πολλήν ώρα την παρουσία μας. Βρισκόμαστε σε απόσκασι εκάτο μέτρων, όταν τα πρωκοιδαμε. Ήταν σ' ένα μικρό ξέφωτο μέσα στο δάσος και λίγοι θάμνοι μās έχωριζαν από αυτά.

Μ' όλη την τρομάρα μου, ώστόσο, βλέποντας τα λιοντάρια αδιάφορα, εγκαταστήσαμε την κινηματογραφική μηχανή κι άρχισα να γυρίζω ταυρία. Στην αρχή ο έλαφρός θόρυβος της μηχανής έκανε τα λιοντάρια να σιλήσουν τ' αυτιά τους, μα στη στιγμή σχεδόν έγύρισαν αλλού το βλέμμα σάν να ήθελαν να μās δείξουν, ότι δεν μās έλογάριασαν καθόλου, ότι δεν υπήρχαμε γι' αυτά. Ως εκείνη την στιγ-

μή, ορμάλασε ρυθμικά μ' ένα βαθύ μπάσο. Βλέποντάς τα ήταν αδύνατο να πιστέψω πως αυτά τα θηρία ήταν τα ίδια μ' εκείνα που είδα να παλεύουν δείχνοντας τα δόντια τους, υψώνοντας την ούρα τους και βουχώντας άγρια.

Όσο περνούσαν ή ώρα και τα λιοντάρια δεν έδιναν σημασία σε μās, άρχισα να ξεθαρεύουμε. 'Η καρδιά μας έπαψε να χτυπά. Έπληραμε μάλιστα το θάρος να προχωρήσουμε μερικά βήματα. Όταν πλησιάσαμε περισσότερο, τα λιοντάρια που ήταν ακόμα ζύτνια, έσηκωσαν τα κεφάλια τους, ή μάλλον τα έγύρισαν προς έμās όσο μπορούσαν, γιατί καθώς ήταν εξαπλωμένα το ένα δίπλα στ' άλλο, δεν είχαν πλήρη ελευθερία κινήσεων. Μα τα βλέμματά τους ήταν ήρεμα, νυσταγμένα, δεν είχαν καμ-

(Του Μάρτιν Τζόνσον)

μένη. Αιτή ή καμένη κομώσαν βαθεία, μα αυτός την έδάγκωσε κι ύστερα άρχισε να την γλύφει. 'Η λέαινα δεν σηκώθηκε. Δεχόταν πλαγισμένη τις δαγκωματιές και τα φιλά. “Υστερα από λίγο το άρσενικό έπλάγιασε κοντά της κι άρχισαν να γλύφονται με συμπάθεια. Τότε το μεγαλύτερο λιοντάρι της συντροφιάς, που κοιμώταν με τα πόδια στον άερα, σηκώθηκε τεμπέλικα, έταυνύθηκε και χασιμουρήθηκε τόσο πολύ, που βλέποντάς το μās έρχόντουσαν και μās χασιμουρήτά. “Υστερα πήγε παρατέρα και ξαναπλάγιασε πέτοντας κάτω τόσο βαρειά, ώστε έσεισθηκε το έδαφος.

Μή θέλοντας να καταγραφώ την άνοχη των λιονταριών, άποσχωρήσαμε σιγά-σιγά και καταφύγαμε στον ίσκιό μās μιάς, όπου περάσαμε την ώρα μιλώντας γιά λιοντάρια.

—Φαίνεται πως σ' αυτόν έδω τον τόπο δεν άκούσθηκε ποτέ τουφεκιά, έλεπε ο Κάρολ. Γι' αυτό τα λιοντάρια δεν άνησυχισαν καθόλου από την παρουσία μας. Και είδες τί καλοθρεμμένα που είνε, πως λήμψαι ή τριχα τους! Φαίνεται πως κινήγουν όλα μαζί κι' αυτή ή περιοχή άρχα άσκετό κινήγι για να πά θρέψη. Δεν τους έπετέθη ποτέ κανείς γι' αυτό δεν φοβούνται.

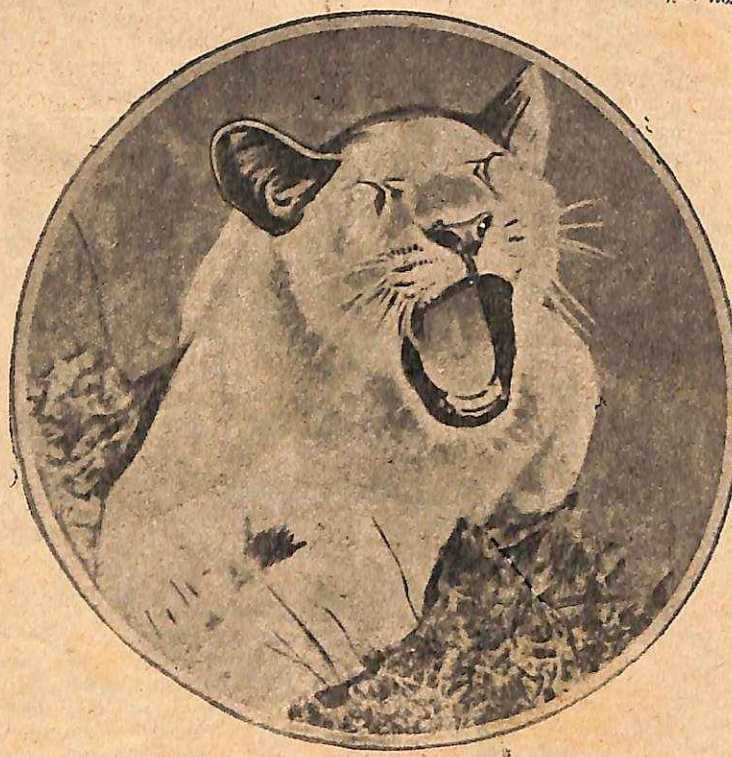
Την αυτή μέρα από βαθεία χαράματα έλα έτοιμάσει τα κινηματογραφικά μου σύνεργα. Μα ξαφνικά ο Κάρολ έπεσε άρρωστος. 'Η γυναίκα μου Όσα, της οποίας είχε κινήθι το ενδιαφέρον και ή περιέργεια από όσα της είχαμε διηγηθι το δράδυ γιά τα λιοντάρια, έπέμενε να με συνοδέψη εκείνη αντί του Κάρολ.

Όταν έφτάσαμε στον τόπο που ήταν την προηγούμενη μέρα τα λιοντάρια, δεν είδαμε παρά λίγα, που σπργανοερχόντουσαν μόνα τους ή ξευγαρωτά. Μα όσο περνούσε ή ώρα έρχόντουσαν κι' άλλα και κατά τις έννυή μετρήσαμε δεκατέσσερα.

Ετοιμάσαμε τότε τις μηχανές και προχωρήσαμε σιγά προς τα λιοντάρια, τα οποία μās έκινέτασαν με περιέργεια. Δεν ήταν, όπως την προηγούμενη μέρα, νυσταγμένα και τεμπέλικα, ίσως γιατί ήταν νορίς ακόμα και δεν έκανε πολύ ζέστη.

Υπήρχε λοιπόν κίνδυνος να όρμήσουν άπάνω μας και να μās κοιμιστούν. Είχαμε φινικά δυο τουφέκια μαζί μας, μα έγώ ήμουν άπασιχλμένος με το γύρισα τις ταυρίας κι' έμεινε μόνον ή Όσα.

Όταν τα ζυγώσαμε άρετά, άρχισα να έτοιμάζομαι γιά το γύρισμα. Τα λιοντάρια έξακολουθούσαν να ηγχανοερχόνται. Δυο σηκώθηκαν στα πίσνά τους πόδια και με τα μπροστινά τους άγκυλάσθηκαν σάν να έφράζοντο να παλάψουν. Βουχόντουσαν και κοινοίντουσαν σάν να έδοκίμαζαν να ρίξη ή ένα τ' άλλο. Ένα άλλο έπήγε κοντά σ' ένα δέντρο και στεκόμενο στα πίσνά του πόδια τροχούσε τα νύχια των μπροστινών του ποδιών στον κορμό του. Ένα άλλο έοριξε ψηλά με τα μπροστινά του πόδια μια πέτρα παίζοντας σάν την γάτα μ'

Ένα άγριεμένο λιονταρόπουλο (Φωτογραφία του Τζόνσον)

μή δεν μιλούσαμε μεταξύ μας, ηθιστά μόνο συνεννοομεθαί. Μα πάνω στη φούρια μου να γυρίζω την ταυρία έξέλασα κάθε φρόνησι και μίλησα δυνατά. Άμέσως όλα τα λιοντάρια έστρεψαν το κεφάλι προς έμās, μερικά σηκώθηκαν στα πόδια τους, κοινώντας άπειλητικά τις ούρες τους, μα ύστερα από μερικά υπάκουφα μουγκρίσματα διασφορίας, γιατί τα άνησυχόσαμε, ήσυχασαν πάλι κι' έγύρισαν αλλού το βλέμμα τους.

“Υστερα άρχισαν ένα-ένα ν' άποκοιμούνται.

Ήταν μια μέρα έξαιρετικά θεομη και τα λιοντάρια φαίνεταν πως είχαν κουραστή τη νύχτα κινήγαντας. Τα τέσσερα που ήταν κατεντωρό μās ήταν εξαλωμένα στο πλευρό. Όταν δέ τα έπηρε γιά καλά ο ύπνος, έγύριζαν και κινούντουσαν φρυσιανώντας βαρειά. Έκείνο που ήταν πλησιέστερα σε μās

μιά έφρασε έγθρότης. Τέλος άποκοιμήθηκαν όλα και τα ένδεκα. Δεν ξέραμε τί να κάνουμε. Αξέπρόβαλεν ένα άλλο λιοντάρι, αυτό όμως όχι νυσταγμένο σάν τ' άλλα. Άλλά με ήρας τσαχπνίκο, ύστερα έπλησίασαν ένα μεγάλο άρσενικό με το πόδι. Έκείνο έπετάχθηκε ά έτοιμο γιά όλα, μα σάν είδε πως έπρόκειτο περί άστειού υπάκουφα έπληγε παρατέρα και εξαλώθηκε, γιά να συνεχίση τον βίνο του.

Ο νεοεμφανισμένος άστειος ηγχανοπνόντας τα δύο κοντά άλλα, έυλο. Σε μās δεν έδωσε την παραμύτη προσοχή. Στο τέλος έπήγε κοντά σε μια λέαινα που κοιμόταν παρόμερα γιά να την ξυπνήση κι' έ-

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΗΣ “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,”

Είς την 19ην κλήρωσιν του Έβδομαδιαίου Λαχείου μας ο 1ος αριθμός κερδίζει δόλοκληρον την σειράν των βιβλίων της Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου». Έννεα κατά σειράν αριθμοί κερδίζουν από έν βιβλίον του περιφήμου μυθιστορήματος του Πάολ Φεβάλ «Ο Καπετάν Φάντασμα».

Επίσης πάντες οι αριθμοί, οι λήγοντες είς τα δύο τελευταία ψηφία του 1ου αριθμού, κερδίζουν από ένα Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου», όπουδιήποτε έτους θέλουν, εκ των εύρισκομένων είς την Βιβλιοθήκην του «Μπουκέτου».

Οι έν Άθήναις κερδίζοντες θα φέρνουν το φύλλον με το έν αυτόν δελτίον στα Γραφεία μας και θα παίρνουν τα δώρα των. Οι έν ταίς Έπαρχίαις θ' άποκόπτουν και θα μās στέλνουν τα δελτία των και θα λαμβάνουν τα δώρα των με το Ταχυδρομείον ή μέσω των Ύποπαικτορειών μας.

Κάθε άναγνώστης δύναται ν' έγχαρή και δύο και τρία και περισσότερα φύλλα, γιά να έχη περισσότερες έλπίδες κέρδους. Τα άποτελέσματα των κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε έβδομάδα στα φύλλα της «Οικογενείας». Οι κερδίζοντες πρέπει να σπεύσουν να παραλάβουν τα δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δεν ευθυνόμεθα σχετικώς.

Η 17^Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

(ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ)

Στις 5 μ. μ. της περασμένης Τετάρτης 21 Μαρτίου έγινεν είς τη Γραφεία μας ή 17η κλήρωσις διά την διανομήν των δώρων του έβδομαδιαίου Λαχείου της «ΟΙΚΟΓΕ-

ΝΕΙΑΣ» παρουσιάζων πολλών δημοσιόγραφον και άναγνωστών μας. Από την κληρωτίδα, είς την οποίαν είχαν τεθη όλοι οι αριθμοί οι δημοσιεύθεντες είς τα φύλλα της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» άνεσώθησαν κατά σειράν οι έξης αριθμοί:

Ο 1ος αριθμός 1328, όστις κερδίζει δόλοκληρον την σειράν των βιβλίων της Βιβλιοθήκης του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ». Οι κάτωθι έννεα αριθμοί κερδίζουν άνα έν βιβλίον του περιφήμου μυθιστορήματος του Πάολ Φεβάλ ο «Καπετάν Φάντασμα»: 3326, 11224, 3292, 18560, 11118, 95, 15742, 11928, 13.

Επίσης πάντες οι αριθμοί οι λήγοντες είς 28 (ήτοι είς τα δύο τελευταία ψηφία του 1ου αριθμού 1328) κερδίζουν άνα έν Ήμερολόγιον του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» της άρεσκείας των τυχερών.

Όσοι έν των επαρχιών κερδίζουν δώρα πρέπει να μās άποστείλουν τα δελτία με τους κερδίζοντας αριθμούς και να λάβουν τα δώρα των.

Η 18η κλήρωσις του Έβδομα-

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΗΣ
“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,” * 018330
ΚΛΗΡΩΣΙΣ 19^Η

ΔΩΡΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, 29 Μαρτίου 1934.

The present lottery is not valid in United States of America

διαίου Λαχείου της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» θα γίνη και πάλιν είς τα Γραφεία μας.

Επίσης, όσοι έν των άναγνωστών των επαρχιών κερδίζουν βιβλία, πρέπει να μās στείλουν τα σχετικά δελτία με τους κερδίζοντας αριθμούς, άναγράφοντες επί του δελτίου το όνομά των καθαρά, θα παραλάβουν δέ τα βιβλία των από τα Ύποπαικτορεία της επαρχίας των, είς τα όποια θ' άποσταλή, επί τούτου, μετά σχετικώ όνομαστικού καταλόγου και έπεξηγηματική εγκύκλιος.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Δημοσιεύουμε σήμερα συνέχεια των όνομάτων των τυχερών του Έβδομαδιαίου Λαχείου της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ».

Ο κ. Δημ. Γαλάνης, Αθήνα, έκέρδισε μια γραβάτα.

Οι, δεσποίνες Μαρία Δημητριάδου, Κων/πολις, Γ. Μυναοεζής, Εσθήν, Α. Κυριαζόπουλος, Ταμπούρα-Πειραιώς, Γ. Αγγελέας, Καλλιθέα, Εβάνγγ. Κασσαμπής, Λάρισα, Άνδρ. Κωστήρης, Ίθάκη, Γ. Χριστοφίδης, Άλεξάνδρεια, Κ. Καλλιόπη, Αίγυπτος και Άλ. Κονδύλης, Ενταύθα, κερδίζουν άνα έν Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου».

Οι κ. κ. Νέστορ Κωνσταντινίδης, Άλεξάνδρεια, Γ. Γεωργιάδης, Κύπρος, Στιλ, Φουτιούλης, Κρήτη, Κωνστ. Όγκας, Θεσσαλονίκη, Χαρίλ. Νικολάου, Κέρκυρα, Έλένη Κανέτσου, Άλεξάνδρουπολις, Β. Περούλης, Κέρκυρα, Γ. Φουφόπουλος, Τρίπολις, Γ. Φαμάκης, Ένταύθα, Α. Μοσχολαΐδης, Παρνασσός, Ειρήνη Πατεράκη, Φωκωθιανά-Κρήτης, Σοφία Φιλίππου, Χίος, Φ. Χαρολάμπους, Ένταύθα και Άντ. Κομνηνός, Ένταύθα, έκέρδισαν από ένα Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου».

ΚΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Τεοψυχόρην - Κέρκυρα. Α. Κ. Κ. — Διά τα δευρατικά νοσήματα άπασιάντως ή προσομένη είς είδικών δευρατολόγων. Μόνον διά της περιγραφής, ή διάγνωσις δύσκολος άν θη άδύνατος.

Κ. Κ. — Οι πάγοι όφείλονται πιθανώς είς σκλήρυνσις έν της πλευρίτιδος. Μη τους φοβείσθε. Διά τας άλλας ερωτήσεις σας χρειάζεται Ιατρική εξέταση. Ζητήσατε από την «Οικογένειαν» την διεύθυνσιν μου. Εύχαριστώ και άνεν οδδωμάς υποχρεώσεως δύνασθε να με επικοινωνήτε καθ' έναστην ώραν 4 μ. μ.

Έλπίδα Φ. Χ., Θεσσαλονίκη. — Όσα σας λέγει ο Ιατρός σας είνε άριστα. Μη φοβείσθε την δευρασίαν 37 ή 37,2, διότι δεν φείσεται ο οργανισμός με 1 ή 2 δέκατα έστω και 3 άνω της φυσιολογικής θερμοκρασίας. Διά τόν άδελφόν σας δεν έννοω, έν τών γραφόμενων σας, τών φόβους σας. Έξηγηθήτε καλύτερον.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Γ. Α.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ζηλεύω

(ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Φαντάζομαι τη χαρά του!..

—Μά κι' εγώ, νά σ' ας πω, χάρηκα... Τον καύμενο τόν Τιμο... Δεν τού είχα φερθή κα-
θόλου καλά σ' εκείνο τὸ ταξεί-
δι. Καὶ χάρηκα πού μου δόθη-
κε ἡ εὐκαιρία... νὰ ἐπανορθώ-
σω.

Ὁ Δήμος χλώμιασε ἐλαφρά.
Ἡ ζήλεια τὸν δάγκωσε μέχρι
πόνου. Καὶ σχεδὸν μὲ κακία
ρώτησε:

—Μήπως χτές τὸν βρήκατ'
ἐπὶ τέλους συμπαθητικό;

Ἡ Λίζα δὲν ἀποκρίθηκε. Καὶ
σήκωσε τὰ μάτια της ψηλά. Ἀ-
ξαφνὰ ἡ Κοκὴ εἶπε:

—Νά τοῦ τὸ ποῦμε;... Ὁ κύ-
ριος Κυριαζίδης εἶνε καλὸς φί-
λος...

Ἡ Λίζα κατέβασε τὰ μάτια
της, σάν στενοχωρημένη.

—Ὅχι δά, ἔκαμε. Δεν εἶνε
τίποτα βέβαιο ἀκόμα... Ἡ ἀ-
λήθεια εἶνε πὺς χτές ὁ κ. Δάρ-
κας δὲν μου φάνηκε τόσο ἀπο-
κρουστικός... Δεν ξέρω κι' ἐ-
γὼ γιατί... Ἀλλά;... Ἀδυνα-
τίσε;... Κι' εἶπα τοῦ μπαμπᾶ,
πὺς ἂν τυχὸν ἀνάνεωνε τίς
προτάσεις του, θὰ δέχομαι.

Ὁ Δήμος αἰσθάνθηκε τὸ πά-
τωμα νὰ φεύγῃ κάτω ἀπὸ τὰ
πόδια του. Ἄν δὲν καθόταν,
ὠρισμένως θὰ ἔπεφτε. Κι' ἡ
χλωμάδα τοῦ προσώπου του
δυνάμωσε. Κατάρθωσε ὅμως
νὰ καταστείλῃ εὐθὺς τὴ μεγάλ-
η αὐτὴ συγκίνησι, κι' εἶπε χω-
ρίς νὰ τρέμῃ πολὺ ἡ φωνή του:

—Ἄν τὸν ἐνθαρρύνετε, θὰ
τὴν ἀνάνεωση...

—Ὅχι, εἶπε ἡ Λίζα, δὲν τὸν
ἐνθάρρυνα καὶ τόσο πολὺ...
Ἐλπίζω ὅμως... πὺς ὁ μπα-
μπᾶς, πού τὸ θέλει, τώρα πού
τοῦ εἶπα πὺς δέχομαι, θὰ τὸν
ἐνθαρρύνῃ. Ἰσως μάλιστα τοῦ
κάμει αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν πρό-
τασι...

—Ἐλπίζετε, εἶπατε; ἔκαμε
ὁ Δήμος. Αὐτὸ σημαίνει πὺς τὸ
ἐπιθυμεῖτε. Ἀλλὰ ὁ κ. Δάρκας
εἶνε φίλος μου. Μοῦ ἐπιτρέπε-
τε νὰ τοῦ ἀναγγείλω ἐγὼ τὴν
εὐτυχία του;

Ξαφνικά, ἡ Λίζα κι' ἡ Κοκὴ, κι' ἡ δὺο μαζί, ἔβαλαν τὰ γέλια...

Στὴν ἀπελπισία του, τὸ Δη-
μο τὸν ἔπιασε καὶ φούρκα.

—Γι' αὐτὸ κιάλας, εἶπε, δὲν
δεχθήκατε νὰ σ' ας συνοδεύσω...
Φοβηθήκατε μὴ σ' ας ἰδῇ μαζί
μου ὁ κ. Δάρκας!..

Ἡ ἀπάντησι τῆς Λίζας ἦταν
ἀπρόοπτη:

—Αὐτὸ τόμολογῶ, εἶπε. Δεν
θὰ μ' ἐννοιαζε ἂν μ' ἔθελπε μὲ
οἰονδήποτε ἄλλον. Ἀλλὰ μὲ
σ' ας... ὦ, ὦ, ὦ!

—Γιατί μὲ μένα;... Ἐπειδὴ
εἶμαι φίλος του;

—Ἐ, ὦχι γι' αὐτὸ. Κι' ἐχθρὸς
του νάσαστε, τὸ ἴδιο θάταν...
Ἀλλὰ γιατί εἶστε... εἶστε...
πολὺ πὺς ὠμορφος καὶ πὺς θελ-
κτικός ἀπ' αὐτόν. Νά, νὰ σ' ας
τὸ πὺς καθαρά! Καὶ χωρὶς νὰ
θέλῃ, ὁ καύμενος θὰ... θάνη-
συχόσῃ.

—ὦ! ἔκαμε ὁ Δήμος σαρ-
καστικά, κι' ἀπὸ μὴ τόσο μι-
κρὴ ἀνησυχία σκεφθήκατε νὰ
τὸν ἀπαλλάξετε;... Αὐτὸ λέει
πολλά... Ἀς εἶνε, ἐγὼ πρέπει
νὰ σ' ας εὐχαριστήσω πού...

Τὸν ἔκοψε:

—Πού σ' ας βρίσκω ὠμορφο

καὶ θελκτικό; Αὐτὸ δὲν ἔχει
σημασία. Κάθε κορίτσι, ὑποθέ-
τω, θὰ συμφωνοῦσε. Ἐ, Δα-
νὰν; Ὑπάρχει δεύτερη γνώμη
στὸν κύκλο σας;...

—Γιὰ τὸν Δήμο; ἔκαμε ἡ Κο-
κὴ. Δεν πιστεύω.

—Κι' ὅμως, ἐξακολούθησε ἡ
Λίζα, ἐγὼ προτιμῶ ἀπὸ σ' ας
τὸν κ. Δάρκα. Γι' αὐτό, ἂν σ' ας
μόνο ἔχει σημασία. Μὴν μ' εὐ-
χαριστεῖτε λοιπόν!..

—Ἐχετε δίκην, εἶπε ὁ Δη-
μος. Ἀποσύρω τίς εὐχαριστίες
μου... Δέχεσθε τουλάχιστο εὐ-
χές;...

—Μιλᾶτε λίγο σάν... πικα-
ρισμένους. Μὰ γιατί. Ἐθᾶν τί-
ποτα σπουδαῖο γιὰ σ' ας, ἂν σ' ας
προτιμοῦσα ἀντὶ τοῦ κ. Δάρκα;
—Ὅχι βέβαια! ἀποκρίθηκε
οὐκ ἄν κ' ἐγὼ... προτιμοῦσα σ' ας.
—Συμφωνοῖ! εἶπε ξερά ἡ
Λίζα.

Πάλι ἔγινε σιωπὴ. Ὁ Δήμος
ἦταν περὶ οἰκτρὸν θέαμα. Ἡ Κο-
κὴ φαινόταν νὰ τὸν λυπάται
πολὺ. Κι' ἡ Λίζα ἀδιάφορη, ἀ-
νυποποτη, κύτταζε ὀλοένα τὸ
ρολόι της...

Μία στιγμὴ ὁ Δήμος ἀπόρη-
σε: Γιατί αὐτὴ ἡ ἐπίμονη προ-
σῆλωσι στὸ ρολοῖ; Τόσο ἀφη-
ρημένη ἦταν πού δὲν μπορούσε
νὰ ἰδῇ τὴν ὥρα; Κι' ἐπειδὴ αὐ-
τὸ παρατείνονταν, ὁ Δήμος ἔ-
λυσε τὴ σιωπὴ, λέγοντας:

—Ἐπὶ πὰρὰ τέταρτο εἶνε...
Μήπως πρέπει νὰ φύγετε;... Ἡ
«φιλικὴ οἰκογένεια» θὰ σ' ας πε-
ριμένη...

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ
κι' ἀτόμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στό-
μα, κυττάζοντας πότε τὴ μὴ
καὶ πότε τὴν ἄλλη.

Γιατί ξαφνικά, ἡ Λίζα κι' ἡ
Κοκὴ, κι' ἡ δὺο μαζί, ἔβαλαν
τὰ γέλια. Μὰ κάτι γέλια! Κυ-
λόνταν στὸν καναπέ ὅπου κα-
θόνταν. Ἐπὶ τέλους ἀγκαλιά-
στηκαν, σάν νὰ ζητοῦσαν στή-
ριγμα ἢ μὴ στὴν ἄλλη, κι' ἀ-
γκαλιασμένες ἐξακολουθοῦσαν
νὰ γελοῦν, νὰ γελοῦν...

Ἀλλὰ μὴ στιγμὴ βράσταξε
ἡ καταπληξὴ κι' ἡ ἀφασία τοῦ
Δήμου. Ἀμέσως κατάλαβε. Κι'
ἐνῶ σηκώθηκε ὄρθιος, τὸ πά-
τωμα δὲν ἔφευγε πειὰ κάτω
ἀπ' τὰ πόδια του καὶ δὲν κιν-
δύνευε νὰ πέσῃ. Ἀπεναντίας,
τὸν πλημμύρισε μὴ μεγάλη
χαρὰ. Κι' ἴσως πότε στὴ ζωὴ
του δὲν αἰσθάνθηκε μεγαλειέ-
τη, πὰρὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴ πού
μὲ τὰ γέλια τῶν κοριτσιῶν μᾶ-
θαινε πὺς ὅλα τὰ φοβερά πού
ἔχει ἀκούσει πρὸ ἀλγίου, δὲν

ἦταν πὰρὰ μὴ φάρσα!

Εἶδες ἐκεῖ τίς κατεργαροῦ-
λες, τί συμφώνησαν νὰ τοῦ παί-
ξουν; Καὶ μὲ τί τέχνη τὰ ἔκα-
μαν!.. Μὰ δὲν φοβήθηκαν μὴ
τοῦρχόταν καμμιὰ συγκοπὴ;
Καὶ λίγο ἔλειψε, ἀλήθεια... Κι'
ἀπ' τὴ χαρὰ του, ἔκαμε τὸ θυ-
μωμένο:

—Ἀστεία λοιπὸν ἦταν αὐ-
τά;... Μπράβο σας! Ὁραῖα ἀ-
στεία κάνετε σεις!

—Εἰς, βλέπετε, κάνεις ὡ-
ραιότερα! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ
Λίζα, πού ἔπαψε μονοιάς νὰ γε-
λά. Ἐλα, πού γυρεύεις καὶ
ρέστα, ὕστερ' ἀπὸ τόσες φάρ-
σες! Νὰ μὴ σοῦ κάμουμε καὶ
μεῖς μὴ;

—Ναί, μὰ ὅχι νὰ μοῦ κόψετε
ἐπὶ τὸ αἷμα. Αὐτὸ ἦταν πολὺ...
αὐτὸ!

—Θὰ σ' ας ἱκανοποιήσουμε,
κύριε, θὰ σ' ας ἱκανοποιήσουμε.
ἔχουμε τὸν τρόπο, ἐννοια
σας!

Ἀξαφνὰ σήκωσε τὴ φωνὴ ἡ
Κοκὴ:

—Φτάνει σας, γιατί βαρέθη-
κα!.. Δανὰν, ἔλα, φίλησε τὴν
Κάρμεν Σὺλθα, νὰ τελειώνου-
με!

Τί;!

Ἄλλο τοῦτο πάλι! Ὅλα
λοιπὸν τῆς τάχε φανέρωσε ἡ
φοβερὴ αὐτὴ Κοκὴ; Μὰ μόνο
πὺς εἶχε πῆ στὸν Δήμο πὺς τὸν
ἀγάπησε ἀπ' τὴ φωτογραφία
του, εἶχαν συμφωνήσει νὰ τῆς
πῇ. Ὅχι καὶ πὺς ἡ Δανὰν δὲν
ἦταν, πὰρὰ ὁ Δήμος ὁ ἴδιος,
καὶ πὺς αὐτὴ, ἡ Κοκὴ, μόνο
ἀπὸ χτὲς εἶχε ἀναλάβει ρόλο
Δανὰνς!..

Ὁ Δήμος κύτταξε τὴ Λίζα.
Τὰ μάτια της γελοῦσαν ἀκό-
μα, λὲς καὶ τοῦ ἔλεγαν: «Ναί,
ναί, τὰ ἔμαθα ὅλα! Κι' εἶμαι...
κατενθουσιασμένη!»

Μὰ τί στέκεσαι; ἐξακολου-
θησε ἡ Κοκὴ. Ἡ Λίζα τώρα τὰ
ἔχει. Ἀπὸ τίς τέσσερες μοῦ
ἦρθε. Κι' εἶχα ὅλο τὸν καιρὸ
νὰ τῆς τὰ πῶ μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ
τὸ σῆμα... Ὁφ, αὐτὸς εἶνε
χαζός! Ἐλα, Λίζα μου, κάμε
τὴν ἀρχὴ ἐσὺ! Θέλετε νὰ γυ-
ρίσω κατὰ τὸν τοῖχο νὰ μὴ σ' ας
ἰδῷ;

Καὶ πραγματικῶς γύρισε.

Ἀλλὰ οὐτὸ ὁ Δήμος τολμοῦ-
σε ἀκόμα νάγγιξῃ τὴ Λίζα, οὐ-
τὴ αὐτὴ ἔβρισκε τὸ θάρρος ἀπὸ
τώρα νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά
του. Κι' εἶπε:

—Ὅχι, Κοκὴ μου, μπορεῖ ἐ-
ξαίρετα καὶ νὰ μᾶς ἀκούς
καί... νὰ μᾶς βλέπεις. Θὰ κα-
θήσου με φρόνιμα καὶ θὰ τὰ
ποῦμε. Κάθησε καὶ σὺ. Δεν ἔ-
χουμε μουσικά ἀπὸ σένα. Καὶ
φαντάζεσαι πόσο σ' ἀγαποῦμε
κι' ἡ δὺο, γιὰ τὴν πολὺτιμην
βοήθεια πού μᾶς ἔδωσες. Φαν-
τάζομαι, ἀλήθεια, τί θὰ γινό-
ταν, ἂν δὲν ἦσουν σὺ... Δανὰν
δὲν θάβλεπα ποτέ. Ὁ φαντὴ ἡ
Δανὰν ἀπ' τὴν Ἀθήνα! Κι' ὁ
Δήμος; Πὺς θάρχονταν μόνος
του νὰ μὲ βρῇ; Πὺς θὰ τολ-
μοῦσε ἀκόμα καὶ νὰ μοῦ γρά-
ψῃ στὸ ξενοδοχεῖο;... Θάκανε
ἴσως κι' αὐτὸς ὅτι ἔκαμε ὁ κ.
Δάρκας. Θάρχονταν νὰ φάῃ στὸ
«Ἀκροπόλ» γιὰ νὰ μὲ ἰδῇ, μὲ
τὴν ἐλπίδα πὺς μπορούσα νὰ
τὸν γνωρίσω ἀπ' τὴ φωτογρα-

φία του. Κι' ἔπειτα; Ἐγὼ θὰ
τόπαιρνα γι' ἀπλὴ σύμπτωσι.
Γιατί δὲν θὰ φανταζόμουν πὺς
ἡ Δανὰν μὲ εἶχε προδώσει...

—Καὶ δὲν προσκαλέσατε τὸν
κ. Δάρκα στὸ τραπέζι σας; ἔ-
καμε χωρὶς νὰ θέλῃ σχεδὸν ὁ
Δήμος.

Ἡ Λίζα χαμογέλασε:

—Ὅχι, ζηλιάρη μου, ἡσυχά-
σε!.. Ὁ μπαμπᾶς μόνον τὸν
χαίρετ'... Ἡ μαμά δὲν τὸν
ἐγνώριζε... Ἐγὼ ἔκαμα πὺς
δὲν τὸν γνωρίζω... Μοῦ φάνη-
κε πὺς ἀποκρουστικός, παρ' ὅ-
τι... Μὰ φαντασθεῖτε ἂν ἦ-
ταν δυνατό νὰ μοῦ φανῇ λιγώ-
τερο, ὕστερ' ἀπὸ τὴ γνωριμία
τοῦ κυρίου Δήμου Κυριαζίδη!..

—Κι' ὅμως μοῦ κόψατε τὸ
αἷμα...

—Τὸ ξανάπατε,
τάκούσαμε!.. Μ' ἀκόμα δὲν μοῦ
τὸ συγχωρεῖτε αὐ-
τό;... Ἐγὼ σ' ας
συγχωρῶ τόσα
καὶ τόσα!.. Μὰ

Ὁ Δήμος αἰσθάνθηκε τὸ πάτωμα νὰ φεύγῃ κάτω ἀπ' τὰ πόδια του...

γιὰ σκεφθῇτε!

Τὴν ἔκοψε:

—Μία στιγμὴ μοῦ μιλῆσατε
στὸν ἐνικό... Γιατί δὲν ἐξακο-
λουθεῖτε ἐσὶ;...

—Μὴ βιάζεστε!.. Ἀς τὰ
ποῦμε αὐτὰ στὸν πληθυντικό
καὶ ἔξαναγυρίζουμε. Λοιπὸν:
Μοῦ γράψατε ὡς Δανὰν, συνο-
μῆλική μου, ὅταν εἶδατε τὴν
ἀγγελία μου. Μὲ κάματε νὰ
γράψω σ' ἕνα κύριο... τὰ μυ-
στικά μου, μὲ τὴν ιδέα πὺς τὰ
ἐμπιστευόμουν σ' ἕνα κορίτσι,
σὲ μὴ φίλη μου... Σ' ας ἔγρα-
φα ὅλο ἀλήθεια, ἐνῶ σεις μοῦ
γράφατε ὅλο ψέμματα!..

—Ὅχι ὅλο ψέμματα!..

—Ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέ-
λος! Δόξα σοι ὁ Θεός, ἔχω ὅ-
λα τὰ γράμματά σας... Μοῦ
γράψατε σεις ὁ ἴδιος ἐκ μέ-
ρους τάχα τοῦ θείου σας, Δ.
Κυριαζίδη, δικηγόρου, ὁδός

Σοφοκλέους, καὶ μὲ βεβαιώ-
σατε ὅτι ἔχετε μὴ ἀνηψία πού
μοῦ γράφετε μὲ τὸ ψευδώνυμο
Δανὰν!.. Μοῦ στείλατε τὴ φω-
τογραφία μὴς φίλης σας, πὺς
ὡς χτὲς δὲν ἦξερε τίποτα, πὺς
εἶνε τάχα ἡ φίλη μου Δανὰν.
Μοῦ στείλατε μαζί καὶ τὴ δική
σας φωτογραφία, πὺς εἶνε τόχα
κάποιον ἀπὸ τὴν παρέα σας.

Μὲ κάματε νὰ σ' ας ἀγαπήσω
ἀπ' αὐτὴ τὴ φωτογραφία—ἡ
μᾶλλον ἀπὸ μὴ ἄλλη πού μοῦ
στείλατε κατόπι—καὶ νὰ γρά-
ψω σὲ σας τὸ ἴδιο τὸ αἰσθημά
μου, μὲ τὴν ιδέα πὺς τὸ ἐμπι-
στεύομαι κι' αὐτὸ σ' ἕνα κο-
ρίτσι, σὲ μὴ φίλη μου. Τί γέ-
λια πού θὰ κάνατε, Θεέ μου,
ὅταν σ' ας παρακαλοῦσα νὰ μὴν
τοῦ πῆτε τίποτα καί... μοῦ δί-
νατε τὸ λόγο τῆς τιμῆς σας!..

—Νομίζετε πὺς γελοῦσα;...

—Δὲν πιστεύω νὰ κλαίγατε...

Καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα, ἐ-
σείς ἔερατε πὺς σ' ας ἀγαπῶ, ἐ-
νῶ ἐγὼ ιδέα δὲν εἶχα πὺς μὲ
ἀγαπᾷ ὁ Δήμος Κυριαζίδης, ἔ-
σως Δανὰν! Μὰ εἶνε πράματ'
αὐτά; Ἐγὼ ποτέ μεγαλειέτη-
ρη κοροϊδία; Ἀκούσθηκε πο-
τέ κορίτσι νὰ πάθῃ χειρότερη
νύλα;... Κι' ὅμως, ἐγὼ σ' ας τὰ
συγχωρῶ ὅλα. Ἐσείς δὲν μοῦ
συγχωρεῖτε μὴ μικρὴ φάρσα;

—Κι' ἐγὼ! εἶπε ἀμέσως ὁ
Δήμος, πολὺ σοβαρὰ αὐτός.

Κι' ἀγκαλιάζοντας τὴ Λίζα
—εἶχε βρεῖ πειὰ τὸ θάρρος—τὴ
φίλησε στὸ στόμα. Τὸν φίλησε
κι' ἐκείνη χωρὶς τὸν παραμι-
κρὸν διαταγμὸν. Κι' ἐξακολουθεῖ-
σαν νὰ μιλοῦν ἀγκαλιασμένοι,
κόβοντας τὴν ὁμιλία τους γιὰ
νὰ φιλιούνταν.

Ἦταν τόσο εὐτυχισμένοι, ὡ-
στε οὐτε τί εἶπαν θὰ μπορού-
σαν νὰ θυμηθοῦν, οὐτε κατάλα-
βαν πὺς ὥρα ἔμειναν ἔτσι...

Ἐνα διακριτικὸ χτύπημα
στὴν πόρτα, τοὺς ἔκαμε νὰ συ-
νέλθουν καὶ νὰ γυρίσουν.

Ἦταν ἡ Κοκὴ. Τοὺς κύττα-
ξε καλὰ-καλὰ καὶ γελαστή
εἶπε:

—Παραδέχθηκε λοιπὸν ἡ Λί-
ζα πὺς ὑπάρχει καὶ τὴ λέ-
ρω;

—Καὶ πὺς εἶνε ὁ ὡραιότε-
ρος! ἀποκρίθηκε αὐτὴ. Τὸ λέω
σοβαρά: Ποτέ δὲν θὰ ἤμουν
τόσο εὐτυχισμένη αὐτὴ τὴ στι-
γμὴ, ἂν δὲν γινόταν ὅσα ἐγι-
ναν. Κάτι ἦξερα, φαίνεται, πού
φιλᾶσθαικα νάγαπῶ ποτέ
κανένα ἀπ' ὅσους γνώρισα προ-
σωπικά.

—Οὐτε τὸν Τίμο Δάρκα;...

—Πάψε, ζηλιάρη!..

Κι' ἀγκαλιάζοντας τὸν Δήμο,
ἡ Λίζα ἄρχισε πάλι νὰ τὸν φι-
λᾷ μπροστὰ τὴν Κοκὴ.

Ἐλεῦθερα ἐλεῦθερα! γέ-
λασε αὐτὴ.

—Νά, ἡ ὥρα νὰ ντραποῦμε
τώρα τῇ... Δανὰν! ἀποκρίθηκε
ἡ Λίζα.

—Ἐ, φτάνει σας! ἔκαμε ὁ
Ξαφνὰ ἡ Κοκὴ.

Τοὺς χόρπισε, κάθησε στὴ μέ-
ση τους, τοὺς ἀγκάλιασε καὶ
τοὺς δὺο καὶ τοὺς εἶπε:

—Τί γίνεται τώρα; τρελλό-
παῖδα;

—Ἐχω ἕνα σχέδιο! εἶπε ἡ
Λίζα.

—Λέγε το.

Ἐπρεπε νὰ γνωρίσουν τὸ
Δήμο οἱ γονεῖς μου. Κι' ἀπὸψε
κιάλας. Λοιπὸν, θὰ πάμε ὅλοι
μαζὺ στὸ «Ἀκροπόλ», ἕνα τέ-
ταστο πρὸ τοῦ γεύματος. Θὰ
τοὺς πῶ πὺς πῆρα τὴν παρέα
μου, νὰ φάμε μαζί καὶ νὰ μεί-
νουμε ὅλο τὸ βράδυ. Σ' ας ἀρέ-
σει;

—Νὰ πάμε ἢ τρεῖς μας δη-
λαδῇ;

—Θὰ προτιμοῦσα νὰ πάρου-
με τὴν Ἑμμά καὶ τὴν Ἄντα.
Κι' ἀκόμα ἕνα-δύο νέους ἀπὸ
τὸν κύκλο σας... γιὰ νὰ μὴν εἶ-
νε μόνος ὁ Δήμος...

—Νὰ πάρουμε τὸν ἀδερφό
μου;

—Ἄ, ὦρα!.. Δεν θέλουμε
ἄλλον... Ὁ ἀδερφός σου, πα-
ρουσιάζουμε καὶ τὸν Δήμο γιὰ
ἐξάδερφο καὶ τελειώνει!

—Ἐνα μόνον θάταν τὸ δυσά-
ρεστο. Ὁ Χρήστος θάρχησε ἀ-
μέσως ἀπὸ σοῦ κἀνὴ κόρτε...
χονδρικός.

—Δὲν πειράζει. Θὰ τὸ ἴπο-
στὸ κι' αὐτό!

—Ναί, μὰ θὰ τὸ ὑποστῇ κι' ὁ
Δήμος;

—Κι' ἐγὼ, κι' ἐγὼ! γέλασε
αὐτός. Ὁ Χρηστάκης δὲν λο-
γαριάζεται.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΠΕΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΤΡΕΝΣ

Ο πατέρας είχε απομακρυνθεί από το λιμάνι και μόλις διακρινόντουσαν τα τελευταία φώτα της παραλίας. Η δολιχόστρα του «Τάλως» έπαιζε ένα άσπρο λιγνιτωμένο δάλς κι' οι επιβάτες χόρευαν απάνω στη γέφυρα. Μονάχος του, νηλιά στη δική του γέφυρα, ο πλοίαρχος Τρένς φαινόταν συλλογισμένος. Και όταν σε λίγο ένας καμουρότος του έπαιξε μια μικρή σημείωση, ο Τρένς την διάβασε αψηχόμενος, καθότι την έβγαλε στην τσέπη του κι' εξακολούθησε να κοιτάζει τη θάλασσα.

«Μπορούσατε να κατεβείτε για λίγη ώρα, έλεγε το μυαλό του, να χαρτέψετε μαζί μου. Όσο τώρα, νόμιζα πως οι πλοίαρχοι του πατέρα μου φέρονται μ' ευγένεια προς τους επιβάτες!»

«Αλλά ο Τρένς είχε άλλες φροντίδες και δεν είχε διάθεση να πάει να χαρτέψει με την κόρη του έφοπιστού Τέιγνερ, η οποία ταξείδευε τώρα με το «Τάλως». Με την φηγάνα, ο Τρένς αναρωτιόταν αν είχε κάνει καλά να δεχτεί να κάνει αυτό το ταξίδι μ' ένα πλοίο που είχε άμεση ανάγκη επισκευής και του οποίου η άνοχη στα κύματα του Ατλαντικού ήταν προβληματική...

«Αλλά, ύστερα από τόσα χρόνια που υπηρετούσε στην Έταιρεία Τέιγνερ, πως μπορούσε ν' αρνηθεί στον προϊστάμενό του την τελευταία αυτή προσπάθεια για να σώσει την Έταιρεία από την χρεωκοπία, που την απειλούσε από στιγμή σε στιγμή. Και να τώρα που ο Πάτρικ Ο' Τρένς, ο διευθυντής μιας αντίπαλου Έταιρείας, ζητούσε ν' αγοράσει τα πλοία της Έταιρείας Τέιγνερ, σ' εξευτελιστική τιμή και είχε επιβιβαστεί μάλιστα στο «Τάλως» για να εκπαιστεί την άνοχη του. Ο Τρένς μισούσε τον Ο' Τρένς. Συχνά τον έβλεπε, υποκριτικό χαμογέλιο του. Ίσως το άγγιζε τον Ο' Τρένς με την χαριτωμένη Πέγκυ, την κόρη του Τέιγνερ, η οποία τον αντιμετώπιζε με τον ατσάλινο ατσάλι του ατσάλι. Γιατί η αλήθεια είναι πως ο Τρένς αγαπούσε τη Πέγκυ, τη νέα. Είχε προσπαθήσει να την εμποδίσει από το ταξίδι αυτό, γιατί χωρίς να το λησάνει να το πη, είχε αμφιβολίες αν το πλοίο του θα έφτανε στο λιμάνι του προορισμού του. Αλλά η Πέγκυ ήταν επίμονη.

Τώρα ο Τρένς δεν έννοοσε να απομακρυνθεί από τη γέφυρά του. Του πήγαιναν εκεί το φαγητό, το οποίο ούτε το άγγιζε καν και ο δεύτερος πλοίαρχος μοιραζότανε δυσχερής για την έλευση επισκευής που τον έδειχνε ο άνοχος του. Η Πέγκυ, πεισιμαμένη, έφλεγγε με τον Ο' Τρένς, από μεγάλη ικανοποίησή του τελευταίου.

Την άλλη μέρα, ο Τρένς με τους αξιωματικούς του πλοίου του, επι-

θεώρησε λεπτομερώς τα ναυαγοσωστικά εξαρτήματα του «Τάλως». Το απόγευμα πάλι διάταξε να γίνουν γυμνάσια λέμβων. Οι επιβάτες τα παρακολούθησαν με ενδιαφέρον, αλλά όταν τα γυμνάσια αυτά επανελήφθησαν και την επομένη και τις άλλες μέρες, ο Ο' Τρένς είπε στην Πέγκυ σαρκαστικά:

—Ο καπετάνιος μας θέλει να κάνει επίδειξη, φαίνεται!

Η Πέγκυ όμως θύμωσε κι' απάντησε απότομα:

—Δεν είναι αλήθεια αυτό που λέτε! Ο πλοίαρχος Τρένς αξίζει περισσότερο απ' ό,τι φαντάζεστε...

Όσο τα γυμνάσια εξακολουθούσαν τακτικά κάθε μέρα. Οι άνδρες του πληρώματος μοιραζόταν με δυσχερεια για την πρόσθετη αυτή άγγαρα κι' η αγανάκτησή τους κορυφώθηκε, όταν μια νύχτα ο ίδιος ο πλοίαρχος σήμανε τον κόδωνα του κινδύνου. Κανείς όμως δεν τόλμησε να φέρει αντίρρηση και τα γυμνάσια έγιναν κανονικά. Ο καιρός εξακολουθούσε να είναι ωραίος και το ταξίδι ευχάριστο. Ο Ο' Τρένς παρακολουθούσε μ' εξακριβωμένο ενδιαφέρον τις μετεωρολογικές πληροφορίες που έδιναν οι πλοίοι και περνούσε πολλές ώρες πότε στη γέφυρα του πλοίαρχου και πότε κάτω στις μηχανές.

Μια μέρα έπινε να βρίσκεται απάνω στη γέφυρα του πλοίαρχου, όταν ο πρώτος μηχανικός του πλοίου έφτασε τρέχοντας και άρχισε να συζητήσει με τον πλοίαρχο. Μιλούσαν όμως σιγά κι' ο Ο' Τρένς δεν άκουσε τί έλεγαν.

Παρατήρησε όμως το στενωχωρημένο ύψος του Τρένς και χαμογέλασε ειρωνικά...

Το πλοίο εξακολουθούσε τον δρόμο του, αλλά παρ' όλη την γαλήνη, κάθε τόσο έγερνε παράξενη στη μια πλευρά. Μεταξύ των επιβατών άρχισε να διαδίδεται πως το πλοίο «έκανε νερά». Ο Ο' Τρένς έλεγε πως ήταν αίσχος κι' ότι έρεπε ο Τρένς να ζητήσει βοήθεια...

Συνγρονός ο καιρός άρχισε να χαλάει. Ένας δυνατός άνεμος σηκώθηκε που έκανε το «Τάλως» να μετακινείται απότομα πότε στη μια πλευρά και πότε στην άλλη. Ήταν φανερό πως κάτι ανώμαλο συνέβαινε. Και την ώρα του γεύματος, μεταξύ των επιβατών τα σχόλια έδιναν κι' έπαιρναν. Ξαφνικά μια κυρία ρώτησε τον δεύτερο πλοίαρχο:

—Είναι αλήθεια, κ. Ουάτς, αυτό που διαδίδεται, ότι το πλοίο

μας κάνει νερά;

—Η διαδόσεις, κυρία μου, είπε ο Ουάτς, δεν σημαίνουν τίποτα. Έγώ τουλάχιστον δεν άκουσα τον πλοίαρχο να το πη!

—Χά! χά! είπε γελώντας ο Ο' Τρένς. Ο Τρένς δεν ξέρει παρά να ξυπνά τον κόσμο τα μεσάνυχτα για γυμνάσια!

—Αλλά μήπως αυτά τα γυμνάσια άσχημα σημαίνουν πως υπάρχει κίνδυνος; έπαινε η κυρία.

—Σ' όλα τα πλοία γίνονται γυμνάσια! απάντησε ο Ουάτς...

—Κύριε πλοίαρχε, έλεγε σε λίγο ο Ουάτς στον Τρένς, οι επιβάτες άνησυχούν. Κάτι μυστήριο. Δεν νομίζετε πως είναι καιρός να στείλουμε το S. O. S. Ο άστυματιστής μας βρίσκεται σε επικίνδυνη κατάσταση με το «Λοράνς».

—Πόσο μπορούμε να κρατήσουμε ακόμα, Ουάτς; ρώτησε ο πλοίαρχος.

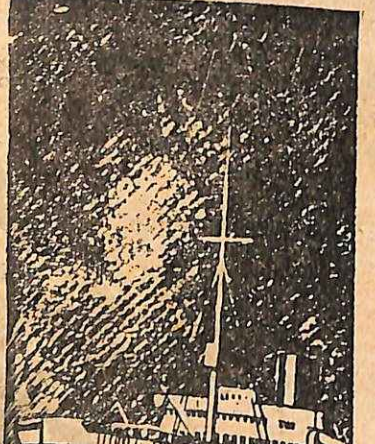
—Αν δεν χαλάσει περισσότερο ο καιρός, με τις άντρες θ' αντέξουμε... Αλλά... είναι παρακινδυνευμένο!

—Ας προχωρήσουμε ακόμα, Ουάτς! Περάσαμε κιόλας τον μισό δρόμο!

—Ο Ο' Τρένς φαίνεται να ξέρει περισσότερα από μένα! έλεγε ο Τρένς ξαφνικά τρέχοντας να φέρει τον!

Όταν έφτασε η Πέγκυ, ο Τρένς τηλεφώνησε και ρώτησε τον μηχανικό πως πήγαιναν τα νερά. Έκελευσε απάντησε πως ανέβαιναν με καταπληκτική ταχύτητα και πως το πρόβλημα καταπολεμούσε ανεξήγητο. Κάποιο έλασμα ασφαλώς θα είχε διαρραγεί.

Την άλλη μέρα μέρα βαριά, απειλητική, σύννεφα σκέπαζαν τον ουρανό. Ο Ο' Τρένς χλωμός κι' άμυλητος, άκουσιμμένος στην κυπιαστή κνίταζε τα κύματα. Το πλοίο έγερνε περισσότερο από την μια πλευρά του. Μεταξύ της γέφυρας του πλοίαρχου και του διαμερίσματος των μηχανών το τηλέφωνο δεν σταμάτησε όλη την ημέρα. Είχε νηχώσει πια, όταν ο πλοίαρχος ειδοποιήθηκε πως βόταν ένα έλασμα που είχε διαρραγεί και που έφερε καταφανή ίχνη κάποιου διαβρωτικού οξέος. Κάτι ανώμαλο, κάτι ανεξήγητο είχε συμβεί. Κάποιος έγκληματίας είχε βάλει το χέρι του...

Τα νερά ανέβαιναν γρήγορα και η άντρες δεν εξακουθούσαν. Όλες οι μηχανές δουλεύαν για να προχωρήσει το πλοίο. Ο Τρένς δεν διάσπαζε πια. Διέταξε να σταλή το S. O. S. του κινδύνου, και να έτοιμαστούν οι βάρκες, σαν να έρχοται για γυμνάσια για να μη τρομάζουν οι επιβάτες και να διατηρήσουν την ψυχραιμία τους.

Μετά δέκα λεπτά, ο άστυματιστής ειδοποιούσε τον πλοίαρχο πως τα ύπερκεκμένα «Ναυαρχος» Έβανς και «Πατριότις» είχαν απαντήσει στην πρόσκλησή του. Το πρώτο βρισκόταν σε σαράντα μίλια απόσταση κι' έτρεχε με έκτακτη ταχύτητα για να το δεύτερο άπαιχε είκοσι δυό μίλια κι' έκανε δέκα έξη κόμπους...

Ο Τρένς με την καρδιά σφιγμένη από άπεριόριστη λύπη για τον κακόνυχτο Τέιγνερ και για τον κίνδυνο που διέτρεχε η Πέγκυ, έδινε με σταθερή φωνή τις τελευταίες του διαταγές. Σαν να μη έφτανε ο πόνος του, ένας από τους αξιωματικούς του πλοίου, πήγε να του πη πως ο Ο' Τρένς έλεγε σ' όλους ότι ο Τρένς το είχε κάνει επίτηδες για

Ο Ουάτς κούνησε το κεφάλι με αμφιβολία κι' έφυγε. Την ίδια στιγμή η Πέγκυ ανέβηκε τρέχοντας στην άνω γέφυρα. Κτύπησε μια στιγμή τον Τρένς και κατόπι έλεε σοβαρά:

—Γιατί δεν μου είπες πως υπάρχει κίνδυνος, Χέργουορθ; Γι' αυτό λοιπόν δεν έχομαι κάτω μαζί σου;... Φαίνεται άρρωστος!...

Ο Τρένς προσπάθησε να φανεί ευθυμικός. Την βεβαίωσε πως ήταν καλά, πως το πλοίο δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο και τέλος την ρώτησε αν διασκέδαζε. Αλλά η Πέγκυ δεν γελιόταν με την προσπάθειά της να τον πείσει.

—Πες πως οι επιβάτες άνησυχούσαν! έλεγε ο Ο' Τρένς τρεις μέρες τώρα.

—Πες πως ο Τρένς τρεις μέρες τώρα έλεγε σ' όλους ότι το πλοίο έκανε νερά και πως έρεπε να ζητήσουν βοήθεια προτού χαλάσει ο καιρός...

—Ο Ο' Τρένς φαίνεται να ξέρει περισσότερα από μένα! έλεγε ο Τρένς ξαφνικά τρέχοντας να φέρει τον!

Όταν έφτασε η Πέγκυ, ο Τρένς τηλεφώνησε και ρώτησε τον μηχανικό πως πήγαιναν τα νερά. Έκελευσε απάντησε πως ανέβαιναν με καταπληκτική ταχύτητα και πως το πρόβλημα καταπολεμούσε ανεξήγητο. Κάποιο έλασμα ασφαλώς θα είχε διαρραγεί.

Την άλλη μέρα μέρα βαριά, απειλητική, σύννεφα σκέπαζαν τον ουρανό. Ο Ο' Τρένς χλωμός κι' άμυλητος, άκουσιμμένος στην κυπιαστή κνίταζε τα κύματα. Το πλοίο έγερνε περισσότερο από την μια πλευρά του. Μεταξύ της γέφυρας του πλοίαρχου και του διαμερίσματος των μηχανών το τηλέφωνο δεν σταμάτησε όλη την ημέρα. Είχε νηχώσει πια, όταν ο πλοίαρχος ειδοποιήθηκε πως βόταν ένα έλασμα που είχε διαρραγεί και που έφερε καταφανή ίχνη κάποιου διαβρωτικού οξέος. Κάτι ανώμαλο, κάτι ανεξήγητο είχε συμβεί. Κάποιος έγκληματίας είχε βάλει το χέρι του...

Τα νερά ανέβαιναν γρήγορα και η άντρες δεν εξακουθούσαν. Όλες οι μηχανές δουλεύαν για να προχωρήσει το πλοίο. Ο Τρένς δεν διάσπαζε πια. Διέταξε να σταλή το S. O. S. του κινδύνου, και να έτοιμαστούν οι βάρκες, σαν να έρχοται για γυμνάσια για να μη τρομάζουν οι επιβάτες και να διατηρήσουν την ψυχραιμία τους.

Μετά δέκα λεπτά, ο άστυματιστής ειδοποιούσε τον πλοίαρχο πως τα ύπερκεκμένα «Ναυαρχος» Έβανς και «Πατριότις» είχαν απαντήσει στην πρόσκλησή του. Το πρώτο βρισκόταν σε σαράντα μίλια απόσταση κι' έτρεχε με έκτακτη ταχύτητα για να το δεύτερο άπαιχε είκοσι δυό μίλια κι' έκανε δέκα έξη κόμπους...

Ο Τρένς με την καρδιά σφιγμένη από άπεριόριστη λύπη για τον κακόνυχτο Τέιγνερ και για τον κίνδυνο που διέτρεχε η Πέγκυ, έδινε με σταθερή φωνή τις τελευταίες του διαταγές. Σαν να μη έφτανε ο πόνος του, ένας από τους αξιωματικούς του πλοίου, πήγε να του πη πως ο Ο' Τρένς έλεγε σ' όλους ότι ο Τρένς το είχε κάνει επίτηδες για

Ο Ουάτς κούνησε το κεφάλι με αμφιβολία κι' έφυγε. Την ίδια στιγμή η Πέγκυ ανέβηκε τρέχοντας στην άνω γέφυρα. Κτύπησε μια στιγμή τον Τρένς και κατόπι έλεε σοβαρά:

—Γιατί δεν μου είπες πως υπάρχει κίνδυνος, Χέργουορθ; Γι' αυτό λοιπόν δεν έχομαι κάτω μαζί σου;... Φαίνεται άρρωστος!...

Ο Τρένς προσπάθησε να φανεί ευθυμικός. Την βεβαίωσε πως ήταν καλά, πως το πλοίο δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο και τέλος την ρώτησε αν διασκέδαζε. Αλλά η Πέγκυ δεν γελιόταν με την προσπάθειά της να τον πείσει.

—Πες πως οι επιβάτες άνησυχούσαν! έλεγε ο Ο' Τρένς τρεις μέρες τώρα.

—Πες πως ο Τρένς τρεις μέρες τώρα έλεγε σ' όλους ότι το πλοίο έκανε νερά και πως έρεπε να ζητήσουν βοήθεια προτού χαλάσει ο καιρός...

—Ο Ο' Τρένς φαίνεται να ξέρει περισσότερα από μένα! έλεγε ο Τρένς ξαφνικά τρέχοντας να φέρει τον!

Όταν έφτασε η Πέγκυ, ο Τρένς τηλεφώνησε και ρώτησε τον μηχανικό πως πήγαιναν τα νερά. Έκελευσε απάντησε πως ανέβαιναν με καταπληκτική ταχύτητα και πως το πρόβλημα καταπολεμούσε ανεξήγητο. Κάποιο έλασμα ασφαλώς θα είχε διαρραγεί.

Την άλλη μέρα μέρα βαριά, απειλητική, σύννεφα σκέπαζαν τον ουρανό. Ο Ο' Τρένς χλωμός κι' άμυλητος, άκουσιμμένος στην κυπιαστή κνίταζε τα κύματα. Το πλοίο έγερνε περισσότερο από την μια πλευρά του. Μεταξύ της γέφυρας του πλοίαρχου και του διαμερίσματος των μηχανών το τηλέφωνο δεν σταμάτησε όλη την ημέρα. Είχε νηχώσει πια, όταν ο πλοίαρχος ειδοποιήθηκε πως βόταν ένα έλασμα που είχε διαρραγεί και που έφερε καταφανή ίχνη κάποιου διαβρωτικού οξέος. Κάτι ανώμαλο, κάτι ανεξήγητο είχε συμβεί. Κάποιος έγκληματίας είχε βάλει το χέρι του...

Τα νερά ανέβαιναν γρήγορα και η άντρες δεν εξακουθούσαν. Όλες οι μηχανές δουλεύαν για να προχωρήσει το πλοίο. Ο Τρένς δεν διάσπαζε πια. Διέταξε να σταλή το S. O. S. του κινδύνου, και να έτοιμαστούν οι βάρκες, σαν να έρχοται για γυμνάσια για να μη τρομάζουν οι επιβάτες και να διατηρήσουν την ψυχραιμία τους.

Μετά δέκα λεπτά, ο άστυματιστής ειδοποιούσε τον πλοίαρχο πως τα ύπερκεκμένα «Ναυαρχος» Έβανς και «Πατριότις» είχαν απαντήσει στην πρόσκλησή του. Το πρώτο βρισκόταν σε σαράντα μίλια απόσταση κι' έτρεχε με έκτακτη ταχύτητα για να το δεύτερο άπαιχε είκοσι δυό μίλια κι' έκανε δέκα έξη κόμπους...

Ο Τρένς με την καρδιά σφιγμένη από άπεριόριστη λύπη για τον κακόνυχτο Τέιγνερ και για τον κίνδυνο που διέτρεχε η Πέγκυ, έδινε με σταθερή φωνή τις τελευταίες του διαταγές. Σαν να μη έφτανε ο πόνος του, ένας από τους αξιωματικούς του πλοίου, πήγε να του πη πως ο Ο' Τρένς έλεγε σ' όλους ότι ο Τρένς το είχε κάνει επίτηδες για

Ο Ουάτς κούνησε το κεφάλι με αμφιβολία κι' έφυγε. Την ίδια στιγμή η Πέγκυ ανέβηκε τρέχοντας στην άνω γέφυρα. Κτύπησε μια στιγμή τον Τρένς και κατόπι έλεε σοβαρά:

—Γιατί δεν μου είπες πως υπάρχει κίνδυνος, Χέργουορθ; Γι' αυτό λοιπόν δεν έχομαι κάτω μαζί σου;... Φαίνεται άρρωστος!...

Ο Τρένς προσπάθησε να φανεί ευθυμικός. Την βεβαίωσε πως ήταν καλά, πως το πλοίο δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο και τέλος την ρώτησε αν διασκέδαζε. Αλλά η Πέγκυ δεν γελιόταν με την προσπάθειά της να τον πείσει.

—Πες πως οι επιβάτες άνησυχούσαν! έλεγε ο Ο' Τρένς τρεις μέρες τώρα.

—Πες πως ο Τρένς τρεις μέρες τώρα έλεγε σ' όλους ότι το πλοίο έκανε νερά και πως έρεπε να ζητήσουν βοήθεια προτού χαλάσει ο καιρός...

—Ο Ο' Τρένς φαίνεται να ξέρει περισσότερα από μένα! έλεγε ο Τρένς ξαφνικά τρέχοντας να φέρει τον!

Όταν έφτασε η Πέγκυ, ο Τρένς τηλεφώνησε και ρώτησε τον μηχανικό πως πήγαιναν τα νερά. Έκελευσε απάντησε πως ανέβαιναν με καταπληκτική ταχύτητα και πως το πρόβλημα καταπολεμούσε ανεξήγητο. Κάποιο έλασμα ασφαλώς θα είχε διαρραγεί.

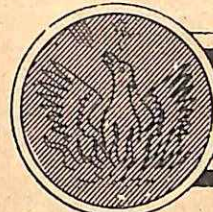
Την άλλη μέρα μέρα βαριά, απειλητική, σύννεφα σκέπαζαν τον ουρανό. Ο Ο' Τρένς χλωμός κι' άμυλητος, άκουσιμμένος στην κυπιαστή κνίταζε τα κύματα. Το πλοίο έγερνε περισσότερο από την μια πλευρά του. Μεταξύ της γέφυρας του πλοίαρχου και του διαμερίσματος των μηχανών το τηλέφωνο δεν σταμάτησε όλη την ημέρα. Είχε νηχώσει πια, όταν ο πλοίαρχος ειδοποιήθηκε πως βόταν ένα έλασμα που είχε διαρραγεί και που έφερε καταφανή ίχνη κάποιου διαβρωτικού οξέος. Κάτι ανώμαλο, κάτι ανεξήγητο είχε συμβεί. Κάποιος έγκληματίας είχε βάλει το χέρι του...

Τα νερά ανέβαιναν γρήγορα και η άντρες δεν εξακουθούσαν. Όλες οι μηχανές δουλεύαν για να προχωρήσει το πλοίο. Ο Τρένς δεν διάσπαζε πια. Διέταξε να σταλή το S. O. S. του κινδύνου, και να έτοιμαστούν οι βάρκες, σαν να έρχοται για γυμνάσια για να μη τρομάζουν οι επιβάτες και να διατηρήσουν την ψυχραιμία τους.

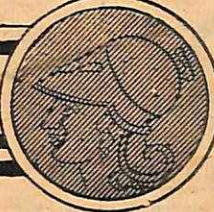
Μετά δέκα λεπτά, ο άστυματιστής ειδοποιούσε τον πλοίαρχο πως τα ύπερκεκμένα «Ναυαρχος» Έβανς και «Πατριότις» είχαν απαντήσει στην πρόσκλησή του. Το πρώτο βρισκόταν σε σαράντα μίλια απόσταση κι' έτρεχε με έκτακτη ταχύτητα για να το δεύτερο άπαιχε είκοσι δυό μίλια κι' έκανε δέκα έξη κόμπους...

Ο Τρένς με την καρδιά σφιγμένη από άπεριόριστη λύπη για τον κακόνυχτο Τέιγνερ και για τον κίνδυνο που διέτρεχε η Πέγκυ, έδινε με σταθερή φωνή τις τελευταίες του διαταγές. Σαν να μη έφτανε ο πόνος του, ένας από τους αξιωματικούς του πλοίου, πήγε να του πη πως ο Ο' Τρένς έλεγε σ' όλους ότι ο Τρένς το είχε κάνει επίτηδες για

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΛΕΙΤΙΟΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

—ΤΑ ΧΗΜΙΚΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ.

Όσο το έδαφός μας είναι πιο φτωχό εις θρεπτικά στοιχεία για την ανάπτυξη των φυτών, τόσο περισσότερο πρέπει να κάνουμε χρήση χημικών λιπασμάτων. Έν τούτοις η χρήση των λιπασμάτων, αντί να είναι ανωτέρα από άλλες χώρες, φυσικά ευφωρότερες από τη δική μας, τουναντίον είναι πολύ περιορισμένη. Τοιούτο οφείλεται αφ' ενός εις το ότι πολλοί δεν ξέρουν καλά-καλά την ευεργετική τους επίδραση για την αύξησι της παρα-

γάτης ή Έταιρεία την ασφάλεια...

—Α! τον παλιάνθρωπο!... φώναξε ο Τρένς με αγανάκτηση. Αυτό δεν θα το συγχωρώ ποτέ!...

Έφτασε τέλος η στιγμή της εγκαταλείψεως του πλοίου.

Ξαφνα μια φωνή άκούστηκε:

—Πλοίο!...

Εκατοντάδες στόματα επανέλαβαν την ευχάριστη είδηση...

Κάτω στη γέφυρα, η γυναίκες και τα παιδιά είχαν επιβιβαστεί στην πρώτη βάρκα και τώρα οι ναύτες την κατέβαζαν σιγά στη θάλασσα. Από τη γέφυρα, ο Τρένς παρακολουθούσε την επιβίβαση, δίνοντας σύντομες διαταγές. Είπε στην Πέγκυ, που θαγαλάε μέσα στον κίνδυνο, βοηθούσε τις αλλόφρονες γυναίκες να φορέσουν τα σωσίδια τους. Ο Ο' Τρένς, χλωμός, προσπαθούσε να μη σέ μια βάρκα.

Ξαφνικά η Πέγκυ, που είχε μείνει για την τελευταία βάρκα, έτρεξε απάνω στη γέφυρα και ρίχτηκε στην αγκαλιά του Τρένς.

—Έλα, Χέργουορθ, του φώναξε. Όλοι έφυγαν... Είμαστε οι τελευταίοι!...

Δεν μπορώ να σ' ακολουθήσω, Πέγκυ, χωρίς την απόδειξη της αθωότητός μου, ύστερα απ' όσα έλεγε ο Ο' Τρένς... Πες στον πατέρα σου πως έκανα ένα μπόρεσα για να πάη το «Τάλως» στο τέμα του ταξιδιού, μα δεν μπόρεσα!... Κάποιο κακόμοιρο χέρι επέσπευσε το τέλος του. Ο Θεός μαζί σου, Πέγκυ!... Πήγαινε!...

Σε λίγο κι' η τελευταία βάρκα είχε απομακρυνθεί. Ο Τρένς έριξε μια ματιά τριγύρω... Η καρδιά του σφιχτηκε, σαν θυμήθηκε την αγαπημένη του Πέγκυ... Και ξαφνικά, του φάνηκε πως άκουσε μια ανθρώπινη φωνή, μια κραυγή άελεπσίας. Παραξενεμένος, έτρεξε έδω κι' εκεί, ώσπου έφτασε στο διαμέρισμα, όπου άκουγόντουσαν ή φωνές. Τό κλειδί ήταν απάνω στην κλειδαριά, ξεκλειδώσε και μπήκε στην καμπίνα. Με μάτια γουρλωμένα από φόβη, ένας μικρός θεμαστής, που είχε προσληφθεί στο πλοίο την τελευταία στιγμή, ήταν πεσμένος απάνω στην κοκέτα του, ουρλιάζοντας και βρίζοντας. Τα πόδια του και τα χέρια του ήταν τυλιγμένα σε επιδέξιους. Με λίγα συντομία λόγια, εξήγησε στον Τρένς πως ο Ο' Τρένς είχε υποχρεωθεί πολύ, λόγω, για να ρίξει ένα δομύματο δξυ απάνω στο έλασμα, για να φαγοθυνη ή βίδες του... Απόδειξες τα χαμένα πόδια του και τα χέρια του...

Α! σκέφθηκε ο Τρένς. Γι' αυτό ο μικρός θεμαστής δεν θέλησε να τον ιδή ο γιατρός, γιατί θα καταλάβαινε και...

Ο Ο' Τρένς, εξακολουθούσε ο θεμαστής, έλαξε πως θα εγκαταλείπατε το πλοίο, όσο ο καιρός ήταν καλός!... Το πείσμα σας να μη ζητήσετε βοήθεια, τον είχε κάνει σαν τρελό... Με την πρόφαση πως θα με πλήρωνε, ο άνθρωπος με παρέσυρε έδωμέσα και με κλειδώσε...

Ο Τρένς, χωρίς να μιλήσει, πέρασε ένα σωσίδιο στους ώμους του ναύτη, κατόπι τον σήκωσε στην αγκαλιά του και βγήκε έξω στη γέφυρα. Ο Τρένς έβγαλε τις βαριές μπότες του, κι' ενώ πηδούσε στη θάλασσα με τον ναύτη στην αγκαλιά του, ένα παράξενο χαμόγελο φώτιζε το πρόσωπό του. Μόλις απομακρύνθηκε, το πλοίο βουλιάξε...

Οι άνδρες του «Πατριότις» μόλις είχαν ανέβασε τον Τρένς στο πλοίο τους, όταν ο Ο' Τρένς πλησίασε και με σαρκαστικό ύφος έλεγε:

—Δεν σάς τύλεγα, πως ο ήρωας σας δεν θα πνιγόταν με το πλοίο...

Μα ξαφνικά σταμάτησε κι' άνοιξε διάπλατα τα μάτια του, σαν άντικρυσε τον μικρό θεμαστή. Αλλά ο μικρός θεμαστής αντίκρυσε σταθερά το βλέμμα του αθλίου...

Ο μόνος που πνίγηκε στην καταστροφή του «Τάλως» ήταν ο Πάτρικ Ο' Τρένς. Το παράξενο ήταν πως ενώ είχε σωθεί μαζί με τους άλλους επιβάτες, έπεσε στη θάλασσα ξαφνικά από τη γέφυρα του «Πατριότις» και χάθηκε. Μεροίσι μάλιστα έπέμεναν πως τον είδαν να πηδά από τη γέφυρα στη θάλασσα...

Η Πέγκυ Τέιγνερς έδήλωσε στον Τρένς πως δεν έννοοσε να τον αφήσει πια να ταξιδεύει μόνος του...

Είσαί τόσο πεισματάρης, του έλεγε, ώστε πρέπει να είμαι πάντοτε κοντά σου, για να μην επιχειρήσεις καμιά άλλη τρέλλα, σαν το τελευταίο ταξίδι του «Τάλως»...

γαγής, αλλά το σπουδαιότερο διότι η τιμή τους είχε μεγάλη, ώστε να μη τολμούν οι γεωργοί να τα αγοράσουν. Διά τους λόγους τούτους η κατανάλωσις των λιπασμάτων αυξάνει θεαταίως από χρόνο σε χρόνο, αλλά με θήμα πολύ άργό. Για να είπούμε, ότι λιπαίνονται πραγματικώς οι άγροί μας πρέπει να καταναλίσκονται τουλάχιστον 500.000 τόνοι λιπάσματα, αντί όμως του ποσού τούτου, καταναλίσκονται μόνον 50.000 τόνοι. Καί το αποτέλεσμα είναι να έχωμεν την μικρότερη γεωργική παραγωγή από όλη την Εύρωπη και όλα τα Βαλκάνια, κατά στρέμμα.

—ΟΙ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ.

Επειδή το Κράτος περιώρισε την εισαγωγήν μεγάλων ποσότητων έμπορευμάτων από το έξωτερικόν, παρετήρηθη μεγάλη στενοχωρία εις εκείνους πρό παντός τους έμπορους, οι οποίοι κυρίως έμπορεύονται είδη που εισήγοντο από το έξωτερικό. Σάν να μη έφθαναν όμως οι περιορισμοί του Κράτους, οι οποίοι έχουν σιχτά να θεραπεύσουν γενικώτερα συμπτώματα, οι βιομήχανοι, οι οποίοι είναι φυσικόν να παραδίδουν στους έμπορους τα προϊόντα τους προς πώλησιν, δεν τα παραδίδουν, αλλά άνοιξαν δικά τους πρατήρια, από τα οποία και πωλούν. Κατόπι τούτου είναι φυσικόν να διαμαρτύρονται οι έμποροι κατά των βιομηχάνων, οι οποίοι μη άρκούμενοι εις τα βιομηχανικά τους κέρδη, επιδιώκουν και τα έμπορικά.

—Η ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΤΟ 1933.

Κατά την 31ην Δεκεμβρίου 1933 η αποταμίευσις του Έλληνικού λαού εις όλας τας Τραπεζάς ηρώθη ως εξής:

Αί καταθέσεις όψεως έφθασαν εις χαρτονόμισμα δρ. 9.361.951.000

» » » » » χρυσόν » 1.015.831.000

Τό όλον δρ. 10.377.782.000

Αί καταθέσεις επί προθεσμίας εις χαρτονόμισμα δρ. 3.008.898.000

» » » » » χρυσόν » 352.042.000

Τό όλον δρ. 3.360.940.000

Ητοι αί καταθέσεις όψεως και προθεσμίας έφθασαν τό ποσόν των 13.7

Σατυρική Δελτία

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΣΤΑ ΔΥΟ ΚΟΥΔΟΥΝΙΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

«Ω, σύ, κουδούνια μου, και σύ μικρό μου κουδούνάκι, που σαν αρχίσει ο καινός, που κάθε μας παιδάκι, ανάβει μέσα στη Βουλή, γτυπώντας τον σκεπάζετε, βαστάτε και μη σπάσετε. Την είπαν τη Βουλή μας και ά- γέλη, την είπαν και στρουγγα! Και στην καρδιά μου πόνεσε, έμένα, του βερέμνη. Μά σαν άνοιξα τακτικά το τόσο τάχα-το γυμνα, φωνάζω: Νά ο πρόεδρος! Βρέ, νάτο το κέσμι! Με το κουδούνι που φράζει κι όλα τα άλλα οδηγίαει. Ο Κατεφυγμένος»

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΣΤΗ ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΥΡΑ ΜΟΥ

Μόλις σε ιδώ, «Πρωτομηνιά» φω- [νάσεις, κι' είνους τα μάτια σου στην τσέπη [μου πετάς, από αγάπη τίποτε δεν λογαριάζεις, κι' αντί για γραμματάκι την από- [δειξι πετάς. Εγώ γλυκομιλώ, σου λέω χίλια [τόσα, πώς είσαι τριαντάφυλλο και μήλο [τεφαρίκι. Μά δεν σου καίγεται καρφί, και ή δική σου γλώσσα, απ' τη βαθεία τη χαρναγή, νοίκι, φωνάζει, νοίκι!... Νούκα ζητάς και δεν σε νοιάζει, κι' απελπισιά το αίμα μου παγώνει. Μά πές μου, στο Θεό σου, πώς ται- [ριάζει, να πάρης... νίκη πειρά χωρίς κα- [νόνι;

ΜΕΓΑΛΟΒΑΘΜΙΑΤΙΚΑ

ΤΑ ΠΑΘΗ ΜΑΣ

Χριστέ έστανωμένος μου, τα πάθη σου μεγάλα, αλλά δεν είν' λίγα θαρρώ και τούτα τα δικιά μας. Χριστέ, που πάντα κρεμαστός εις το σταυρό σου στέκει, απόχρησες, Χριστούλη μου, στο βίο σου καθόλου οράση να του χροστάς ηριψιά και σπιτονοικοκύρη, τον καρτεζή που νάμνηται να σου ζητά δεκάρες, πήγες και στον ταμία σου κι' άκούσθης άφες - μάρες; Χριστούλη μου, και αβριο θέ να σου πούμε κι' άλλα, τη σταύρωσί μας θα ιδής, τα πάθη τα μεγάλα. Μά σύ, Χριστέ, αναστήθηκες, μεις όμως τι να ποίμε, κάθε στιγμή λογαριασμούς και κλήσεις καρτερούμε...

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Στο δικαστήριο: Ο πρόεδρος.—Όποτε θυσιάσες το όνομά σου, την τιμή σου, το μέλλον σου και την ελευθερία σου για τριάντα ψωροδραχμές; Ο κατηγορούμενος.—Έχε- τε μεγάλο δίκιο, κύριε πρόεδρε!... Άλλά δεν φταίω!... Θά φανταζό- σαστε κι' έσείς πως ήταν δυνατόν να βρισκωνται τόσα λίγα λεφτά σε μιά τόσο μεγάλη χάσσα, σαν κι' αυτήν που άνοιξα!...

Μεταξύ φίλων:

—Μωρέ, και χτές το βράδυ ή- σουνά σουπιά στο μεθύσι! —Βέβαια... Μου άπαγόρεψε, βλέ- πεις, ο γιατρός να πίνω και κι' αυ- τό πήρα σβάνα όλες τις ταβέρνες, για να τις... αποχαιρετήσω!...

Η μαμά.—Μίμη, πότε έχετε έ-

ξετάσεις; Ο μικρός.—Σήμερα, μαμά, άλ- λά καλύτερα να μην έρθης... Φο- βάμαι μήπως... ντροπιαστής!...

Συζυγικές φιλοφρονήσεις:

Ο σύζυγος.—Σε έξωω καλά τί είσαι... Η σύζυγος.—Κι' εγώ δεν θέ- λω να σε... έξωω καθόλου!...

Η κυρία.—Μίνα, τί θάκανες,

αν σε άπατούσε ο φίλος σου; Η υπηρέτρια.—Θά τούθγαχα τα μάτια του... Η κυρία.—Μπράβο, Μίνα!... Φώναξέ μου άμέσως μιά... μανικου- ρίστα!...

Καθησυχαστικόν:

Εκείνη.—Και σε πόσες ώς τώ- ρα άφρίστηκες πίστι κι' άφοσίωσι; Εκείνος.—Μην άνησυχείς, γλυ- κειά μου... Ός τώρα δεν... κρατή-

σα κανέναν από τους δο- κους μου!...

Ο ζωγράφος.—Σας

άρεσει το πορτραίτο σας, κύριε;

Ο πελάτης.—Βρέ παι- δι μου, αν είμαι έτσι, όπως με ζωγράφισες, τότε όχι το πορτραίτο μου, αλλά εγώ θέλω χρέισμα!...

Παρομοιώσεις:

—Πώς σου φαίνεται, Διλή, ο Γιάννης;

—Α, μοιάζει με το πορτοφόλι μου!...

—Με το πορτοφόλι σου;!

—Ναι, είνε κι' αυτός από πετσι καμωμένος κι' άδειανός!...

—Δένε πως έχεις ένα μνημονικό

θανάσιο. Άλήθεια;

—Βέβαια. Μου λές τότε πότε θά μου πληρώσης εκείνο το μικρό χρέος;

—!!!

Στο έστιατόριο:

Το γκαρσόνι, ενώ διώχνει τις μνίγες, μονολογεί:

—Κι' όμως, είνε οι μόνοι πελά- τες μας!...

Ο κακός χρεοφειλέτης:

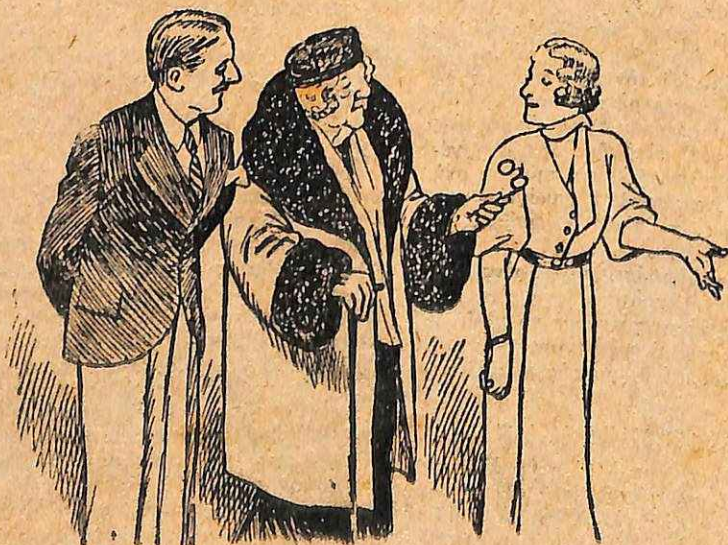
—Έγνοια σου... Θά στο χω- στάω σ' όλη μου τη ζωή αυτό που μούκανες...

—Αμ! δεν μου τ'έλεγες πού πριν αυτό; Ξέρω καλά ότι δεν πληρώ- νεις ποτέ δε τι χρωστάς!...

Υπερβολές:

—Πώ, πό!... Τσιγκούνια πούναι ή γυναίκα μου! Με μαλώνει ως και για το νερό που πίνω ακόμα!

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΠΟΥ ΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ:

Η ιδιοκτήτρια.—Έδώ είνε το μπάνιο... Η νεόπλουτος κυρία.—Τι να το κάνουμε το μπάνιο, δεν είμαστε άρρωστοι!...

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΠΩΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ ΔΙΑ ΝΑ ΛΑΒΟΥΝ ΜΕΡΟΣ ΟΛΟΙ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ

Έκατοντάδες άναγνωστών μας μάς γράφουν ότι δεν δύνανται να συμμετάσχουν του Μεγάλου Λαχείου μας: 1ον) Διό- τι δεν θέλουν να καταστρέψουν τα περιοδικά των, των όποιων κρατούν σειράν δια να τα δέσουν εις τόμους και 2ον) διό- τι οι πλείστοι εξ αυτών τυγχάνουν άναγνώσται του ένδς μένον περιοδικού και δεν δύνανται να ύποβληθούν εις το έξ- δον της άγοράς και του έτέρου.

Μας έρωτούν δέ: «Δέν είνε άδικον, έφ' όσον είμεθα άναγνώσται του ένδς περιοδικού από της ήμέρας της έκδόσεώς του και το ύποστηρίζομεν, να μην δυνάμεθα να συμμετάσχωμεν του Μεγάλου Λαχείου σας και να άποκλεισθώμεν αυτού;»

Εύρισκομεν άπολύτως δίκαια και λογικά τα παράπονα αυτά των αγαπητών άναγνωστών μας και έν τη επιθυμία να τους διευκολύνωμεν όλους, προδίδομεν σήμερον εις τάς εξής καινотομίας και διευκολύνσεις:

Παρατείνωμεν την διάρκειαν του Μεγάλου Λαχείου επί ΤΡΙΜΗΝΟΝ εισέτι, μετά το Πάσχα, μέχρι της 15ης ΙΟΥ- ΛΙΟΥ δηλαδή, μεταφέροντες το σχετικόν δελτίον εις το έξωφύλλον, όπως μη καταστρέφεται το φύλλον δια της άπο- κοπής του.

Από σήμερον λοιπόν μέχρι της 15ης Ιουλίου δύνανται οι άναγνώσται μας να λάβουν μέρος στο Μ. Λαχείο αγοράζον- τες μένον το «Μπουκέτο» ή μένον την «Οικογένειαν» και κρατούντες τα σχετικά δελτία. Η ευκολία αυτή είνε μεγάλη και θα μάς την άναγνωρίσωμεν—είμεθα δέδωκοι—οι αγαπητοί μας άναγνώσται.

Όσοι όμως έξακολούθησιν να αγοράζουν και το «Μπουκέτο» και την «Οικογένειαν», θα έχουν ΔΙΠΛΗΝ έλπίδα κέρ- δους, το Λαχείο τους δηλαδή θα είνε διπλό. Θα λάβουν άντι ένδς, δυό λαχνούς, ένα για κάθε περιοδικό, και θα επιτύχουν διπλό κέρδος.

Τα δώρα του Μεγάλου Λαχείου μας έχουν ως εξής:

Ο Α' αριθμός θα κερδίση 1 αυτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων, κλειστό, άξίας... Δρχ. 150.000.—	άξίας... 1.500.—
Ο Β' 1 οικόπεδο στη θέση Κουπόνια» έπισθεν των «Ηλυσίων», ιδιοκτησία του διευθυντού μας κ. Κ. Ι. Θεοδοροπούλου πήχων 464, άξίας... 50.000.—	» 1.000.—
Ο Γ' 1 ραδιόφωνο, με πλήρη έγκατάστα- σιν, άξίας... 15.000.—	» 1.000.—
Ο Δ' 1 τάπητα πολυτελείας, άξίας... 8.000.—	» 500.—
Ο Ε' 1 γραμμόφωνο, άξίας... 4.000.—	» 500.—
Ο Σ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, άξίας... 2.500.—	» 500.—
Ο Ζ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, άξίας... 2.500.—	» 500.—
Ο Η' 1 ένδυμασίαν άνδρικήν, άξίας... 2.500.—	» 500.—
Ο Θ' 1 αδιάβροχο άνδρικό, άξίας... 1.500.—	» 500.—
Ο Ι' 1 αδιάβροχο γυναικείο άξίας... 1.500.—	» 500.—
Ο ΙΑ' ύφασμα άνδρικό, άξίας... 1.500.—	» 500.—
Ο ΙΒ' ύφασμα γυναικείο, άξίας... 1.500.—	» 500.—
Ο ΙΓ' ύφασμα μεταξωτό, άξίας... 1.500.—	» 500.—
Ο ΙΔ' ύφασμα μεταξωτό, άξίας... 1.500.—	» 500.—
Ο ΙΕ' 1 ντουζίνα πλάκες γραμμοφώνου,	» 500.000.—

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”,—“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”,

ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 29 Μαρτίου 1934.

The present lottery is not valid in United States of America

Το Έβδομαδιαίον Λαχείο μας παραμένει ως έχει, έφ' όσον μάλιστα οι λαμβάνοντες μέρος εις αυτό άναγνώσται μας είνε άπολύτως ευχαριστημένοι και άρκετά δώρα κερδίζουν έβδομαδιαίως. Σπεύσατε λοιπόν να έπωφεληθήτε των καινотομιών του Μεγάλου Λαχείου μας.

ΚΕΡΔΗ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΘΥΣΙΑΣ ΑΠΟΚΤΩΜΕΝΑ

Το «Μπουκέτο» και ή «Οικογένεια» είνε τα μόνα περιοδικά που προσφέρουν τόσα δώρα στους άναγνώσταις των.

— Πώς θα εφοδιασούμε ζώρα
την μανούργια μας μουζίνα,
γυναίκα ;
— Αηχούσιλα: θα πᾶς ελοῦ
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιλέχους 39)
καί θα πάρης ἀπό 'κει ὅλα τὰ
χρειώδη τῆς μουζίνας μας

Ο ΟΙΚΟΣ

“ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ”

Εἰδοποιεῖ ὅτι ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου λειτουργεῖ ΣΧΟ-
ΛΗ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΠΤΙΚΗΣ μετὰ τὸ τελευ-
ταῖο Παρισινὸ σύστημα.
Ὁδὸς Φωκίωνος 8.

Η ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

“MIDINETTE,”

ὑπερέχει ὅλων τῶν ἄλλων Εὐρω-
παϊκῶν ἑμοσιδῶν προϊόντων, μὴ πε-
ριέχουσα οὐδὲν ἐπιβλαβὲς συστατι-
κόν. Διάρκῃς παρακαταθήκη: Φαρ-
μακεῖον Π. Μπακάκου, Ὁμόνοια.

Θέλετε
Βελούδα μοντέρν,
Στόφες μεταξωτὲς
δι' ἐπιπλα καὶ κουρ-
τίνες, χαλὰ, μουσα-
μάδες, διαδρόμους,
ψάδες κλπ. σὲ τιμὰς
ἀσυναγωνίστους ;
Στοῦ Δ. Γεωργιάδη
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 56

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

Ἐναλαμβάνομεν δι' ἐξέδων μας
τὴν δικαστικὴν ἐνέργειαν διὰ πᾶ-
σαν χρεωστικὴν ἀπαιτήσιν σας μέ-
χρις ἐντελοῦς εἰσπράξεώς της.

ΔΙΕΚΠΕΡΑΙΩΣΙΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

Ὁδὸς Ἀθηνῶν 11.
Ὁραὶ Γραφεῖον 8-9 καὶ 3-4

Δὲν εἶνε ἀπαραίτητο μιά κυ-
ρία νὰ εἶνε ὠραία γιὰ νὰ γίνῃ
κομπὴ καὶ γοητευτικὴ καὶ νὰ
προκαλῇ τὸν θαυμασμὸν εἰς ὅ-
λους ἡ ἐμφάνισίς της. Ἀρκεῖ
μιά καλλιτεχνικὴ ἐνδυμασία
μοντέρνα νὰ τῆς δώσῃ τὴν χά-
ριν καὶ τὴν γοητείαν καὶ νὰ
τὴν κάμῃ ἓνα ἔμφυχο λουλουδί
ἀνάμεσα εἰς τὸν κόσμον τοῦ ὡ-
ραίου φύλου.

Μιά τουαλέττα ποὺ ἐκπροσω-
πεῖ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς
μόδας, μετὰ πικάντικους συνδυα-
σμούς, δημιουργεῖ τὴν λεπτὴν
καὶ ἐξαισίαν σιλουέτταν.

Ἡ Δις ΜΑΝΩΛΕΑ, Διπλωμα-
τοῦχος τῆς Academie Interna-
tionale de Coupe de Paris, ἐπα-
νελθοῦσα πρό τινος ἀπὸ τὴν
αἰώνιαν πόλιν τοῦ μοντερνι-
σμοῦ, ἔφερε πλουσιωτάτην συλ-
λογὴν μοντέλων, γιὰ νὰ ἱκανο-
ποιήσῃ καὶ τὸ πλέον ἰδιότροπο
γούστο.

ΟΔΟΣ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ 11

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

“Η ΕΛΛΑΣ”

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΛΗΣ, ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ